

Giới thiệu Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp

Bạn đang theo dõi truyện Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp của tác giả Vãn Đình. Vương Trần Dương trước là lính đánh thuê nay trở về đô thị tàng kiêu, chỉ vì âm thầm bảo vệ em gái “nữ thần” của chiến hữu. Từ đó về sau, chàng lính ngôn tình hiện đại đi làm thì đùa giỡn với mỹ nữ tri thức, tan tằm thì lén lút nhìn thiếu phụ xinh đẹp tắm rửa, tiêu điều tự tại.Nhưng cuối cùng con rồng vẫn luôn muốn bay lượn trên trời, để dõi theo thể hệ này sẽ dùng Thiết Quyền và trí tuệ để gây dựng nên một đế chế hùng mạnh kiên cường như thế nào. Mời các bạn cùng đón đọc truyện hay này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nhìn Trộm Chị Tình

Tân Hải thị, mùa hè, tháng tám.

Trong mơ, anh lại nhớ tới khu rừng ở châu Phi.

Khu rừng xanh rậm rạp lần lượt biến đổi, quanh mình còn dày đặc khói thuốc súng.

“Đại ca, em sai rồi, anh giết em đi.” Lão Nhị Lâm Nam quỳ gối trước mặt Trần Dương, lau nước mắt khóc rống lên.

Sự thống khổ hiện lên trong mắt Trần Dương, anh cùng với Lâm Nam là tình bạn định mệnh, cùng sống cùng chết.

Lúc trước anh đã cùng Lâm nam sáng lập ra tổ chức lính đánh thuê Huyết Lang.

Lang Vương Trần Dương là cái tên được giới đánh thuê trên toàn thế giới biết đến như một vị thần trong truyền thuyết.

Nhưng Lâm Nam chỉ vì một đêm phong lưu, để lộ tin tức quan trọng cho kẻ địch. Làm cho tổ chức Huyết Lang chết và bị thương bao nhiêu người. Nếu không phải Trần Dương đứng ra ngăn con sóng dữ, tổ chức Huyết Lang toàn quân đã bị tiêu diệt.

“Chú đi đi. Từ nay về sau, chú không còn là người của Huyết Lang nữa..” Trần Dương sau một hồi lâu trầm mặc, nói. Lâm Nam cả cơ thể run rẩy kịch liệt đứng lên, khàn giọng nói: “Đại ca, em sống là người của Huyết Lang, chết là ma của Huyết Lang. Chúng ta kiếp sau lại làm anh em!”

Bịch!

Lâm Nam ngã xuống giữa vũng máu, anh tự sát.

Tốc độ nổ súng hung tàn của Lâm nam, không phải ai cũng so bì được. Cho nên dù đó là Trần Dương cũng không kịp ngăn cản.

“Lâm Nam!” Trần Dương ngồi bật dậy trên giường, hai mắt anh đỏ lên. Nhớ tới Lâm Nam, anh vẫn đau khổ ngàn lần.

Trần Dương lúc này, không còn là tên lính khốn kiếp đáng khinh thường, mà là một con sói cô đơn bị thương.

Anh thì thầm nó: “Lâm Nam, chú yên tâm, anh biết cả đời này, người chú quan tâm nhất chính là em gái của chú.

Anh sẽ bảo vệ em gái của chú, không để cho con bé chịu thiệt thòi.”

Bây giờ sáng, Trần Dương xuống giường. Khi anh cầm chậu rửa mặt đi đến nhà vệ sinh công cộng, thì nhìn thấy Tô Tinh - một thiếu phụ mặc bộ váy màu đen, đang cong lưng lên rửa mặt.

Chiếc váy đó bó rất sát.

Trần Dương ở phía sau sáng mắt lên, mới sáng ngày ra, bà chị này đã chơi một vở, đúng là làm cho người ta khó mà kiềm chế!

Mới nghĩ đến đây, bụng anh bỗng nóng lên.

Đúng lúc này, Tô Tinh rửa mặt xong, xoay người nhìn thấy Trần Dương.

Trần Dương không khỏi lúng túng, anh nhanh nhay khom người xuống, che bụng, vẻ mặt đau khổ nói: “Thật ngại quá, đau bụng nên sốt ruột.”

Tô Tinh vốn muốn chào hỏi Trần Dương, nghe thấy thế thì vội vàng đi ra nói: “Đúng lúc tôi vừa xong, chú mau vào đi.”

Trần Dương đóng cửa nhà vệ sinh lại, rồi mới thở phào một hơi. Thăm nghĩ, Tô Tinh này đúng là tiểu yêu tinh làm người ta điên đảo!

Hồi còn ở nước ngoài, anh cũng quen không ít người đẹp. Người Nga yêu mị, người Mỹ trẻ trung tự do, người Pháp thì lãng mạn. Nhưng nhiều người đẹp như vậy, cũng chưa một ai có hương vị giống như Tô Tinh!

Rửa mặt xong, Trần Dương sửa sang quần áo đi ra ngoài.

Đúng lúc, Tô Tinh cũng dẫn theo con gái là Tiểu Tuyết ra ngoài.

Tiểu Tuyết lớn lên rất xinh đẹp, mặc váy màu trắng, giày da đen, giống như một công chúa nhỏ. Cô nhóc này, nhìn thấy Trần Dương lập tức ngoan ngoãn gọi: "Chúc chú buổi sáng tốt lành."

Trần Dương mừng rỡ nói: "Chào Tiểu Tuyết." nói xong anh liền đi tới, một tay ôm lấy Tiểu Tuyết "Nào, thơm chú một cái."

Tiểu Tuyết lập tức nuốt nước miếng thơm lên mặt Trần Dương một cái.

Tô Tinh đứng nhìn một bên, cũng không ngăn cản. Cô có chút hảo cảm với Trần Dương, bởi vì Trần Dương đúng là ánh mặt trời, lần nào cũng đối tốt với con gái mình.

Đương nhiên, nếu cô biết Trần Dương này tới nào cũng lên nhìn cô tắm rửa, còn coi cô là người trong mộng. Có lẽ cô sẽ hận Trần Dương đến chết.

Hai người bước chân ra ngoài cửa, đúng lúc này có tiếng bánh xe rít âm ầm dừng lại.

Có bốn người xuống xe. Trong đó có một người là chồng Tô Tinh - Từ Chí!

Mặt Tô Tinh lập tức trắng bệch.

Tiểu Tuyết lại sợ hãi, vùi đầu vào lòng Trần Dương.

Trần Dương ôm chặt Tiểu Tuyết, nhẹ giọng an ủi: "Ngao, có chú ở đây, chú bảo vệ con."

"Anh tới đây làm gì?" Tô Tinh lạnh giọng trách cứ Từ Chí.

Từ Chí nhìn Tô Tinh và Trần Dương liếc mắt một cái, cười lạnh nói: "A, Tô Tinh, cô đúng là hồ ly tinh, nhanh như vậy đã có tình nhân! Chẳng qua ánh mắt cô không được tốt lắm, tên này nghèo như vậy, có chỗ nào thỏa mãn được cô sao."

Tên này nói chuyện quả nhiên hạ lưu vô sỉ.

Tô Tinh lập tức giận sôi lên, khuôn ngực đầy đặn phập phồng kịch liệt: "Anh nói năng sạch sẽ một chút." Tô Tinh cảnh cáo Từ Chí.

Từ Chí liên tục cười lạnh nói: "Tôi nhỏ vào, trước mặt ông đây thì ra về Thánh nữ. Sau lưng không biết còn ra cái dạng gì. Quên đi, không rảnh nói dông dài với cô, mau đưa cho ông đây ba vạn đồng."

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lôi Kéo Làm Quen

Tô Tinh nghe Từ Chí nói, không khỏi giận quá thành cười: "Tôi dựa vào cái gì mà phải đưa cho anh ba vạn? Chúng ta sớm đã ly hôn, sinh hoạt phí của con gái cho tới bây giờ anh còn không đưa một đồng nào. Chưa nói đến việc tôi không có ba vạn đồng, cho dù tôi có, tôi thà ném cho chó cũng không đưa cho anh."

Từ Chí nói: "Dựa vào một đêm vợ chồng trăm đêm ân ái, đàn bà các cô đúng là tâm tư độc ác. Trang sức này là tôi mua cho cô, giờ lấy chút tiền lãi không được sao? Tôi nói cho cô biết, hôm nay cô có cũng phải đưa, không có cũng phải đưa. Dù sao tôi nợ các đại ca ba vạn đồng, bọn họ nói, nếu cô không đưa tiền ra, bọn họ sẽ mang cô về làm vợ bé để trả nợ."

Tô Tinh nghe được, quả thực đã bị chọc giận muốn điên luôn. Cô lạnh lùng nói: "Cút, anh cút cho tôi."

Từ Chí sắc mặt khó coi nói: "Đồ đàn bà thói tha, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt." Hắn quay đầu nói với ba người đằng sau: "Anh Hồ, anh nhìn thấy rồi đó, cô ta không chịu nghe lời. Dù sao cô ta cũng là vợ em, hiện giờ em không lấy được tiền, các anh kéo cô ta đi trả nợ đi."

Ba người kia đều rất vạm vỡ, hiển nhiên là tay đấm chuyên nghiệp. Trong đó một người tên cao lớn tên là Hồ Tử lãnh đạm nhìn Từ Chí liếc mắt một cái nói: "Tôi phải xin chỉ thị của Tôn thiếu gia." Nói xong liền xoay người đi về phía chiếc xe đằng trước.

Hóa ra bên trong xe có một người.

Tô Tinh nhìn một màn này, sắc mặt cô trắng bệch, cơ thể mềm mại run rẩy kịch liệt. Cô hướng ánh mắt cầu cứu đến Trần Dương, nhưng lại nghĩ rằng, chính mình cùng thanh niên này không thân không thích, anh ta sẽ giúp mình sao?

Vội lại, anh sao dám đắc tội với đám hung thần đó chứ?

Đúng lúc này, Hồ Từ đi tới trước mặt Từ Chí. Hắn nói: "Vợ anh cũng không tồi, Tôn thiếu gia nói, hầu hạ Tôn thiếu gia một tháng, tiền này coi như miễn. Anh không ý kiến gì chứ?"

Từ Chí vội vàng nói: "Đương nhiên không ý kiến, đương nhiên không ý kiến."

Hồ Từ lập tức vung tay ra hiệu cho thủ hạ đi bắt Tô Tinh.

Tô Tinh vô cùng sợ hãi, lúc này Trần Dương ôm Tiểu Tuyết, sừng sững như núi lớn đứng chắn trước mặt Tô Tinh. Trần Dương cười lạnh một tiếng, nói: "Người vô si tôi đã gặp nhiều, nhưng vô si như các người đúng là lần đầu tiên nhìn thấy."

"Cút ngay!" Một gã vạm vỡ trong số đó trực tiếp vươn bàn tay to muốn xách cổ áo Trần Dương, muốn ném anh sang một bên.

Trần Dương dễ dàng nắm chặt cổ tay tên này bẻ quặt ra sau.

Tên này kêu lên thảm thiết, đau đến mức quỳ xuống. Một tên khác thấy thế liền biến sắc, lập tức vung nắm đấm thép về phía gương mặt của Trần Dương. Trần đây sức mạnh, uy thế khiến người ta sợ hãi.

Tô Tinh không khỏi biến sắc.

Trần Dương vẫn luôn ôm chặt Tiểu Tuyết, trong lúc đó anh đột nhiên thi triển một chiêu càn bọ cạp. Chân anh giống như càn của bọ cạp, trực tiếp phản công tên kia, tên này nhất thời không giữ được trọng tâm, ngã sấp xuống mặt đất.

Hồ Từ thấy thế không khỏi cười lạnh: "A, xem ra cũng là người luyện võ!"

Trần Dương nhìn Hồ Từ liếc mắt một cái, thờ ơ. Tô Tinh sợ Tiểu Tuyết bị làm sao, vội vàng bế Tiểu Tuyết, cảm kích nói cảm ơn với Trần Dương.

Hồ Từ đối mặt với Trần Dương, bỗng nhiên ôm quyền nói: "Tại hạ Trình Hồ, người kế thừa của phái Bát Cực Quyền, muốn thỉnh giáo các hạ mấy chiêu." Hắn nói xong, liền động thủ.

Chuyển động như sấm sét, công phu của hắn hai tên to con kia tuyệt đối không thể so bì.

Khuỷu tay nâng cao, gân xanh nổi lên, uốn éo giống như một con rắn đen, khuỷu tay tới cực điểm.

"Cái gì mà chơi bời với chả hầu hạ." Trần Dương nói thản nhiên một tiếng, thấy khuỷu tay Hồ Từ đánh nhắm đúng cổ họng mình, anh cũng không thèm liếc mắt, lập tức giáng xuống một cái tát.

Cái tát này vô cùng tài tình, lại còn nhanh như chớp!

Ba một tiếng, Hồ Từ lập tức bị một sức mạnh kiềm chặt, bị đánh cho xoay vòng quanh.

Hồ Từ bị xoay đến nỗi đom đóm mắt, dường như bị đánh đến mông lung. Sau đó khi tỉnh hồn lại, trong mắt hắn toát ra vẻ sợ hãi, hắn nhìn Trần Dương, xoay người đi về phía chiếc xe.

Bởi Hồ Từ biết, thanh niên trước mặt tuyệt đối là cao thủ.

Người như vậy, mình và đám người này không thể đắc tội.

Hồ Từ thương lượng cùng Tôn thiếu gia xong, lập tức gọi thủ hạ rời đi. Bọn họ cũng là nam tử hán không tham cái lợi trước mắt.

Từ Chí thấy thế cũng có chút sợ hãi, lập tức chạy mất.

"Đứng lại!" Trần Dương lạnh giọng quát một tiếng.

Từ Chí thân mình run lên, nhìn Trần Dương như nhìn thấy quỷ, nói: "Mày muốn làm gì?"

Trần Dương cười lạnh một tiếng, sải bước đến trước mặt Từ Chí.

"Mày đừng có làm xằng bậy." Từ Chí biến sắc.

Trần Dương bắt lấy cổ tay Từ Chí, răng rắc một tiếng, trực tiếp đánh gãy cổ tay hắn: "Đây chỉ là một cảnh cáo nho nhỏ, lần sau còn dám tới quấy rầy mẹ con Tô Tinh, tao sẽ lấy mạng mày!"

Trong lời nói của Trần Dương nồng nặc sát khí.

Loại sát khí này tỏa ra từ con người dường như đã được tôi luyện ở chiến trường.

Trong nháy mắt, Từ Chí sợ tới mức tè ra quần, vội vàng chạy vật chạy đi.

Đám người Từ Chí, Tôn thiếu gia, Hồ Từ cùng một đám người này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Trần Dương xoay người lại.

Tô Tinh ôm Tiểu Tuyết, trong mắt cô là sự cảm kích vô hạn, chân thành nói: "Cám ơn chú."

"Gọi tôi là Trần Dương!" Trần Dương mỉm cười nói: "Chị Tinh, chúng ta là bạn bè, việc nhỏ này đương nhiên phải giúp." Trong lòng anh nghĩ rằng, đã nhìn thấy hết của cô, giờ đương nhiên phải giúp!

Anh tuy là một tên lính đánh thuê, nhưng đã sớm muốn gần gũi với Tô Tinh.

Mỗi lần nhiệt tình với Tiểu Tuyết như vậy, cũng chỉ là giả vờ. Đương nhiên anh cũng thực sự thích cô bé Tiểu Tuyết này.

Gương mặt Tô Tinh hơi đỏ lên, trên người cô tỏa ra mùi hương của thiên nhiên. Đồng thời cô cũng cảm giác được hơi thở mãnh liệt của đàn ông trên người Trần Dương "Bạn bè?" Cô buột miệng nói một tiếng.

Trần Dương nghe thấy cười, mười phần giống ánh mặt trời nói: "Chẳng lẽ chị Tinh không muốn làm bạn với tôi?"

Tô Tinh nói: "Đương nhiên không phải." Cô cũng không muốn làm đi sâu vào vấn đề này nói: "Tôi sắp muộn làm rồi, thật sự cảm ơn chú, hay là tối nay tôi mời chú ăn cơm."

Trần Dương đương nhiên vui mừng nói: "Được! Chị Tinh, chị cho tôi số điện thoại đi, tôi sợ mấy người kia sẽ lại tìm chị gây phiền toái. Đến lúc đó, có gì chị gọi ngay cho tôi, được không?"

Tô Tinh trong lòng giật mình, cô cũng có chút lo lắng. Vì thế không hề do dự nói cho Trần Dương.

Trong lòng Trần Dương như nở hoa, cảm tạ chồng trước của Tô Tinh! Rốt cuộc cũng có thể mượn chuyện làm bạn từng bước gần gũi cô.

Lưu lại dây số xong, Trần Dương cũng cất điện thoại rồi nói tạm biệt với Tô Tinh. Bởi vì chuyện này trì hoãn, không chừng cũng muộn rồi.

Tiểu Tuyết trực tiếp lên xe của trường.

Còn lại Tô Tinh cũng bắt xe đi làm. Trần Dương chậm rãi đi đến bến xe.

Chen chúc lên được xe bus, trước mặt Trần Dương là một mỹ nữ tri thức. Người phía say dùng sức xô đẩy, Trần Dương cũng vui vẻ chạm vào hông mỹ nữ.

Mỹ nữ tri thức lập tức quay đầu phẫn nộ nhìn Trần Dương, Trần Dương đang định nói thật ngại quá. Ai ngờ mỹ nữ tri thức cả giận nói: "Anh chạm vào người ta mấy lần rồi!"

Trần Dương lập tức đỏ mặt lắp bắp nói: "Một cái!"

Người trên xe đều cười rộ lên ầm ầm.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Quản Lý Xinh Đẹp Hung Hãn

Nơi Trần Dương làm việc là công ty mỹ phẩm Adore. Quy mô của Adore lớn đến mức không thể đo lường, trong đó lượng nước hoa được sản xuất và tiêu thụ rất tốt. Tài sản của công ty này đã lên tới một tỷ nhân dân tệ,

Hơn nữa, Tân Hải là thành phố du lịch rất phát triển, cho nên đối với Tân Hải mà nói, công ty cũng chỉ được xem như tầm trung.

Ở Adore Trần Dương là một gã nhân viên canh giữ kiêu ngạo, tên gọi tắt là bảo an.

Địa chỉ của Adore là một tòa cao ốc bên hồ.

Tòa nhà có tổng cộng 4 tầng, đều được công ty Adore thuê trọn.

Trần Dương đến công ty, anh đi vào văn phòng bảo an thay quần áo.

“Lão Hạ, sao hôm nay lại im lặng như vậy. Bình thường mấy người không phải đã muốn bức bối đến tận trời rồi sao?” Trần Dương còn chưa đi vào phòng, giọng nói đã vang lên trước.

Lão Hạ là đội trưởng đội bảo an, Trần Dương làm người phóng khoáng, không so đo, cho nên quan hệ với mọi người rất tốt.

Lúc này, Trần Dương mới bước vào, liền nhìn thấy quản lý bộ phận kinh doanh tiêu thụ Triệu Hiểu Lôi đang mặt lạnh nhìn mình.

“Mẹ kiếp, lại là người đàn bà này.” Trần Dương nhìn thấy Triệu Hiểu Lôi đã hiểu ra hết thảy.

Mà lão Hạ cùng vài viên bảo an đều đứng sang một bên, thở mạnh cũng không dám.

Về mặt của tất cả mọi người như muốn nói “Trần Dương chú hôm nay thăm rồi.”

Triệu Hiểu Lôi mặc chiếc váy bó sát màu đen, gợi cảm, xinh đẹp. Cô rất cao, tất da chân bao bọc cặp đùi kia có thể làm cho đàn ông điên cuồng.

Chẳng qua cô đối với khách hành thì nhiệt tình vô hạn, đối với cấp dưới thì rét lạnh hơn băng.

Trần Dương và Triệu Hiểu Lôi là có qua lại, đơn giản là lão Hạ bọn họ hay quá khích nói về đáng người của Triệu Hiểu Lôi.

Trần Dương vì muốn hợp phách với mọi người, nói một câu rằng mình đã từng sờ vào mông cô Triệu Hiểu Lôi và khẳng định đó là hàng thật.

Kết quả bị Triệu Hiểu Lôi đứng lúc nghe được.

Từ đó về sau, Triệu Hiểu Lôi bắt đầu thù ghét Trần Dương.

Trần Dương cũng nghĩ chính mình oan uổng muốn chết, đám người lão Hạ kia càng nói nhiều, cái gì mà Triệu Hiểu Lôi đi tiếp khách rồi ngủ lại... Đội đã.

Làm sao mà chính mình lại đụng phải hòng súng thế này.

Chẳng qua Triệu Hiểu Lôi mặc dù là lãnh đạo, nhưng đó là ở bộ phận kinh doanh tiêu thụ. Tay không thể vươn đến bộ phận bảo an ở nơi này.

Cho nên thời khắc mà Triệu Hiểu Lôi nhìn chằm chằm Trần Dương, có đôi khi cảm thấy sống thật mệt, cũng không do dự tìm đến Trần Dương. Trần Dương dù có sức cũng không để ý.

Không nhắc đến chuyện đó, lúc này Trần Dương cọ xát hai tay, gượng cười nói: “Chào quản lý Triệu, hôm nay cô thật xinh đẹp. Sao lại có thời gian rảnh mà đại giá quang lâm đến nơi này của chúng tôi?”

Triệu Hiểu Lôi cười lạnh một tiếng nói: “Trần Dương, anh đến muộn gần nửa giờ. Đây là lần thứ 3 trong tháng anh đi muộn, dựa theo quy định của công ty, anh có thể bị đuổi việc.”

Trong lòng Trần Dương hồi hộp 1 chút, anh hung hăng liếc nhìn rãnh ngực trắng nõn của Triệu Hiểu Lôi, thầm nghĩ người đàn bà này thật độc ác! Hóa ra lúc nào cũng canh chừng soi xét ông đây.

Lão Hạ thấy thế liền đứng ra hòa giải nói: “Quản lý Triệu, cô xem Trần Dương chỉ là trẻ tuổi không hiểu chuyện thôi, chúng ta cho cậu ấy một cơ hội nữa đi. Muộn nếu phải trừ tiền thì trừ tiền.”

Trần Dương cũng phụ họa nói: “Đúng vậy đúng vậy.”

Triệu Hiểu Lôi hung hăng trừng mắt nhìn lão Hạ nói: “Đội trưởng Hạ, tôi còn chưa nói đến bác. Hai lần trước Trần Dương đi muộn 40 phút đến 1 tiếng sao bác không ghi lạ? Chức đội trưởng này của bác không muốn làm nữa hay sao?”

Tuy lão Hạ cũng là sếp nhỏ, nhưng ông ấy cũng phải năm mươi tuổi rồi, tìm được công việc này không dễ dàng gì. Nhưng Triệu Hiểu Lôi là tâm phúc của tổng giám đốc Lâm Thanh Tuyết. Cho nên ông không muốn đắc tội với Triệu Hiểu Lôi, chỉ có thể ngậm miệng. Cuối cùng bất đắc dĩ nhìn Trần Dương, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Trần Dương nói: “Quản lý Triệu, cô nói cô là quản lý bộ phận kinh doanh tiêu thụ. Cô lại chạy đến đây quản lý cả việc chấm công của chúng tôi, không phải cô muốn lãnh đạo cả phòng nhân sự nữa đấy chứ.”

Triệu Hiểu Lôi lạnh giọng nói: “Ý anh nói tôi bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác?”

Trần Dương thờ dãi một câu nói: “Ai, lời này là do cô nói.”

Triệu Hiểu Lôi tức giận đến mặt mày trắng bệch, tên bảo an thối tha, to gan lớn mật như vậy. Dám coi thường uy nghiêm của mình, Triệu Hiểu Lôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các anh, tôi sẽ phản ánh với bộ phận nhân sự.”

Nói xong cô liền xoay người rời đi.

Mới bước một chân ra khỏi phòng, đằng sau đã vang lên giọng nói của Trần Dương.

“Đội đã!”

Triệu Hiểu Lôi cười lạnh trong lòng, cô dừng bước, thầm nghĩ: “Khốn kiếp, rốt cục cũng biết sợ, cầu xin tôi tha đi! Hừ, anh có cầu xin thế nào, bà đây cũng sẽ không bỏ qua cho anh.”

Cô quay đầu nhìn về phía Trần Dương, cô rất muốn nhìn thấy vẻ mặt chịu thua của Trần Dương.

Không ngờ lại nghe Trần Dương nghiêm túc nói: “Quản lý Triệu, cài áo ngực của cô bị tuột rồi.”

Triệu Hiểu Lôi lập tức cúi đầu theo bản năng.

Bộ váy màu đen này của cô phần ngực có một cúc cài, vốn vẫn cài rất chặt. Lúc này không biết vì sao lại bị tuột ra, lập tức áo lót màu đen bị lộ, cái rãnh đáng ghét kia cũng lộ ra.

Phong cảnh này quả nhiên tuyệt vời đến cực điểm. Làm cho Trần Dương lưu luyến quên cả phản chiến.

Không thể không nói, Triệu Hiểu Lôi này tuy rất hung dữ, có thù tất báo. Nhưng lại là một người phụ nữ không tồi, đây cũng coi là thực lực của cô!

Triệu Hiểu Lôi không khỏi kêu lên một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng. Cô vội xoay người đi chỗ khác, vội vàng che ngực.

Lúc này, Trần Dương chậm rãi nói: “Quản lý Triệu, cô thật sự muốn đuổi việc tôi, sau này cô còn biết tra tấn ai? Dù sao tôi ra ngoài tìm một vị trí bảo an khác cũng không khó. Nhưng cô sẽ không còn là lãnh đạo của tôi nữa.”

Triệu Hiểu Lôi lập tức hồi hộp, thầm nghĩ: “Đúng vậy, công việc bảo an này cũng không phải hiếm có gì. Không được, không thể đuổi việc anh ta, để lại chậm rãi tra tấn.”

Ý đã quyết, Triệu Hiểu Lôi quay đầu hung hăng nói: “Tôi phải làm thế nào không cần anh dạy.” Nói xong liền đi một mạch ra hành lang.

Bước đi của cô có chút nóng nảy, đi đứng uốn éo, lại bị vướng vào đầu đó. Lập tức hét lên một tiếng, muốn ngã xấp xuống.

Trước mắt là đá cẩm thạch bóng loáng, lần ngã này có chút nghiêm trọng.

Đúng lúc này Triệu Hiểu Lôi cảm thấy một thân ảnh đột nhiên lóe lên trước mắt.

Sau đó cơ thể ngã vào một người.

Người này chính là Trần Dương, giờ phút này, Triệu Hiểu Lôi ngã lên người Trần Dương.

Tư thế của hai người nhìn vào cực kỳ mờ ám.

Vốn dĩ Trần Dương có thể trực tiếp tóm lấy tay Triệu Hiểu Lôi. Chẳng qua Trần Dương muốn thử nghiệm hưng khí của Triệu Hiểu Lôi, cho nên không chút do dự nằm xuống.

Trần Dương cảm nhận được hai luồng trắng trẻo đang đè ép, chỉ cảm thấy thoải mái đến cực điểm. Hơn nữa, chỉ cần cúi đầu, có thể nhìn thấy hết vẻ đẹp tuyệt diệu của cô.

Triệu Hiểu Lôi đỏ bừng mặt.

Trần Dương lập tức ngay thẳng nói: “Chi Hiểu Lôi, tôi không sao, tôi không đau.”

Cái này chính là tận dụng cơ hội để chiếm lợi thế.

Triệu Hiểu Lôi dù sao cũng không trách Trần Dương, dù sao cũng là người ta giúp mình.

Cô đột nhiên cảm thấy ở bụng có chỗ nào đó thô ráp làm người ta phát hoảng, cô là người từng trải, nơi đó sao có thể không biết. Lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Trần Dương, vội vàng đứng lên.

Trần Dương lập tức đứng dậy, trên người còn vương lại mùi hương của Triệu Hiểu Lôi, tư vị này thật khiến cho người ta hoài niệm.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Ông Anh Lại Đặc Biệt Muốn Đánh Tôi!

Editor: Quý Quý

Triệu Hiểu Lôi vội vàng rời đi. Cô đương nhiên là thẹn thùng.

Trần Dương cười haha. Anh quay đầu liền phát hiện đám người lão Hạ đang nhìn lên. Lão Hạ cười nói: "Trần Dương, thằng trẻ ranh, vừa rồi động tác thật là mau lẹ, chúng tôi còn chưa thấy rõ ràng, chú đã muốn ngủ trên mặt đất rồi."

Một viên bảo an tên Tiểu Lý nghiêng ngẫm nói: "Anh Dương, cảm giác bị khối thịt của Triệu Hiểu Lôi đè ép là như thế nào? Thật hâm mộ anh có điểm phúc như vậy!"

Trần Dương vội ho một tiếng nói: "Không nên nghị luận thị phi sau lưng người khác!" Vết xe đổ còn đó, không dám nói lung tung.

Mọi người lại không hiểu cho, lập tức cười ầm ầm lên.

Trần phong ba này coi như bình ổn.

Trần Dương thay đồng phục, mang côn điện của cảnh sát, cùng các đồng chí đi vào thành đường như hoảng loạn nơi nơi. Nói thì hoa mỹ nhưng thực ra là đi tuần tra xung quanh, đúng lúc phát hiện toàn tai họa ngầm ẩn dấu.

Trong công ty Adore, phần lớn đều là nữ giới.

Hơn nữa, công ty kinh doanh đồ trang điểm, nhân viên được tuyển vào đều phải xinh đẹp. Cho nên toàn bộ tinh lực của Trần Dương dồn vào tìm gái đẹp, không gây thì béo, đẹp không sao tả xiết!

Đi qua một đường, dường như được nhìn thấy Vô Mị Nương truyền kỳ, trong lòng sóng lớn mãnh liệt.

Ở nước ngoài nhiều năm trải qua những ngày gió tanh mưa máu. Thần kinh vẫn luôn căng thẳng.

Sau khi trở về, Trần Dương cảm thấy cuộc sống bình lặng này mới là thứ mà anh yêu thích. Có thể tự do đi khắp nơi, vô lo vô ưu.

Đến chiều, Trần Dương đang nghỉ trưa trong phòng.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trần Dương nhận điện thoại, là lão Hạ gọi. Giọng lão hạ rất nghiêm túc nói: "Trần Dương, mau lên văn phòng tổng giám đốc."

Trần Dương trong lòng hồi hộp, chẳng lẽ Lâm Thanh Tuyết đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Thanh Tuyết chính là em gái của Lâm Nam.

Trần Dương không kịp lấy côn điện cảnh sát, nhanh chóng vọt ra khỏi phòng nghỉ, vội vàng chạy đến văn phòng tổng giám đốc.

Văn phòng tổng giám đốc ở tầng 4, giờ phút này, trước văn phòng, lão Hạ và một đám người đang đứng chờ bên ngoài.

Triệu Hiểu Lôi cũng ở đó, vẻ mặt cô khá nghiêm trọng.

"Làm sao vậy? Có chuyện gì?" Trần Dương hỏi Triệu Hiểu Lôi.

Triệu Hiểu Lôi nhìn thấy Trần Dương cứ như gặp được tâm phúc. Bởi vì lão Hạ căn bản không đưa ra được chủ ý gì.

Triệu Hiểu Lôi hạ giọng nói: "Tề Kiều Kiều của tập đoàn Khánh An dẫn theo thủ hạ dừng mảnh chốt mắt đến nói chuyện làm ăn với Lâm tổng, tôi sợ bên trong xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới gọi mọi người. Lỡ như bên trong có biến, mọi người lập tức xông vào."

Trần Dương như bừng tỉnh, anh nói: "Một mình Lâm tổng ở trong đó nói chuyện với bọn họ."

Triệu Hiểu Lôi nói: "Bên trong còn có trưởng phòng thương vụ Đường Thanh Thanh cùng với Lâm tổng."

Trần Dương suy nghĩ trong chớp mắt, anh nói với Triệu Hiểu Lôi: "Cô đề mọi người về làm việc đi, để tôi vào cùng Lâm tổng." Nói xong anh liền trực tiếp gõ cửa.

Triệu Hiểu Lôi không kịp nói gì, người này sao lại liều lĩnh như vậy?

Bên trong truyền ra giọng nói của Lâm Thanh Tuyết: "Ai?"

Trần Dương lập tức trả lời: "Lâm tổng, tôi là nhân viên bảo an Trần Dương, quản lý Triệu sắp xếp tôi đến, nói là cô bàn chuyện làm ăn, cần người ở bên sai khiến."

Triệu Hiểu Lôi thấy thế cũng phụ họa: "Đúng vậy, Lâm tổng."

Trong văn phòng, Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh không khỏi vui mừng, Tề Kiều Kiều cùng tên chốt mắt này quá kiều ngạo ngang ngạnh. Hai người phụ nữ bị áp bức yếu thế lúc này có một người đàn ông đến thật tốt.

Lâm Thanh Tuyết lập tức nói: "Được, vào đi."

Trần Dương lập tức đẩy cửa đi vào, rồi đóng cửa lại.

Văn phòng rộng rãi sáng sủa, Lâm Thanh Tuyết ngồi đối diện với Tề Kiều Kiều. Đường Thanh Thanh ngồi cạnh Lâm Thanh Tuyết, tên độc nhãn kia lạnh lùng đứng sau lưng Tề Kiều Kiều.

Tề Kiều Kiều phát ra sự yêu mị đến cực điểm, lớp trang điểm trên mặt thật dày. Cô lạnh lùng nói: "Lâm tổng, tôi vẫn câu nói đó. Công ty Adore này, bao gồm cả phương thức tinh chế nước hoa mới nhất của cô, toàn bộ đều bán cho tôi đi. Tôi đã ra giá tám trăm ngàn cho cô, tám trăm ngàn, cũng đủ cho cô tiêu xài cả đời."

Lâm Thanh Tuyết còn chưa nói, Đường Thanh Thanh đã tức giận thở hổn hển: "Tề tổng, công ty Adore chúng tôi lợi nhuận hàng năm cũng chỉ có 1500 vạn. Tổng giá trị đã gần 1,5 triệu. Hơn nữa, lần này sản phẩm nước hoa do Lâm tổng của chúng tôi nghiên cứu là vật báu vô giá, một khi cướp đi, chúng tôi hoàn toàn có khả năng xoay người. Cô ra giá tám trăm ngàn, khinh người quá đáng rồi."

Tên chốt mắt kia đầu trục bóng lưng, trên người hắn có một loại sát khí hung hãn. Không biết hắn tên là gì, nhưng hắn là một tay cầm đồ có tiếng ở Tân Hải thị, sở hữu công ty bảo an Hắc Thủy, dưới trướng hắn có bao nhiêu tên bảo an dũng mãnh. Mà tên chốt này lại là vua bảo an.

Tên chốt nhìn về phía Đường Thanh Thanh, hắn cười nhẹ nó: "Cô Đường, Tề tổng của chúng tôi đang nói chuyện với Lâm tổng, cô vẫn là đừng có xen mồm vào. Cô còn trẻ như vậy, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ cảm thấy thật đáng tiếc."

Đường Thanh Thanh nhất thời mặt mày trắng bệch, cô nào có nghe ra sự uy hiếp ẩn ý trong lời nói của tên chốt.

Tên chốt lại nhìn về phía Lâm Thanh Tuyết nói: "Lâm tổng, Hoa Hạ chúng ta có câu thành ngữ, chính là 'có được rồi thì nên thu tay lại'. Ở Tân Hải thị này rỗng cuồn hồ ngỗng, có cái gọi là người không biết thì không có tội, nhưng có vật quý bên mình sẽ mang theo tai họa. Cô vẫn còn là thiếu nữ, phải biết thuận theo tình thế mà ứng xử mới tốt, nếu không sau cùng khó tránh mất cả người lẫn của. Đương nhiên, Lâm tổng, tôi không có ý uy hiếp cô, chỉ là có ý tốt muốn nhắc nhở."

Đây còn không phải là đặc biệt uy hiếp hay sao! Lâm Thanh Tuyết luôn luôn trầm ổn lạnh lùng như băng, nhưng chung quy cô vẫn là phụ nữ. Lúc này trong lòng không khỏi sợ hãi.

Nhưng rất nhanh, Lâm Thanh Tuyết hít sâu một hơi nói: "Thật xin lỗi, công ty Adore là tâm huyết của tôi, mặc kệ các người bỏ ra bao nhiêu tiền, tôi cũng không bán. Tôi tin rằng Hoa Hạ là một xã hội pháp chế, không ai có thể làm xằng bậy!"

Tề Kiều Kiều cười haha nói: "Lâm tổng, cô đúng là một cô gái ngây thơ, còn chưa bước ra khỏi giấc mơ cổ tích, còn không biết thực tế tàn khốc."

"Mời các người đi cho." Lâm Thanh Tuyết thật sự hết kiên nhẫn, lạnh lùng nói.

Tề Kiều Kiều nói: "Lâm Thanh Tuyết, tốt nhất cô cứ suy nghĩ cho kỹ đi."

"Tôi không cần suy nghĩ." Lâm Thanh Tuyết vô cùng quả quyết nói.

Tề Kiều Kiều đang muốn nói chuyện, Trần Dương lại lên tiếng trước: "Tôi nói các người lỗ tai có phải có vấn đề không vậy, Lâm tổng của chúng tôi đã muốn các người đi khỏi đây, sao vẫn chưa đi."

Những lời này vừa được thốt ra, trong phòng lập tức yên lặng đến tiếng châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh há hốc mồm, vị bảo an này cũng thật liều, dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với Tề Kiều Kiều và tên chốt. Mà hai người này cũng ngẩn ngơ, trong thời gian ngắn chưa kịp phản ứng.

Sau khi lấy lại tinh thần, Tề Kiều Kiều và tên chốt giận tím mặt.

Tề Kiều Kiều hai tên chốt đều là người có thanh danh ở Tân Hải thị, sao có thể dễ dàng để cho một bên bảo an nhai nhép làm nhục.

Ánh mắt Tề Kiều Kiều lộ ra hàn ý, cô đứng lên đối mặt với Trần Dương, nói với tên chốt: "Anh chỗ, xem ra tên nhãi ranh khôn kiếp này muốn anh dạy cho phải làm người như thế nào."

Tên chợt lạnh lùng nhìn Trần Dương nói: “Được lắm, ông đây sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người dám nhục mạ người của ta.”

Trần Dương gãi gãi mũi, đột nhiên cười hi hi nói: “Thoạt nhìn ông anh giống như trâu bò, tôi còn trẻ, không hiểu chuyện. Nếu có chỗ nào đắc tội, ông anh lại đặc biệt muốn đánh tôi!”

“Muốn chết!” Tên chợt trong mắt bắn ra tia rét lạnh, chân vừa chuyển động, gạch men sẽ bóng loáng vốn cứng rắn nay bỗng nhiên nứt toác.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cao Thủ Tranh Đấu

Editor: Quý Quý

Tên chợt là đệ tử chính tông của Thiếu Lâm. Thiếu Lâm Tự ngày nay tuy trở nên thương mại hóa, đại bộ phận tăng lữ không biết công phu. Tuy nhiên Thiếu Lâm Tự vì công phu mà nổi tiếng từ lâu, trong nội môn vẫn luôn có cao thủ. Hòa thượng nơi đó đều có công phu không tồi. Tên chợt chính là người trong nội môn, huyền công Ưng trảo Thiết Bô Sam của hắn vô cùng sắc bén.

Lúc này, tên chợt tức giận, dậm chân xuống sàn một cái, mặt sàn nứt toác. Tay hắn thi triển Ưng trảo, gân xanh trên mu bàn tay gồng lên quện vào nhau như rễ cây, khủng bố đến cực điểm. Tên chợt đá ra một cước, thi triển Thiên Cương quyền của Thiếu Lâm Tự. Hai chân trong thủ ngoài bồ xuống, trong ma sát sản sinh ra lực đạo mạnh mẽ.

Gần như ngay tức khắc, người nhanh như sấm sét, chớp mắt đã ở trước mặt Trần Dương. Tiếp đó, Ưng trảo tàn nhẫn sắc bén đánh về phía bụng Trần Dương.

Ưng trảo Thiết Bô Sam của Thiếu Lâm Tự là võ thuật truyền thống của Trung Quốc.

Nếu muốn ra tay, sẽ sinh ra sát tâm. Cho nên tên chợt vừa ra tay đã làm người ta cảm thấy run sợ.

Trần Dương cũng là người trong nghề, mắt hơi nhú lại, chỉ biết tên chợt này là một cao thủ. Nhanh như chớp, trước mắt tối sầm, luồng khí mạnh mẽ nhưng cay độc. Cảm thấy bụng vô cùng ngứa ngáy, mắt đã thấy muốn tránh e cũng không kịp.

Đối phương quá nhanh.

Đúng lúc này, Trần Dương đột nhiên chuyển động.

Anh thi triển “bản lĩnh giữ nhà” của chính mình, thân pháp Linh dương treo sừng.

Cái gọi là “Linh dương treo sừng” này, không thể tìm ra bất cứ dấu vết nào.

Linh dương này phi như bay qua núi, trở về vô cùng thần nhiên.

Tên chợt chỉ cảm thấy đã chạm được vào quần áo của Trần Dương, đột nhiên, Trần Dương lại nghiêng người vào phía trong tránh được, làm móng vuốt hoàn hảo của hắn bị trượt ra ngoài.

Lần tránh né này, quá sức kỳ diệu!

Trong mắt Lâm Thanh Tuyết, Đường Thanh Thanh và Tề Kiều Kiều, Trần Dương quả thực đã trở thành đại thần thông.

Trần Dương chớp mắt đã xuất hiện ở bên phải tên chợt, dùng một chiêu “cát cỏ” túm chặt thắt lưng hắn. Bàn tay to luôn xuống dưới sườn tên chợt, trực tiếp giữ chặt hắn bên hông.

Đây là chiêu số một trong Hình Ý quyền, bắt chước bác nông dân dùng lưỡi hái cắt cỏ.

Tên chợt bị túm, còn chưa kịp biến hóa gì, chỉ cảm thấy mình bị một luồng sức mạnh lớn lao áp chế. Trong nháy mắt làm cho mười phần sức mạnh ở tứ chi hắn tan biến.

Tên chợt nhất thời hoảng hốt.

Trần Dương xấu xa cười nói: “Dựa vào ông anh mà cũng dám đánh tôi! Xem tôi thay cha của ông anh giáo huấn ông anh như thế nào.” Nóng xong anh liền đá chiếc giày dưới chân lên, một tay bắt lấy sau đó dùng gót giày liên tục nện vào tên chợt.

Mấy đòn này vừa mạnh vừa thâm độc, làm tên chột kêu la thảm thiết không ngớt.

Tề Kiều Kiều, Lâm Thanh Tuyết, Đường Thanh Thanh đứng bên không khỏi tròn tròn mắt.

Tên chột này là loại người gì? Là hung thần tuyệt đỉnh của Tân Hải thị! Cur nhiên bị một tên bảo an nhỏ nhoi dùng gót giày đánh cho. Chuyện này không thể suy diễn lung tung, nếu truyền ra ngoài, tên chột cũng không còn mặt mũi lần lộn giang hồ.

Trần Dương đánh xong, mới xách tên chột đi ra ngoài.

Tên chột ngã trên mặt đất nước mắt nước mũi đầy mặt, hân gầy dựa đứng lên, không nói một lời, chật vật bỏ chạy.

Tề Kiều Kiều nhìn thấy tên chột chạy rồi, vẫn còn ngẩn ngơ.

Trần Dương nhìn về phía Tề Kiều Kiều, cười haha nói:”Đồ đàn bà thói tha, có phải muốn tôi phải xông đến đánh vào mông cô thì cô mới chịu đi?”

Tề Kiều Kiều hét lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, lập tức chạy theo.

Giải quyết xong hết thấy, Trần Dương mới đi lại chiếc giày. Anh nói với hai cô gái còn đang ngây ngốc:”Lâm tổng, trưởng phòng Đường, tôi đi ra ngoài trước.” Nói xong anh liền xoay người bước đi.

Bề ngoài Trần Dương giải quyết tên chột nhẹ nhàng thông dong, nhưng thực tế cũng là nhờ có tu vi tinh tú thần thông của mình mà hóa giải được.

Cao thủ như tên chột này, thật khó có thể đối phó.

Trần Dương ra khỏi văn phòng, Triệu Hiểu Lô và đám người vẫn còn đứng đó.

Đám người lão Hạ nhìn Trần Dương như nhìn thấy yêu quái. Một tên bảo an thảm thi:”Mẹ kiếp, Trần Dương, cậu khá lắm. Cậu dùng gót giày đánh vào mông vua bảo an.”

Trần Dương không thích nói toạc ra, anh cười haha:”Người ta là vua bảo an, đương nhiên đã trải qua huấn luyện. Cũng không phải là công phu giỏi giang gì, trước kia tôi từng làm lính, đánh người cũng không phải việc khó.”

Mọi người đến lúc này mới bừng tỉnh.

Ánh mắt của Triệu Hiểu Lô nhìn Trần Dương đã hoàn toàn thay đổi, cô cảm thấy Trần Dương thật sự là một người đàn ông rất thú vị.

“Tất cả mọi người giải tán đi.” Trần Dương vẫy vẫy tay nói.

Đám người lão Hạ cũng nghe lời giải tán, vô hình, bên trong uy nghiêm của Trần Dương đã hình thành.

Trần Dương cũng dời đi theo .

Bước vào phòng nghỉ bảo an, lão Hạ cũng là có chút rầu rĩ không vui.

Trần Dương đập vào bả vai lão Hạ:”Lão Hạ, anh đang nghĩ cái gì vậy? Có phải lo lắng em sẽ cướp lấy vị trí đội trưởng của anh không? Anh yên tâm đi, anh là lão đại ca của em, dù em có từ chức, cũng sẽ không tranh bát com của anh.”

Lão Hạ đứng lo lắng điểm này, nghe thấy vậy không khỏi ngượng ngùng cười nói:”Tiểu tử thôi.”

Đám bảo an còn lại cũng có hảo cảm rất lớn với Trần Dương, mọi người lại cùng nhau cười cười nói nói.

Nửa giờ sau, trưởng phòng ban thương vụ Đường Thanh Thanh tự mình đến phòng nghỉ bảo an. Trần Dương đang khoác lác với đám bảo an không trực ban nói:”Trước kia ở trong rừng ZNV, có một trùn ma túy lẫn trốn trong đó, vô cùng khó tìm. Hơn nữa, vũ khí của trùn thuốc phiện còn lợi hại hơn so với quân chính quy chúng tôi. Mẹ nó, có một lần, tôi suýt chút nữa thì bị tóm, may mà...”

Mọi người đang tập trung tinh thần lắng nghe.

Đường Thanh Thanh ho khan một tiếng.

Trần Dương và mọi người lập tức quay đầu.

Đường Thanh Thanh mặc chiếc váy màu lam tiên nữ, trên cổ tuyết trắng đem một chiếc vòng kim cương. Có vẻ vô cùng tức giận.

Trước mặt đám bảo an Đường Thanh Thanh luôn biểu hiện rất nghiêm túc, có sự uy nghiêm của một lãnh đạo.

Cho nên mọi người không ai dám làm bừa trước mặt Đường Thanh Thanh.

Nào ngờ, Trần Dương hàng ngày nhìn thấy Đường Thanh Thanh liền cọt nhả nói:”Trưởng phòng Đường, hôm nay cô ăn mặc thế này thật xinh đẹp. Cô

đến lúc này phòng nghị của chúng tôi thật làm cho kẻ hèn này cảm thấy thật vẻ vang!”

Đường Thanh Thanh vốn đang xì mặt, nhưng nghe lời khen sứt sọc của Trần Dương, vẫn là cảm thấy buồn cười. Cô hít sâu một hơi, nén lại ý cười, rồi nghiêm trang nói: “Anh đi theo tôi, Lâm tổng muốn gặp anh.”

Trần Dương nói: “Được được được, tôi đến ngay.” Nói xong liền tung tăng tẩu đi theo sau.

“Ài, trưởng phòng Đường, bàn tay ngọc ngà của cô rất có tiền đồ, để tôi xem xem.” Trần Dương vừa đi, vừa bắt được bàn tay của Đường Thanh Thanh, ra vẻ nghiền ngẫm đánh giá.

Đường Thanh Thanh cũng đứng lại, để yên cho Trần Dương xem xét.

Trần Dương sờ soạng trái phải, chiếm hết tiện nghi, trong lòng xẹt qua một ý nghĩ xấu xa.

“Nhìn ra tiền đồ gì sao?” Đường Thanh Thanh thản nhiên nói.

Trần Dương lưu luyến không rời buông tay Đường Thanh Thanh ra nói: “Bàn tay ngọc ngà này đeo Điện Ngọc Thạch, xa xỉ xa xỉ! Thanh Thanh à, một mỹ nữ như cô, phải là người có khí chất cao quý mới có thể sở hữu bàn tay như vậy.”

Lại là chiêu thức chiếm lợi thế trong mọi hoàn cảnh, âm thầm gắn kết quan hệ, kéo Thanh Thanh lại gần.

“Đây là tôi mua ở chợ, mười đồng một cái.” Đường Thanh Thanh thản nhiên nói, nói xong liền đi trước.

Trần Dương nhất thời sững người, kêu khổ một cái!

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đón Chì Tình Tan Làm

Editor: Quý Quý

Trần Dương là một tên vô liêm sỉ, rất nhanh lại tung tăng đuổi kịp Đường Thanh Thanh. Thực chất trong lòng Đường Thanh Thanh đang cười. Đối với Trần Dương, cảm giác của cô thật khác thường.

Lúc ở trong phòng làm việc, Trần Dương tuy dừng mảnh phi thường, nhưng cô đối với Trần Dương có một loại cảm giác xa lạ, giờ đối mặt với tính tình này của anh, ngược lại làm cho người ta cảm thấy thật gần gũi.

Trần Dương đứng trước mặt Đường Thanh Thanh, Đường Thanh Thanh liền thu lại ý cười, nghiêm trang.

“Thanh Thanh à, tôi có một vấn đề thấy rất ngạc nhiên.” Trần Dương còn nói thêm.

Đường Thanh Thanh thản nhiên nói: “Tò mò cái gì?”

Trần Dương nói: “Cô mặc áo ngực cỡ B sao?”

Đường Thanh Thanh ngẩn ngơ, rồi giận dữ nói: “Anh mù sao, bà đây mặc cỡ C.”

Trần Dương không nhanh không chậm nói: “A, tôi còn tưởng bên trong cô còn độn thêm cái gì, xem ra là hàng thật giá thật.”

Đường Thanh Thanh đỏ bừng mặt, sao lại đi tranh luận vấn đề này chứ!

Chắc chắn, Đường Thanh Thanh sẽ không thêm đề ý đến tên lưu manh Trần Dương này nữa.

Hai người mau chóng đến văn phòng tổng giám đốc.

Lâm Thanh Tuyết đang xem báo cáo tiêu thụ ở bàn làm việc, có điều cô ấy có chút bất an.

Đường Thanh Thanh đóng cửa lại, nói với Lâm Thanh Tuyết: “Lâm tổng, Trần Dương đến rồi.”

Lâm Thanh Tuyết đóng báo cáo lại, cô đứng dậy đi về phía sô pha rồi ngồi xuống, Đường Thanh Thanh ngồi bên cạnh cô.

“Tiểu Trần, anh đừng câu nệ...” Lâm Thanh Tuyết còn chưa nói xong, Trần Dương hào sảng khí thế ngồi xuống, chân bắt chéo. Câu nệ? Anh chưa bao

giờ là người biết câu nệ.

Lâm Thanh Tuyết xem như hết chỗ nói rồi.

Người này vốn từ nhiên như vậy từ trước đến nay sao!

Ngược lại Trần Dương nghe Lâm Thanh Tuyết nói vậy cũng có chút ngượng ngùng, lập tức bỏ chân bắt chéo xuống.

“Anh tên là Trần Dương đúng không?” Lâm Thanh Tuyết hỏi.

Trần Dương gật gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Lâm Thanh Tuyết mỉm cười nói: “Tôi thật không ngờ, trong bộ phận an ninh của chúng ta lại có một cao nhân như anh.”

Trần Dương cười haha nói: “Bình thường bình thường, thứ 3 thế giới.”

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh cảm thấy nao nao, người này cũng quá không khiêm tốn rồi.

Lâm Thanh Tuyết còn nói thêm: “Thân thủ của anh như vậy, vì sao lại hạ mình đến làm một bảo an nho nhỏ ở chỗ chúng tôi?”

Trần Dương thốt lên: “Bởi vì nơi này rất nhiều người đẹp!”

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh thiếu chút nữa thì muốn học máy, anh bạn này, anh không cần phải thành thật như vậy đâu.

Lâm Thanh Tuyết có chút suy diễn nói: “Chỉ vì cái này thôi sao?”

Trần Dương không hiểu nói: “Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Lâm Thanh Tuyết bắt đầu dè dặt một hơi: “Được rồi, vậy công việc trước kia của anh là gì?”

Cô có ý thăng chức cho Trần Dương, nhưng lại sợ Trần Dương là gián điệp thương mại, nên muốn hỏi rõ ràng một chút.

Trần Dương nói: “Hồi trước tôi tham gia quân đội. Rồi xuất ngũ.”

Lâm Thanh Tuyết nói: “Là bộ đội ở binh đoàn nào?”

Trần Dương mặc dù bậy bạ, nhưng sẽ không để tiểu nha đầu Lâm Thanh Tuyết này lừa đảo hù dọa nói ra nơi ở, trôi chảy trả lời: “Quân khu Thẩm Dương, doanh trại Dã Chiến, đội trưởng là Lan Kiếm Phong.”

Lâm Thanh Tuyết nói: “Theo lý thuyết, chắc anh phải có trợ cấp xuất ngũ thật nhiều mới đúng! Dù sao anh cũng là nhân tài hiếm có.” Trần Dương nói: “Mười hai vạn của tôi khi xuất ngũ là để lo cho người nhà và chiến hữu thiệt mạng của tôi.”

Trên thực tế, giá trị của Trần Dương ở tổ chức lính đánh thuê Huyết Lang lên đến hơn 3 tỷ nhân dân tệ. Chẳng qua, một đồng anh cũng không mang theo, toàn bộ chia hết cho người dưới, làm trợ cấp thôi việc. Đây là nỗi áy náy của anh.

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh nghe vậy không khỏi phải nhìn Trần Dương bằng cặp mắt khác, cảm thấy đúng là một người có tình nghĩa, là một nam tử hán.

Trần Dương sờ dĩ nói vậy, là muốn có được sự tín nhiệm của Lâm Thanh Tuyết. Như thế mới tiện bảo vệ cho cô!

Lâm Thanh Tuyết trầm ngâm chớp mắt nói: “Như vậy đi, Trần Dương, tôi thăng chức cho anh lên làm đội trưởng bảo an.”

Trần Dương vội vàng từ chối nói: “Khó mà làm được. Lão Hạ là lão đại ca của tôi, dù cô muốn tôi làm đội trưởng, tôi thà thôi việc chứ không làm.”

Lâm Thanh Tuyết không khỏi hỏi lại: “Lão Hạ là ai?”

Trần Dương ngần ngại, trả lời: “Lão Hạ là đội trưởng hiện tại của đội bảo an.”

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh đều hiểu ra. Lâm Thanh Thanh cũng không thể để cho Trần Dương thôi việc, cô nói: “Nếu không, sau này anh làm lái xe kiêm bảo vệ cho tôi và Thanh Thanh.”

Trần Dương trong lòng mừng rỡ, đây là điều mà anh muốn nhất. Anh lập tức tham lam hỏi: “Cái này không thành vấn đề, nhưng còn tiền lương của tôi?”

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh che miệng cười. Lâm Thanh Tuyết nói: “Một vạn một tháng, được chưa?”

Trần Dương vội vàng gật đầu nói: “Được được được.”

“Được rồi, anh đi làm việc đi. Buổi tối lái xe đưa chúng tôi về.” Lâm Thanh Tuyết nói.

Trần Dương đạt được mục đích, vô cùng vui sướng, không nhiều lời nữa mà ra khỏi văn phòng.

Năm giờ chiều, Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh ra khỏi tòa nhà.

Trần Dương cũng bị gọi đến.

Lâm Thanh Tuyết đưa một chùm chìa khóa giao cho Trần Dương nói: "Anh có bằng lái xe chứ?"

Trần Dương nói: "Có."

Xe của Lâm Thanh Tuyết là một con BMW đời mới trị giá tầm bốn, năm đến mười vạn.

Trần Dương đi trước mở cửa xe cho Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh. Hai cô yên vị rồi anh mới ngồi vào ghế lái.

Kỹ thuật lái xe của Trần Dương vô cùng thành thạo, quẹo hay quay xe đều liền mạch lưu loát, giống như đang đi chơi. Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh nhìn ngắm, không khỏi cảm thán người này đúng là nhân tài.

Nơi mà Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh ở là khu biệt thự Liễu Diệp.

Trần Dương đưa hai cô đến tận cửa, Lâm Thanh Tuyết nói: "Xe giao cho anh, sáng sớm ngày mai đúng 7 rưỡi anh đến đây đón chúng tôi."

Trần Dương vâng một tiếng, rồi đảo tay lái rời đi.

Khu biệt thự Liễu Diệp an ninh không tồi. Hơn nữa khắp nơi đều có phương tiện theo dõi, Trần Dương cô cũng yên tâm về sự an toàn của Lâm Thanh Tuyết.

Ra khỏi khu biệt thự, Trần Dương thấy thời gian vẫn còn sớm, liền lấy điện thoại di động gọi cho Tô Tinh.

Tuy người đẹp trong Adore nhiều như mây, nhưng trong lòng Trần Dương Tô Tinh mới là chân ái! Anh nhớ mãi không quên Tô Tinh nói sẽ mời bữa tối.

Cuộc gọi mau chóng được nhận, giọng nói của Tô Tinh rất dịu dàng. Cô nói: "Kính chào quý khách, công ty chúng tôi chuyên kinh doanh điện thoại di động phạm vi trong thị trấn, xin vui lòng phục vụ quý khách." Trần Dương ho một tiếng: "Chị Tinh, tôi là Trần Dương."

Tô Tinh bừng tỉnh: "Tiểu Trần, là cậu à."

Xung hô Tiểu Trần này làm Trần Dương có chút buồn bực, anh nói: "Hôm nay tôi tan làm sớm, đề tôi đến đón chị nhé."

Tô Tinh nhất thời đỏ mặt nói: "Không muốn phiền cậu, tôi tự đi được mà."

Trần Dương nói: "Chị Tinh, mấy người kia không đơn giản, tôi sợ bọn họ tìm chị gây phiền toái."

Tô Tinh nghe vậy nhất thời sợ hãi, liền lập tức nói địa chỉ.

Trần Dương vui vẻ phóng xe đến đó.

Lúc nhìn thấy Tô Tinh, Tô Tinh đang đứng trước cửa hàng điện thoại di động chờ đợi, cô vừa tan làm.

Lúc này ánh nắng chiều chiếu vào mấy sợi tóc tung bay của Tô Tinh, khiến cô nổi bật như nữ thần.

Trần Dương ở trong xe ngắm đến ngẩn ngơ, không thể tự chủ nhớ tới bộ dáng của Tô Tinh khi tắm.

Ai, không được nghĩ linh tinh. Bằng không cơ thể lại phản ứng, xấu hổ lắm.

Trần Dương trực tiếp mở cửa xe, cười hi hi gọi Tô Tinh: "Chị Tinh!"

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chị Tinh Uống Rượu

Editor: Quỷ Quỷ

Trần Dương tươi cười rạng rỡ, cái đó gọi là ngọt ngào!

Tô Tinh nhìn người đàn ông như ánh mặt trời này, tâm trạng cũng tốt lên hẳn. Cô hiểu ý cười, đi tới nhìn thấy chiếc xe BMW, không khỏi cảm thấy kỳ quái: "Xe này là?"

Tô Tinh không nghĩ Trần Dương có tiền mua xe, ba trăm một tháng tiền thuê phòng mà mua nổi BMW sao?

Rõ ràng là không thể rồi.

Trần Dương nói: "Đây là xe của giám đốc công ty tôi, hiện giờ tôi đang làm lái xe. Nào, chị Tinh, lên xe đi." Anh nói xong cũng ân cần mở cửa xe cho Tô Tinh.

Mở cửa trước, anh đương nhiên muốn Tô Tinh ngồi cạnh mình.

Tô Tinh lên xe.

Sau đó, Trần Dương cũng ngồi vào rồi khởi động xe,

Tô Tinh có chút bất ngờ nói: "Hóa ra chú biết lái xe?"

Trần Dương cười haha nói: "Trước kia tôi từng làm lính, cái này là được học trong quân đội."

Tô Tinh hiểu ra.

Trần Dương còn nói thêm: "Chúng ta có phải nên đi đón Tiểu Tuyết không?"

Tô Tinh nói: "Không cần, hôm nay là thứ sáu. Mẹ tôi sẽ chăm Tiểu Tuyết."

Chuyện này cũng không lạ, chủ nhật Tô Tinh phải đi làm, không thể chăm sóc cho Tiểu Tuyết.

Trần Dương tò mò hỏi: "Chị Tinh, bố mẹ chị là người của Tân Hải?"

Tô Tinh đáp: "Đúng vậy."

Trần Dương nói: "Vậy sao chị không ở nhà mà lại muốn ra ngoài ở?"

Dù sao, hoàn cảnh sống của chị Tinh thật gian khổ.

Trần Dương hỏi xong, khóe miệng đang tươi cười của Tô Tinh xẹt qua một tia chua xót.

Trần Dương lập tức quan tâm nói: "Nếu không tiện nói thì thôi vậy."

Tô Tinh nói: "Thật ra cũng không phải chuyện gì khó nói. Hôm nay chú đã nhìn thấy chồng cũ của tôi rồi đúng không? Lúc trước ba mẹ không đồng ý cho tôi lấy anh ta, nhưng tôi cứ chấp muốn lấy. Hiện giờ rơi vào tình thế này, cũng chỉ có thể trách bản thân tôi ngu muội. Đây là báo ứng của tôi, cho nên, có khổ thế nào tôi đều phải tự chịu trách nhiệm."

Trần Dương khẽ thở dài nói: "Cha mẹ nào nỡ trách con chứ, chị cần gì phải tự làm khó mình. Tôi tin cha mẹ chị sẽ không trách chị."

Tô Tinh nói: "Nhưng tôi sẽ tự trách lấy. Cứ như vậy đi, tôi cảm thấy, hiện tại cũng rất tốt."

Trần Dương cũng không nói thêm nữa.

Tô Tinh lại nói: "Đúng rồi, tôi nói muốn mời chú ăn cơm. Chú muốn ăn gì?"

Trần Dương nhếch miệng cười: "Chị Tinh thích ăn gì, tôi sẽ ăn cái đó."

Tô Tinh cười một tiếng. Rồi lại nói: "Đúng rồi, chú không phải là người Tân Hải đúng không?"

Trần Dương nói: "Tôi không phải, quê quán của tôi ở một vùng núi hẻo lánh, có nói chị cũng không biết."

"Cha mẹ chú đâu?" Tô Tinh hỏi.

Trần Dương thấy nao nao, ánh mắt anh bỗng nhiên có chút phức tạp.

Năm nay, Trần Dương hai mươi tư tuổi, từ khi anh biết nhớ, đã sống bên sư phụ ở núi Đại Hưng An.

Là sư phụ nuôi dưỡng và dạy dỗ Trần Dương, cũng dạy cho anh võ công. Năm mười sáu tuổi, sư phụ sắp xếp anh ra nước ngoài thực hiện nhiệm vụ. Sau đó, sư phụ không biết đã đi đâu, không liên lạc được nữa.

Trần Dương dứt khoát gia nhập một chi của tổ chức lính đánh thuê.

Thân thủ xuất sắc cùng với trí thông minh giúp anh trở nên nổi bật. Nhưng sau này, đại ca của tổ chức nhìn anh không vừa mắt, muốn giết anh.

Trần Dương phát hiện ra liền chạy trốn. Dưới con nóng giận, anh đã một mình thành lập tổ chức Huyết Lang.

Chỉ trong năm năm, Huyết Lang trở thành tổ chức đánh thuê hạnh nhất trong nước. Lang Vương Trần Dương, xưng hùng tứ phương.

Cha mẹ sao?

Trần Dương hoàn toàn mờ mịt, anh không biết cha mẹ mình là ai, anh cảm thấy mình không có nguồn gốc.

“Tôi không có cha mẹ, cũng không có người thân.” Trần Dương nói: “Từ khi tôi có trí nhớ, chính là sư phụ tôi nuôi nấng tôi, nhưng hiện giờ sư phụ tôi cũng mất tích, tôi không biết ông ấy đang ở đâu.”

Tô Tinh ngây người, cô vốn nghĩ cuộc đời của mình đã đủ u ám rồi. Nhưng so với Trần Dương, lại không hề đáng được nhắc tới. Vô hình chung, Tô Tinh cảm thấy thật đồng cảm với Trần Dương.

Trong xe ngào ngạt mùi hương thiên nhiên của Tô Tinh, loại mùi hương làm cho người ta mê say.

Tô Tinh nói: “Thật xin lỗi.”

Trần Dương nhếch miệng cười nói: “Tôi sớm đã quen rồi.”

“Vậy sau này chú có dự định gì? Ví dụ như tìm một cô gái rồi lập gia đình?” Tô Tinh nói.

Trần Dương cười haha: “Tôi vừa ngốc, lại không tiền không nhà không xe, cô gái nhà nào chịu gả cho tôi chứ.”

Tô Tinh nói: “Chú trăm ngàn đừng nói vậy, chú là một người đàn ông chân chính, nhất định sẽ có một cô gái tốt thích chú.”

Trần Dương cười nói: “Chị Tinh thì sao?”

Tô Tinh ngẩn ngơ, gương mặt đỏ hồng, chỉ nói: “Chú giống như em trai tôi, tôi đương nhiên thích chú rồi.”

Trần Dương buồn cười, chị Tinh ngốc, chị không hề biết “em trai” này đã nhìn thấy hết của chị rồi.

Vấn đề này không nên đào sâu thêm.

Cuối cùng, hai người tùy tiện vào một cửa tiệm nào đó.

Thật ra Trần Dương muốn uống chút rượu, chuốc say Tô Tinh, sau đó xem xem có thể mượn rượu mà tạo ra chuyện tình tốt đẹp hay không. Chẳng qua, Tô Tinh nhất quyết không cho Trần Dương uống rượu, nói rằng anh còn phải lái xe.

Trần Dương buồn bực, âm thầm oán thán, xem ra lần sau nhất định không thể lái xe.

Lúc anh còn đang thất vọng, Tô Tinh bỗng nhiên nói: “Hay chúng ta mua đồ ăn mang về rồi uống rượu.”

Trần Dương liền vô cùng mừng rỡ.

Trong lòng Tô Tinh buồn khổ, cho nên cô cũng muốn mượn rượu giải sầu.

Hai người gói lại đồ ăn xong, Tô Tinh lại mua một chai Kiềm Nam Xuân, thêm mùi lon bía.

Nửa giờ sau, lái xe về tới nhà Tô Tinh.

Phòng trọ của Tô Tinh không lớn, có chút lộn xộn, cũng không gọn gàng ngăn nắp lắm.

Hơn nữa, Trần Dương vừa bước vào thì nhìn thấy có nội y màu đen trên giường. Anh đứng nhìn chăm chăm, còn Tô Tinh thì đỏ bừng mặt, liền vội vàng thu dọn mấy thứ này, nhét hết vào trong chăn.

“Sáng ngủ dậy muộn, quên chưa thu dọn.” Tô Tinh có chút chột dạ giải thích.

Trần Dương cười nói: “Phòng tôi còn bừa hơn.”

Sau đó, hai người bày đồ ăn và rượu lên bàn, bắt đầu thưởng thức.

Trong lòng Trần Dương đang kích động!

Mỗi lần Tô Tinh nói muốn uống, anh cũng không ngăn cản.

Trong đầu anh mê mang bất định, tất cả đều là hình ảnh Tô Tinh tắm rửa trong nhà vệ sinh. Anh không biết đã mơ tưởng sẽ cùng với Tô Tinh là chuyện đó biết bao nhiêu lần, nay Tô Tinh đang gần ngay trước mắt, sao có thể không kích động.

Hơn nữa, Trần Dương còn đang suy nghĩ, có phải Tô Tinh cũng có chút ham muốn, nên cố ý nói muốn uống rượu, tạo cơ hội cho cả hai người?

Tự mình quá chén, cho người khác cơ hội!

Không lâu sau, mặt Tô Tinh đỏ bừng. Lúc này Tô Tinh đặc biệt đáng yêu quyến rũ, giống một cô gái nhỏ.

Hai người một ly lại một ly, đến khi Tô Tinh say thực sự.

Trần Dương vẫn còn tỉnh táo, anh bế Tô Tinh lên giường, trong lòng vừa kích động vừa mâu thuẫn.

“Mẹ kiếp, ông đây rốt cuộc là cảm thú, hay không bằng cảm thú?” Trần Dương nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tập Đoàn Khánh An

Editor: Quỳ Quỳ

Tô Tinh mặc váy màu đen, đi tất da chân. Trong trang phục màu đen, hông của cô có phần rắn chắc. Thực tế, Trần Dương biết trên lưng Tô Tinh có một chút thịt, rất đầy đặn, là hình dáng mà Trần Dương thích nhất.

Trần Dương nhìn chăm chăm mộng Tô Tinh, được chiếc váy ôm trọn nên nhìn rất tròn trịa.

Anh không nhìn được mà nuốt nước miếng.

Mỗi lần nhìn trộm mộng Tô Tinh, anh vô cùng muốn sờ nắm một phen.

Mà hiện tại, tất cả đều gần trong gang tấc. Trong lòng Trần Dương bắt đầu rục rịch, sự khô nóng trong người không kiềm chế được mà dâng trào. Cảnh tượng tiếp theo, anh đã mơ tưởng vô số lần.

Một Trần Dương trầm ổn trong mắt mọi người lúc này không nhìn được mà khẽ run lên.

Anh đã có thể muốn tiến thêm một bước, chợt phát hiện dòng nước mắt trong suốt chảy ra từ khóe mắt Tô Tinh.

Trần Dương không khỏi ngây người.

Ngay lập tức giống như bị một chậu nước đá đập vào mặt.

Tô Tinh nỉ non nói: “Cha, mẹ, con xin lỗi, là con bất hiếu. Là con không chịu nghe lời, đáng đời, đáng đời.”

Trần Dương liền hiểu được trong lòng Tô Tinh đau khổ đến thế nào.

Cô quật cường là vì sự kiêu ngạo của chính mình, nhưng trong nội tâm lại rất yếu đuối.

Trần Dương khẽ thở dài một cái, anh xoay người cầm ấm nước đi đun nước sôi. Sau đó tìm chậu rửa mặt và khăn mặt của Tô Tinh.

Pha nước ấm xong, Trần Dương cẩn thận lau mặt cho Tô Tinh, sau đó lau chân tay cho cô. Xong xuôi Trần Dương lấy một chiếc chăn mỏng đắp cho Tô Tinh, rồi bật quạt điện lên.

Sau đó, Trần Dương thu dọn đồ ăn rồi mới tắt đèn rồi đi.

Khép cánh cửa lại, Trần Dương không nhìn được thở dài một hơi, mẹ nó, Trần Dương à Trần Dương, mày vốn là cảm thú. Hôm nay giả bộ làm tỏ trắng làm cái gì! Cơ hội tốt như vậy, bỏ lỡ rồi còn có lần sau sao?

Nghĩ vậy, Trần Dương đi thẳng về phòng trọ của mình.

Đội Trần Dương đi rồi, Tô Tinh nằm trên giường chậm rãi mở mắt.

Ban nãy cô uống nhiều quá, nhưng uống nhiều không có nghĩa là không tỉnh táo. Cô chẳng qua không muốn kìm nén tình cảm của mình.

Trần Dương lau mặt cho cô, lau tay lau chân, trong lòng cô biết rõ.

Trong lòng Tô Tinh ấm áp, cảm thấy Trần Dương là một thanh niên thật đặc biệt.

Sáng hôm sau, Trần Dương nghe thấy động tĩnh trong phòng vệ sinh cách vách.

Cả người lập tức giật nảy lên.

Quả nhiên, là sáng dậy Tô Tinh tỉnh rượu rồi đi tắm.

Trời nóng như vậy, không tắm rất khó chịu.

Trần Dương vội vàng đi đến trước vách tường, rút gạch ra, thật cẩn thận nhòm vào.

Tô Tinh mặc quần áo đi vào phòng vệ sinh, Trần Dương trơ mắt nhìn Tô Tinh cởi nội y ra.

Trần Dương kích động đến cực điểm, cứ dán mắt nhìn chăm chăm, cuối cùng rốt cuộc không nhìn được, thọc tay vào trong quần.

Thanh niên trẻ tuổi, cái khô nóng bốc lên mười phần. Lại là buổi sáng, nơi đó có thể căng cứng.

Lúc Tô Tinh đang rửa mặt, Trần Dương cũng cầm cái ca đi rửa mặt.

“Chị Tinh, chào buổi sáng!” Trần Dương nhếch miệng cười, giọng sang sảng.

Tô Tinh nhìn thấy Trần Dương tươi cười như ánh mặt trời, tâm trạng lập tức trở nên thư thái. Cũng thản nhiên cười nói: “Chào buổi sáng!”

Trần Dương nói: “Lát nữa tôi đưa chị đi làm.”

Tô Tinh hơi do dự, chần chừ nói: “Như vậy không thích hợp, đó là xe giám đốc của cậu, sao có thể đưa đón tôi.”

Trần Dương nói: “Giám đốc của tôi rất tốt bụng, đừng lo. Dù sao cũng tiện đường.”

Tô Tinh nghe vậy cũng không kiên trì.

Đưa Tô Tinh đến chỗ làm xong, điện thoại của Trần Dương đổ chuông.

Trần Dương hít hà mùi hương của Tô Tinh còn vương lại trong xe, cảm thấy vô cùng dễ chịu. Anh không để ý nhận điện thoại, giọng nói đầy tức giận của Đường Thanh Thanh vang lên từ đầu bên kia: “Giờ mà mấy giờ rồi? Anh ở đâu?”

Trần Dương liếc mắt nhìn qua đồng hồ, cũng đã 8 rưỡi rồi.

Anh lập tức nhớ ra Lâm Thanh Tuyết đã dặn mình 7 rưỡi đến đón. . .

“Tôi lập tức đến ngay.” Trần Dương nói xong liền cúp điện thoại.

Đường Thanh Thanh tức muốn chết, người này, đúng là chó má.

Lúc Trần Dương đến khu biệt thự Liễu Diệp đã là 9 giờ. Anh nhìn thấy hai đại mỹ nữ lạnh lùng Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh đang đứng ở bên ngoài thì tươi cười đầy mặt.

Trần Dương vội vàng xuống xe, nhanh nhẹn mở cửa xe nói: “Mời hai sếp lên xe.”

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh cùng lên xe.

Trần Dương cũng ngồi vào ghế lái rồi khởi động xe,

“Trong xe có mùi phụ nữ.” Đường Thanh Thanh nghi hoặc nói: “Mới sáng ngày ra, anh đã đi đâu vậy?”

Trần Dương cười haha, vừa lái xe vừa nói: “Thanh Thanh, mũi của cô thật là thính, thính như chó vậy.”

Đường Thanh Thanh tức muốn lẹch cả mũi, giận dữ nói: “Mũi anh mới giống cho ấy, mũi cả nhà anh đều giống chó.”

Trần Dương vẫn nhe nhòm: “Được được được, tôi là chó, tôi là chó.”

“Anh đừng tưởng chọc cười mấy câu là có thể lấp liếm thành công. Anh giải thích cho rõ đi, mùi này ở đâu ra? Đây là xe công anh có biết không?” Đường Thanh Thanh không phải là người tính toán chi li, chủ yếu là do mới sáng ra đã bị tên khốn Trần Dương này bắt đứng đợi hai tiếng đồng hồ, cho nên nóng tính hơn bình thường.

Trần Dương nói:“Ồ, tôi đưa hành xóm đi làm”

“Anh đang nói đùa à?” Đường Thanh Thanh tức tối nói.

Trần Dương nói:“Hàng xóm của tôi rất tuyệt, ngực to hơn cô.”

Đường Thanh Thanh muốn học máu.

Đến lúc này Lâm Thanh Tuyết mới mở miệng, thần nhiên lạnh lùng nói:“Trần Dương, anh là đàn ông. Tôi không cần anh phải như thế nào, tôi chỉ mong ít nhất anh cũng phải có ý thức về thời gian.”

Quả nhiên lời nói của Lâm Thanh Tuyết ý tại ngôn ngoại, anh có thể dùng xe của tôi đưa đón người khác. Nhưng đừng có làm chậm trễ công việc của tôi.

Trần Dương lập tức nói:“Vâng, Lâm tổng, tôi sẽ cố gắng hết sức! Cô nên cười nhiều một chút, nghiêm túc như vậy mau già đó.”

Lâm Thanh Tuyết quay đầu nhìn ra ngoài, không hề để ý đến Trần Dương.

Trần Dương biết rằng mất mặt, bắt đầu trầm mặc.

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh nhìn nhau, cảm thấy dường như đã động chạm đến tự tôn của Trần Dương.

Lâm Thanh Tuyết đang định mở lời trấn an.

Ai ngờ, Trần Dương đột nhiên hát lên một đoạn.

Cái gì mà sờ sờ chân em, thật ướt...

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh lập tức ngây người, mẹ kiếp, người này là tinh hoa ở cái xó xỉnh nào không biết! Hơn nữa, Trần Dương hát rất rõ ràng, hai cô gái nhỏ nghe thấy thì đỏ bừng mặt.

Trần Dương thấy sắc mặt hai cô không tốt lắm lập tức nói:“Hai sếp, hai sếp không thích nghe bài này? Để tôi hát bài khác?”

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh đồng thời quát lớn:“Câm miệng!”

Trần Dương trong lòng thấy buồn cười, không có việc gì mà đùa giỡn các cô gái nhỏ, thật sự rất thú vị.

Lúc này, tại một tòa nhà trung tâm của Tân Hải thị.

Trong văn phòng xa hoa trên tầng thứ 18.

Tề Kiều Kiều rúc vào lòng tên chốt, bàn tay tên chốt đang sờ soạng cặp đùi trắng nõn của Tề Kiều Kiều. Trong chốc lát làm cho Tề Kiều Kiều thở gấp liên tục.

Tề Kiều Kiều rốt cuộc là ai?

Bề ngoài cô là tổng giám đốc của tập đoàn Khánh An, nhưng trên thực tế cô là tình nhân của chủ tịch tập đoàn Khánh An.

Tập đoàn Khánh An ở Tân Hải là một xí nghiệp ngôi sao, vô cùng nổi tiếng.

Có hoạt động trong mọi ngành nghề. Nhưng người ngoài không hề biết, Tổng Khánh An có quan hệ rất thân mật với hoàng đế của thế giới ngầm Long Vương gia.

Tổ Khánh An làm đề tên chốt thành lập công ty bảo an chính là nơi để huấn chuẩn bị lực lượng vũ trang.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thăng Hê Trần Dương

Editor: Quý Quý

Tề Kiều Kiều là một người phụ nữ khéo léo, rất thủ đoạn. Hiểu rằng dựa vào Tống Khánh An cũng không phải kế lâu dài. Cho nên cô đã sớm dùng tiền của Tống Khánh An lặng lẽ mở một nhà hàng Âu. Mặt khác, cô còn muốn giúp Tống Khánh An kiếm tiền để thể hiện giá trị của bản thân.

Đó chính là nguyên nhân cô đề mắt đến công ty Adore.

Hơn nữa Tề Kiều Kiều lại thông đồng với tên chốt. Tên chốt dù là thủ hạ của Tống Khánh An, nhưng Tống Khánh An cũng muốn dựa vào tên chốt, cho hắn thể diện. Bởi vì thân thủ của tên chốt lợi hại, còn có sư huynh đệ đồng môn, ai ai cũng đều rất lợi hại.

Lúc này, Tề Kiều Kiều bắt lấy bàn tay đang tác quái của tên chốt: "Anh, cái tên bảo an kia rốt cuộc từ đâu ra vậy?"

Tên chốt nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc. Hắn nói: "Anh đã cho người đi điều tra. Tên đó là Trần Dương, bốn tháng trước trở về từ Châu Phi. Sau đó trực tiếp đến công ty Adore làm bảo an."

"Từ Châu Phi về?" Tề Kiều Kiều nói: "Coi như có chút lai lịch, thân thủ của hắn như vậy sao lại chịu đến công ty Adore làm bảo an?"

Tên chốt nói: "Hừ, anh còn tra ra được một việc. Lâm Thanh Tuyết có một người anh trai, chẳng qua bởi vì giết người không thành nên đã sớm trốn ra nước ngoài. Có thể khiến một cao thủ như Trần Dương đến làm bảo an, anh nghĩ chủ yếu có liên quan đến anh trai của Lâm Thanh Tuyết. Quả nhiên, Trần Dương đến đó là để bảo vệ cho Lâm Thanh Tuyết.

Không thể phủ nhận, tên chốt này cũng là người thông minh. Chỉ dựa vào một chút manh mối mà có thể đoán được đại khái.

Tề Kiều Kiều hỏi: "Tên Trần Dương này làm gì ở Châu Phi?"

Tên chốt đáp: "Anh có thể cảm thấy sát khí ẩn giấu trên người hắn. Loại sát khí này là được tích lũy qua việc giết vô số người. Anh nghĩ hắn ở Châu Phi hoặc là làm lính đánh thuê hoặc là sát thủ."

Tề Kiều Kiều không khỏi hoảng sợ nói: "Nói như vậy, hắn đang chạy trốn! Chúng ta làm sao bây giờ? Công ty Adore là một vụ làm ăn lớn, hai chúng ta có thể kiếm hơn năm trăm ngàn. Hơn nữa, lão già kia nhất định sẽ khen chúng ta làm tốt. Chẳng lẽ cứ để như vậy?"

Trong mắt tên chốt hiện lên tia sáng nói: "Đương nhiên không thể để yên. Nơi này là Tân Hải, Trần Dương chỉ có một mình. Cho dù hắn có là một con rồng, đến địa bàn của chúng ta, cũng phải biết điều."

Tề Kiều Kiều nói: "Đúng vậy, anh, anh có nhiều sư huynh đệ như vậy. Nếu không được, thì nhờ đại sư huynh của anh đến hỗ trợ. Đại sư huynh của anh chẳng phải là Bất Động La Hán sao?"

Tên chốt nói: "Nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, anh sẽ không kinh động đến các sư huynh đệ. Nhất là đại sư huynh của anh."

Tề Kiều Kiều khó hiểu hỏi: "Vì sao?"

Tên chốt không khỏi thở dài một tiếng nói: "Kiều Kiều, em phải biết rằng, thanh danh có thể mang lại rất nhiều lợi ích. Nhưng nó cũng là xiềng xích nặng nề bám trên người. Ở Tân Hải anh là vua bảo an. Nếu như một Trần Dương mà anh cũng không giải quyết được, mà lại phải nhờ đến bọn họ. Cái này truyền ra ngoài, thanh danh của anh sẽ bị tổn hại. Huống hồ, cho dù là sư huynh đệ, nhờ vả một lần cũng là một ân huệ rất lớn lao."

"Nhưng anh à, hôm qua chúng ta đã mất hết mặt mũi trước Lâm Thanh Tuyết. Phải phục thù." Tề Kiều Kiều nói.

Trong mắt tên chốt hiện lên nhục nhĩ mãnh liệt: "Chuyện này anh đã sắp xếp người đi cảnh cáo công ty Adore, không được nói lung tung bên ngoài. Và lại, việc này mà nói ra chưa chắc đã có người tin. Một khi anh phải mời các sư huynh đệ, sẽ chứng tỏ rằng anh vô dụng."

Tề Kiều Kiều không khỏi nôn nóng nói: "Vậy anh nói nên làm gì bây giờ?"

Tên chốt mỉm cười, vươn tay ôm Tề Kiều Kiều. Hắn lạnh lùng nói: "Kiều Kiều, chúng ta hiện tại thân phận khác nhau. Không phải đứng cùng một chỗ, rất nhiều việc không nhất thiết phải cậy mạnh giải quyết. Lý lịch Trần Dương không sạch sẽ, chúng ta có thể mượn tay cảnh sát."

"Ý anh là?" Tề Kiều Kiều mắt đẹp sáng ngời.

Tên chốt nói: "Có thể sắp xếp vào người đi khiêu khích Trần Dương, Trần Dương chỉ cần ra tay đánh người. Mấy người đó sẽ đi báo cảnh sát. Chúng ta sẽ rút chút tiền cho đội trưởng Hoàng, Hoàng đội trưởng sẽ biết phải làm thế nào. Tóm lại, đến lúc đó nếu Trần Dương phản kháng, sau này sẽ trở thành tội phạm truy nã. Nếu không phản kháng, sẽ phải mặc áo tù."

Tề Kiều Kiều nghe vậy không khỏi hưng phấn, cô hôn mạnh lên mặt tên chốt, để lại dấu môi đỏ mọng trên mặt hắn.

"Anh, anh đúng là văn võ song toàn!" Tề Kiều Kiều tận lực khen ngợi.

Tên chốt cười haha, tiếp tục sờ soạng Tề Kiều Kiều. Hai người mây mưa trên ghế sofa một hồi lâu.

Trần Dương chơi đùa vui vẻ đến tận trưa. Lúc trước là bảo an, anh chính là người rảnh rỗi. Hiện giờ là lái xe của giám đốc, càng không có ai dám sai bảo

anh.

Hàng ngày ngồi trong văn phòng, cùng các nhóm người đẹp nói chuyện phiếm cười đùa. Trần Dương tuy háo sắc, nhưng cũng không bị người ta chán ghét, có đôi khi mang nhan sắc ra vui đùa, các cô còn hung mãnh hơn cả Trần Dương.

Ví dụ như anh ngồi vào chỗ của một chị tên là Yến.

Chị Yến nói: "Mau tránh ra cho chị ngồi."

Trần Dương vỗ đùi nói: "Có sẵn ghế mềm ở đây, chị Yến ngồi xuống đi."

Mọi người cười rộ lên, nào ngờ chị Yến vô cùng bình tĩnh nói: "Được lắm, bà đây thêm mà ngồi ghế mềm của chú. Lát nữa ghế mềm sẽ biến thành ghế cứng, ghế cứng lại biến thành ổ điện, muốn chạy cũng không thoát được."

Trần Dương sững sốt, một lúc sau mới phản ứng lại: "Chị Yến, chị thật lưu manh."

Các cô còn trẻ thì đỏ mặt, đám phụ nữ thì cười haha."

Buổi trưa cứ trôi qua vui vẻ thoải mái như vậy.

Giữa trưa, Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh muốn đi Starbucks ăn vặt uống cà phê.

Dù sao vẫn là các cô gái trẻ, cho dù có chín chắn thì trong lòng vẫn có chút tư tưởng lãng mạn.

Và lại, đồng chi phí này đối với Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh mà nói cũng chẳng đáng là bao.

Trần Dương làm lái xe, đương nhiên là phải phụ trách đưa đón. Hơn nữa, có thể thuận tiện đi theo ăn một bữa.

Vừa ra cửa lớn, Trần Dương lập tức đến sẵn đón.

"Ai da, giám đốc, hôm nay cô thật xinh đẹp." Trần Dương tùm tùm cười khích lệ.

Lâm Thanh Tuyết còn chưa nói, Đường Thanh Thanh đã nói trước: "Anh có thể dùng từ nào mới hơn không, quanh đi quẩn lại có mấy câu này."

Trần Dương cười haha nói: "Thanh Thanh, cô đang ghen tị sao? Giám đốc quả thật không tồi. Cô thấy tôi vốn không khen cô, cô nhìn lại mình đi, ngực thì nhỏ, lại còn hung dữ, tương lại bao giờ mới lấy được chồng!"

Đường Thanh Thanh tức giận chống nạnh nói: "Trần Dương chết tiệt, ngực bà đây mà nhỏ sao?" Nói xong liền ưỡn ngực lên.

Vẫn là có chút ngạo nghễ.

Nói thật, ngực của Đường Thanh Thanh không coi là nhỏ.

Trần Dương nói: "Nhìn thì nhìn, ai biết được bên trong có độn hay không độn, phải sờ mới phân biệt được thật giả."

"Ngồi đây mà mơ!" Đường Thanh Thanh găm gừ nói.

Lâm Thanh Tuyết dù nghiêm túc nhưng trong lòng cũng buồn cười. Trần Dương này đúng là một thằng hề!

"Giám đốc, tôi biết cô nhất định không độn." Trần Dương còn nói thêm.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Người Phụ Nữ Khí Chất Mạnh Mẽ

Editor: Quý Quý

Đường Thanh Thanh không phục nói: "Trần Dương chết tiệt, anh dựa vào cái gì mà khẳng định Thanh Tuyết không độn, chẳng lẽ anh từng sờ vào rồi?"

Trần Dương nói: "Tôi chưa sờ bao giờ, chẳng qua đường cong của giám đốc thật hoàn mỹ, tôi mới đoán như vậy. Còn của cô, tôi nhất định phải sờ qua một chút, thử nghiệm một chút mới có thể khẳng định."

“Được lắm, các người càng nói càng quá đáng.” Lâm Thanh Tuyết mặt đỏ bừng, vội ho một tiếng.

Tốt xấu gì cô cũng là một cô gái trẻ non nớt.

Tuy năm nay Lâm Thanh Tuyết đã hai mươi ba tuổi, nhưng nội tâm cô vẫn còn đơn thuần. Có thể gánh vác gia nghiệp này, ngoài khả năng thiên phú của cô, còn có dưỡng hổ trợ.

Về phần anh trai Lâm Nam, ngày trước chính anh là người ra mặt giết người cho dưỡng. Đó cũng là lý do mà dưỡng vẫn đặc biệt chăm sóc cho cô.

Năm nay Lâm Nam đã hai mươi tám tuổi, lớn hơn Trần Dương bốn tuổi. Chẳng qua bản lĩnh Trần Dương cao cường, cho nên anh mới gọi Trần Dương là đại ca.

Lâm Thanh Tuyết ngồi lên xe rồi, Đường Thanh Thanh khinh thường nhìn Trần Dương: “Tên lưu manh kia, còn dám nói ngực tôi nhỏ, tôi không tha cho anh đâu.”

Trần Dương cười haha nói: “Cô chỉ cần cho tôi thử nghiệm tôi sẽ không nói nữa.”

“Anh đi chết đi,” Đường Thanh Thanh mắng một tiếng rồi cũng lên xe.

Trong quán cà phê Starbucks.

Trần Dương ngồi đối diện với Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh.

Trần Dương muốn ăn thịt bò hầm, cũng không phải anh muốn vào đây để ăn.

Chẳng qua ở trong này cũng không còn cách nào khác.

Trần Dương thích nhất là rượu thịt.

Món bò hầm được mang lên, Đường Thanh Thanh không khỏi giễu cợt Trần Dương nói: “Trần Dương thôi, anh có biết ăn đồ Tây như thế nào không vậy?”

“Dùng miệng để ăn!” Trần Dương thờ ơ nói: “Cái này còn phải hỏi sao, cô thật là ngốc.”

Đường Thanh Thanh tức phát ghen. Lâm Thanh Tuyết không khỏi buồn cười nói: “Hai người là một cặp oan gia trời sinh đúng không?”

Đường Thanh Thanh lập tức xì một tiếng khinh miệt nói: “Có quý mới muốn làm oan gia với anh ta.”

Trần Dương nói: “Đúng đó, oan gia đều phải thành vợ chồng. Tôi mới không thèm cô làm vợ của tôi, ngực cô quá nhỏ.”

Đường Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trần Dương, sao anh chưa đi chết đi.”

Trần Dương cười haha.

Lâm Thanh Tuyết thờ dài bất đắc dĩ nói với Trần Dương: “Anh là một người đàn ông, sao lại đi so đo với một cô gái như Thanh Thanh?”

Trần Dương cười nói: “Được rồi, tôi đại nhân không chấp tiểu nhân, không so đo với cô ta nữa.”

Đường Thanh Thanh lập tức dựng lên: “Anh mới là tiểu nhân, cả nhà anh đều là tiểu nhân.”

Lâm Thanh Tuyết xem như hết cách.

Đúng lúc này, Trần Dương để ý thấy một người phụ nữ vừa bước ra khỏi một chiếc xe ở bên ngoài.

Người phụ nữ lập tức hấp dẫn ánh mắt của Trần Dương.

Đơn giản là, khí chất của người phụ nữ này quá mạnh mẽ, giống như một nữ hoàng.

Người phụ nữ này vô cùng xinh đẹp, mặc chiếc váy dài đỏ sẫm, tóc búi cao, cao quý thanh lịch.

Khuôn ngực đầy đặn, được nâng đỡ bởi thắt lưng màu đen bó sát, chắc rất đầy tay.

“Nhìn cái gì vậy?” Đường Thanh Thanh nhìn Trần Dương đang dờ dẫm, không khỏi tò mò cũng nhìn theo. Lúc cô nhìn thấy rõ ràng, khẽ ồ lên một tiếng nói: “Sao cô ta lại ở đây?”

Lâm Thanh Tuyết cũng nhìn sang bên đó.

Trần Dương thấy đi cạnh người phụ nữ đó là hai người đàn ông. Hai người này mặc một thân quần áo màu đen, đeo kính đen trông rất lạnh lùng. Trần

Dương cũng ò lên một tiếng, bởi vì anh đã phát hiện ra hai người này đều cao thủ Âm Kinh hạng nhất.

Tân Hải thị nho nhỏ này, cùng một lúc xuất hiện hai cao thủ Âm Kinh hạng nhất, quả thật đáng ngạc nhiên.

Bản lĩnh của một cao thủ, có được trong một hơi thở. Người ở đây, hơi thở cũng ở đây, hơi thở mất đi, người cũng sẽ chết.

“Con người sống trong một hơi thở”, chính là đạo lý này.

Ngữ khí của cao thủ trong cơ thể có thể hóa thành sức mạnh.

Một người đàn ông bình thường, cho dù một quyền đạt tới năm trăm cân, đó cũng là Minh Kính.

Nhưng sau Minh Kính chính là Âm Kinh.

Âm Kinh có thể xuyên qua đầu hũ đánh nát gạch, có thể một quyền đánh chết voi. Sức mạnh của khuỷu tay, chính là làm cho sức mạnh trở thành một chiếc kim châm thật nhỏ, sức sát thương kinh người.

Cao thủ Âm Kinh là một sự tồn tại đáng sợ.

“Các cô biết người phụ nữ này?” Trần Dương tùy tiện hỏi. Tuy rằng có sự xuất hiện của hai cao thủ, nhưng cũng chẳng liên quan đến anh, thứ anh cảm thấy hứng thú nhất chỉ là nhan sắc của người phụ nữ này. Cô ta giống Tô Tinh. Chẳng qua Tô Tinh quyến rũ mười phần, mà cô ta lại xinh đẹp mạnh mẽ. Điều có sức hấp dẫn trí mạng với Trần Dương.

Đường Thanh Thanh nói: “Đương nhiên là biết, ở Tân Hải, có ai không biết cô ta chứ.”

Trần Dương gãi mũi: “Cô ta rất nổi tiếng sao?”

Đường Thanh Thanh nói: “Cô ta tên là Mộc Tinh, kinh doanh trà đạo. Bên người cô ta có hai anh em vệ sĩ, công phu vô cùng lợi hại. Ở Tân Hải này, không ai dám trêu chọc cô ta.”

Lúc này, Mộc Tinh đi vào cùng với hai tên bảo vệ.

Trần Dương nhìn chăm chăm bộ ngực trắng nõn của cô không chút kiêng kỵ, thậm chí chảy cả nước miếng. Không kìm được nói: “Nhìn qua cũng biết ít nhất phải cỡ 36C không độn.”

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết cũng thấy khiếp đảm. Đường Thanh Thanh trừng mắt nhìn Trần Dương nói: “Anh còn nói lung tung, lỡ bị nghe thấy, có phải không muốn sống nữa phải không?”

Trần Dương bất cần nói: “Sợ cái gì chứ? Phụ nữ ăn mặc xinh đẹp như vậy chính là để cho đàn ông nhìn. Cô ấy có chồng chưa vậy?”

Đường Thanh Thanh giận dữ nói: “Không có, nhưng nếu có thì sao? Con cóc ghè là anh cũng đòi ăn thịt thiên nga?”

Trần Dương cười haha: “Cô kích động như vậy làm gì? Có phải đang ghen tị không?”

Đường Thanh Thanh lập tức nghẹn họng, diện tiết muốn lật cả bàn.

Lâm Thanh Tuyết chỉ có thể hòa giải nói: “Ăn đi, hai người dở hơi này đúng là hết cách.”

Tuy rằng Trần Dương ồn ào, nhưng có anh ở đây, tự dưng có thêm rất nhiều cái thú vị. Cũng làm cho hai cô cảm thấy an toàn.

Ăn xong bữa, đám Trần Dương đi ra khỏi Starbucks.

Vừa bước ra khỏi cửa, Trần Dương liền liếc thấy mấy tên côn đồ lén la lét lút bên kia đường.

Mấy tên này nhìn chăm chăm vào cửa lớn, nhìn thấy đám Trần Dương đi ra, lập tức đi tới.

Trần Dương lập tức hiểu ra mấy tên này là vì mình mà đến.

Nhưng mà.....trong nháy mắt ý nghĩ của Trần Dương chuyển động rất nhanh, mình ăn ở bên trong, ngàn lần không có khả năng chọc tới bọn kia. Vì sao lại nhắm vào mình?

Rất khác thường.

Khác thường một cách kỳ quái!

Trần Dương đột nhiên hiểu ra màn này rất có thể là do tên chột kia bày ra cho mình.

Tên chột hẳn hiểu rõ, mấy tên tầm thường này không có khả năng làm khó được mình.

Đã vậy sao hần còn muốn phải mấy người này đến?

Chẳng lẽ là?

Trần Dương thông minh tuyệt đỉnh, ý nghĩ chuyển động cực nhanh, lập tức suy đoán ra kế hoạch của tên chột.

Mà lúc này, Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh cũng nhìn thấy mấy người hùng hăn đi về phía này, chắc chắn không có ý tốt!

Các cô lập tức lùi lại phía sau Trần Dương.

Trần Dương lập tức vòng hai tay ôm eo mềm mại của Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh. Không đợi các cô phản ứng, anh thấp giọng nói: "Đi theo tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đập Phá Nhầm Xe

Editor: Quý Quý

Hai cô lúc này cũng không thể gãy dựa được, chỉ có thể thuận theo Trần Dương. Trần Dương trong lòng thầm sướng khoái, ai, trái giữ phải ôm thật sự là cái sở thích vận vẹo!

Anh đưa hai cô sai bước tới một chiếc Jaguar phía trước.

Hai cô lập tức có chút khó hiểu, bởi vì chiếc Jaguar này là xe của Mộc Tĩnh. Không phải xe BMW của các cô.

Trần Dương giả vờ muốn mở cửa xe, đám côn đồ kia lập tức tới ngăn lại. Tên cầm đầu đầu bóng lưng vỗ vào trần xe Jaguar nói: "Thằng ranh, mày cũng thật biết hưởng thụ, trái giữ phải ôm. Lâm bọn tao ở bên ngoài chờ mày đã lâu."

Trần Dương sừng sốt, khẽ nhủ mày nói: "Bỏ cái bàn tay của mày ra. Đây là Jaguar có biết không hả? Sờ làm nó hỏng, mày đền được sao?"

"Mẹ kiếp!" Tên đầu bóng lưng khó chịu quát: "Một chiếc Jaguar thì oách lắm sao? Ông đây sợ quá! Ông đấy cứ vỗ đấy, làm sao nào?" Hần nói xong liền vỗ mạnh một cái.

"Mẹ nó!" Trần Dương không vừa lòng nói: "Đây là Jaguar phiên bản giới hạn, mày cho tao là loại gì? Mày có biết nó bao nhiêu tiền không? Mày vỗ hỏng rồi, bán cả mày đi cũng không đền nổi. Cũng không tự nhìn xem mình là cái hạng gì, không biết thân phận."

Tên đầu bóng lưng thật sự không nhìn nổi cái bản mặt dày của Trần Dương, ma túy, có tiền là giỏi lắm rồi sao!

Tên này vốn kiêu ngạo đã quen, vốn hôm nay nhận tiền để đến đây gây phiền toái cho Trần Dương. Nào ngờ chính mình còn chưa giờ thói kiêu ngạo, Trần Dương đã thể hiện trước.

Tên đầu bóng này cũng là người có tiếng tăm, hần cho rằng Trần Dương có thể là một tay nhà giàu mới nổi. Hần mà phải sợ Trần Dương? Con Jaguar này cùng lắm cũng chỉ sáu bảy mươi vạn. Hần đã đập nhiều xe, còn chưa có ai dám bắt hần đền.

Cho nên lúc này, trong ánh mắt tên đầu bóng lóe lên tia sắc lạnh, đột nhiên rút ra một ống kim tiêm, đâm từng nhát một lên kính xe. Hần cười lạnh nói: "Ông đây không những vỗ mà còn đập, sao nào?"

Trần Dương biến sắc uy hiếp nói: "Được lắm, đúng là chán sống, mày có bản lĩnh thì đập đi?"

Tên đầu bóng quát lên: "Các anh em, đập cho tao!"

Bọn đàn em tuân lệnh, lập tức cầm kim tiêm phi đến. Trong nháy mắt đã mà chiếc Jaguar hoàn toàn biến dạng.

Người đi ngang qua chỉ dám đứng từ xa nhìn, không dám đến gần.

Tên đầu bóng đập tan tành xong nhìn Trần Dương, nhe răng cười nói: "Ông đây cứ đập xe của mày, để xem mày làm gì được tao?"

Đáng lẽ sắc mặt Trần Dương phải vô cùng khó coi, lúc này đột nhiên bật cười nó: "Đập thì đập, dù sao cũng không phải là xe của tao. Hahaha!"

Đúng lúc này Mộc Tĩnh dẫn theo hai tên bảo vệ đi tới, sắc mặt sa sầm.

Tên đầu bóng lưỡng sững người, hần nào không biết vị sát tinh Mộc Tinh này. Đường như hần đã ý thức được điều gì đó, mồ hôi trên chân chảy ròng ròng. Hần lắp bắp nói với Trần Dương, sắc mặt trắng bệch: "Mày..."

"Mày cái gì mà mày!" Trần Dương haha cười nói: "Sớm đã nói xe này rất đắt tiền, kêu mày đừng có vỗ đừng có đập. Ai, nói thể nào cũng không nghe, đúng là quá ngang ngược! Giờ thì hay rồi, chủ xe người ta đến bắt đền vui chứ?"

"Mày hăm hại tao." Tên đầu bóng lưỡng giận dữ nói.

Trần Dương cười nhạt nói: "Ha, cho tới giờ tao chưa hề nói đó là xe của tao."

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết đứng một bên trong buồn cười nhưng cố kìm nén.

Mộc Tinh đến nơi, đôi mắt đẹp ẩn chứa lửa giận, đầu tiên nhìn chiếc xe liếc mắt một cái, cuối cùng dừng lại trên người tên đầu bóng: "Sao lại thế này?"

Tên đầu bóng đang muốn mở mồm nói thì Trần Dương nhanh mồm nhanh miệng nói trước: "Chị xinh đẹp, chuyện là thế này. Là mấy tên này đập xe của chị, tôi đã ngăn cản bọn họ, nói rằng chiếc Jaguar này rất đắt tiền, làm hỏng rồi, bọn họ đền không nổi. Nhưng bọn họ đều không chịu nghe tôi, có ý đập xe của chị."

"Có đúng như vậy không?" Mộc Tinh không phải đồ ngốc, cũng là một nhân vật khôn khéo, nhưng lại nhìn về phía tên đầu bóng hỏi

Tên này hít sâu một hơi nói: "Cô Mộc, là tên kia hăm hại chúng tôi. Chúng tôi cứ nghĩ rằng đây là xe của hần."

Trần Dương cười nhạt, anh nói với Mộc Tinh: "Chị xinh đẹp, tôi không hề hăm hại bọn họ. Đúng lúc tôi đi qua xe của chị, bọn họ liền chặn đường tôi. Tôi thấy mấy người này đập xe của chị, có lòng tốt nhắc nhở bọn họ đừng có làm loạn, xe này đắt tiền như vậy. Nhưng bọn họ không nghe, ả, càng can ngăn thì càng đập mạnh."

Mộc Tinh lãnh đạm nhìn Trần Dương liếc mắt một cái, rồi lại nhìn tên đầu bóng nói: "Xe của tôi là do các anh đập đúng không?"

Tên đầu bóng muốn nói gì đó, nhưng phát hiện ra sự thật này dù có thế nào thì cũng không thể xô toẹt ra, chỉ có thể căng thẳng gật đầu.

Mộc Tinh nói: "Được lắm, ở Tân Hải thị này, chưa có ai dám động vào xe của Mộc Tinh tôi. Anh là người đầu tiên."

Tên đầu bóng hận không thể quỳ xuống dưới chân Mộc Tinh, vẻ mặt cầu xin nói: "Đây đều là hiểu lầm!" Mộc Tinh không thêm đề ý nói: "Cho anh thời gian một ngày, giờ này ngày mai, mang hai trăm vạn đến tiệm trà của tôi, chậm một phút sẽ không tốt đâu. Nếu đã dám đắc tội với tôi, tự mà gánh lấy hậu quả!"

Cô nói xong liền dẫn theo hai tên bảo vệ rời đi.

Trần Dương lập tức chặn Mộc Tinh lại, cười hi hi gọi: "Chị xinh đẹp."

Mộc Tinh lãnh đạm nhìn Trần Dương nói: "Đừng tưởng tôi không nhìn ra cái kiểu khôn lỏi của anh."

Trần Dương cười nói: "Chị xinh đẹp, chị đừng tức giận. Chẳng phải chị chưa có xe sao? Hay là chịu thiệt thòi một chút, ngồi lên xe của chúng tôi đi." Anh vừa nói vừa dẫn đường về phía chiếc BMW rồi mở cửa xe.

"Chị xinh đẹp, mời." Trần Dương khom lưng ân cần, giống một tên đầy tớ.

Mộc Tinh trầm ngâm chớp mắt một cái, cuối cùng vẫn lên chiếc BMW.

Trần Dương lại ném chìa khóa chiếc BMW cho hai tên bảo vệ.

Chiếc xe nhanh chóng được khởi động, Mộc Tinh ngồi tĩnh lặng nghênh ngang rời đi.

Lúc này Trần Dương mới xoay người cười xấu xa với Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết: "Chúng ta đi thôi."

"Còn muốn chạy?" Tên đầu bóng trở nên hung tợn, kéo theo đám đàn em xông lên.

Trần Dương cười tủm tỉm: "Tao thấy mày vẫn nên quay về tìm chủ mà xin tiền đi."

"Ma túy, mày phải bồi thường cho ông đây. Bằng không hôm nay tao giết chết mày." Tên đầu bóng nóng nảy nói.

Trần Dương đáp: "Đồ thần kinh, làm sao tao phải bồi thường cho mày? Chẳng phải tao đã để cho mày đập thoải mái rồi sao."

"Muốn chết!" Tên đầu bóng giận tím mặt, đột nhiên giơ kim tiêm nhắm vào đầu Trần Dương vùng lên.

Gió mạnh vù vù!

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh lập tức hoảng sợ mặt biến sắc.

Nhưng trong chớp mắt, kim tiêm kia đã ở trên tay Trần Dương.

Trần Dương bắt lấy kim tiêm, trực tiếp bẻ gãy vụn. Anh cười lạnh một tiếng: "Nhân lúc tao còn chưa lên con thì mau cút đi."

Một màn này thật sự chấn động.

Mấy tên côn đồ gồm tên đầu bóng ngậy ra như phồng.

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh cũng hết sức choáng váng.

Sau đó, tên đầu bóng sợ hãi nhìn Trần Dương liếc mắt một cái, kéo theo đám còn lại mau chóng chạy đi.

Trần Dương lúc này mới ngáp một cái nói: "Đúng là nhàm chán, chúng ta về thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cao Thủ Hóa Kính

Editor: Quỷ Quỷ

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh xem như đã thực sự chứng kiến sự hung mạnh của Trần Dương. Ba người gọi một chiếc taxi để quay về công ty, trên xe, Đường Thanh Thanh không hề tranh cãi với Trần Dương, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Trần Dương đáng chết, anh đào đâu ra sức mạnh lớn như vậy?"

Trần Dương cười haha nói: "Sức mạnh trên giường của tôi còn lớn hơn nhiều." Đường Thanh Thanh đỏ mặt lên, nhéo tai Trần Dương: "Đồ chết dẫm này, anh không thể nói chuyện đàng hoàng được hay sao?"

Trần Dương bị nhéo đau quá, vội vàng xin tha. Anh đang ngồi ở ghế lái phụ, bộ dáng đúng là có chút buồn cười và chật vật.

Tài xế taxi nhìn bằng ánh mắt quái dị, muốn cười nhưng cố nén.

"Được rồi, mấy người đừng ồn nữa." Lâm Thanh Tuyết nghiêm nghị nói.

Đến lúc ấy Đường Thanh Thanh mới buông tha cho Trần Dương.

Lâm Thanh Tuyết trầm ngâm chớp mắt một cái, rồi cất tiếng: "Trần Dương, mấy tên côn đồ đó có phải có quan hệ gì với tên chột và Tề Kiều Kiều không?"

Quả nhiên là một cô gái vô cùng thông minh.

Trần Dương gật gật đầu nói: "Đúng vậy."

Đường Thanh Thanh nghe vậy cũng bắt đầu bưng bình, nhưng cô lại thấy có chút kỳ quái nó: "Tên chột đó đã cùng giao đấu với anh, hẳn tất nhiên biết thực lực của anh. Mấy tên kia rõ ràng không phải đối thủ của anh, hẳn phải bọn chúng tới làm gì chứ?"

Trần Dương cười nói: "Thanh Thanh à, người ta nói người ngược to thì ngược nghếch, cô thông minh như vậy, xem ra nhất định là cô độn ngược rồi."

Đường Thanh Thanh nhảy dựng lên: "Anh lại bắt đầu ngứa da rồi à?"

Trần Dương cười mãi rồi mới lên tiếng: "Mấy tên đó tuy không hề lợi hại, nhưng nếu tôi giao đấu với bọn chúng, đánh bọn chúng. Chưa biết chừng người thâm chính là tôi. Chắc chắn tên chột đã câu kết với sở cảnh sát xong xuôi rồi, đến lúc đó, mấy tên côn đồ kia sẽ tố cáo tôi đánh người. Tôi sẽ bị bắt. Một khi vào nhà giam, bọn họ tất nhiên sẽ sẽ chuẩn bị chu đáo tội danh cho tôi. Nếu tôi phản kháng tôi sẽ trở thành tội phạm bị truy nã, nếu không phản kháng thì phải mặc áo tù. Cái này gọi là mượn dao giết người!"

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết nghe xong không khỏi lạnh sống lưng, thật thâm hiểm!

Nhưng Đường Thanh Thanh lập tức nói: "Nhưng anh cũng có thể không cho bọn chúng đã thương mà."

"Vu oan giả họa mà." Trần Dương nói. Anh dừng lại một chút: "Nhưng mà, thực tế bọn họ đã làm hỏng xe của Mộc Tĩnh, ắc còn không mang nỗi mình ắc, haha."

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh nhớ đến một màn kia không khỏi cảm thấy buồn cười. Nhưng đồng thời, hai cô vẫn lo lắng không thôi. Đường Thanh Thanh nói: "Tề Kiều Kiều cấu kết với tên chột, chi sợ sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ. Về sau không ngừng gây phiền toái."

"Sợ cái gì, có anh đây rồi." Trần Dương nói: "Trời có sập xuống, còn có anh đây gánh cho các cô."

Lời nói này làm trong lòng cả hai cô cảm thấy ấm áp cùng cảm kích.

Đường tưởng Trần Dương cả lơ phát phơ, thời điểm mấu chốt cũng tuyệt đối là một người đàn ông chân chính.

Lúc này, Mộc Tinh đang ngồi trên chiếc BMW của Lâm Thanh Tuyết.

Tài xế là xe là vệ sĩ tên là Từ Đông Lai, vệ sĩ ngồi ở ghế lái phụ tên Từ Thanh.

Hai người là anh em ruột, Từ Đông Lai là em trai, Từ Thanh là anh cả. Hai anh em ngày trước là bá chủ Hắc quyền cùng Đông Nam Á, sau đó dùng Hắc quyền đánh chết đồ đệ của một đại tông sư, rước lấy đại phiền toái lớn.

Thời điểm đó, chính Mộc Tinh đã ra tay hóa giải ân oán.

Từ đó đến nay, hai anh em bắt đầu đi theo bảo vệ Mộc Tinh. Bọn họ đối với Mộc Tinh kính yêu vừa kính nể, tuyệt đối không hai lòng.

Anh cả Từ Thanh không nhịn được nói: "Chị Tinh, sự việc hôm nay là do tên nhãi đó khơi mào. Hẳn cư nhiên dám động thủ trên đầu thái tử, sao chị không để cho chúng tôi dạy dỗ hắn?"

Mộc Tinh mỉm cười nói: "Tôi chỉ sợ các anh không dạy dỗ nổi hắn."

"A?" Từ Thanh và Từ Đông Lai không khỏi giật mình. Người em Từ Đông Lai nói: "Chẳng lẽ hắn là một cao thủ lão luyện? Nhưng sao chúng tôi một chút cũng nhìn không ra!"

Mộc Tinh nói: "Không chỉ có các anh không nhìn ra, chúng tôi cũng nhìn không thấu. Tên đó, hoặc không có võ thuật, hoặc chính là một cao thủ tuyệt đỉnh."

Từ Thanh nói: "Cao thủ tuyệt đỉnh nào có nhiều như vậy, tôi nghĩ hắn cũng không có bản lĩnh gì."

Mộc Tinh nói: "Anh nhầm rồi A Thanh. Nếu hắn thực sự là một người bình thường, sẽ không có bản lĩnh, nào dám đem lửa thiêu đến chân tôi? Hơn nữa, lúc mà hắn nhìn tôi, trong mắt cũng có dừng khí. Các anh nên biết, ở cảnh giới của tôi, không có mấy người đàn ông dám có ý đồ bất kính với tôi. Nhưng hắn thì khác, hắn coi tôi là một người phụ nữ bình thường. Điều này có nghĩa, cảnh giới của hắn không thể thấp hơn tôi, thậm chí còn cao hơn."

Từ Thanh và Từ Đông Lai nghe vậy, hơi thở có chút ngưng trọng, Từ Thanh nói: "Chị Tinh, tu vi của chị đã là hóa kính cao nhất, trên một bước chính là lục địa chân tiên. Chẳng lẽ có khả năng hắn chính là lục địa chân tiên?"

Mộc Tinh nói: "Lục địa chân tiên thì hắn là không đến, nhưng tất cả đều là suy đoán của tôi. Người này rất thú vị chúng ta có thể tiếp xúc nhiều một chút."

"Vâng, chị Tinh!" Hai anh em lập tức cung kính nói.

Trở lại công ty Adore, Lâm Thanh Tuyết lại sắp xếp cho Trần Dương một chiếc xe, là Audi A6.

"Chiếc BMW kia của chúng ta chẳng lẽ không cần nữa?" Đường Thanh Thanh không kìm được nói.

Lâm Thanh Tuyết trầm ngâm: "Mộc Tinh kia là một người vô cùng khôn khéo, hôm nay là Trần Dương nhóm lửa đốt đến chân cô ta. Quên đi, chiếc xe đó coi như bồi tội."

"Như vậy sao được." Trần Dương lập tức mặc kệ nói: "Xe của cô ta bị đập thì liên quan gì đến chúng ta. Để tôi đi lấy xe về."

Trần Dương nói là làm, trực tiếp đi ra ngoài.

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết cũng không kịp ngăn cản.

Nhưng thanh niên này vừa mới phẩm phẩm ra ngoài lại trở lại hỏi: "Cái chị ngực to đó ở đây? Tôi phải làm gì mới gặp được cô ấy?"

Hai cô không khỏi thở dài, con người này, đúng là đồ dở hơi.

Dù sao Trần Dương hỏi được địa chỉ rồi, lập tức tung tăng đi tìm Mộc Tinh.

Tên chột rất nhanh đã nhận được điện thoại của tên đầu bóng lưỡng, lúc tên chột nghe được tên đầu bóng đã đập nhầm xe của Mộc Tinh, lại bị đòi bồi thường hai trăm vạn. Hắn thật muốn moi sòng tim của tên đầu bóng ra, đúng là một đám phế vật vô dụng.

Nhưng đúng là tên chột không dám đắc tội với Mộc Tinh.

Người phụ nữ tên Mộc Tĩnh này rất không đơn giản, là một sự tồn tại phi thường ở Tân Hải thị. Cho dù là ông trùm thế giới ngầm Long Vương gia đều phải nhìn sắc mặt Mộc Tĩnh.

Một phụ nữ như vậy, tên chột nào dám trêu chọc.

Hai trăm vạn đối với tên chột mà nói, tuy rằng có thể xoay sở, nhưng đúng là một vố quá đau.

Cho dù có thể nào, tên chột đều nhận thấy nên tự mình đến cửa bồi tội.

Về phía Trần Dương, anh rất nhanh đã đến tiệm trà của Mộc Tĩnh. Tiệm trà này có lâm viên theo phong cách phục cổ, đi vào giống như bước chân và thế giới cổ đại.

Trần Dương nhìn thấy chiếc BMW ở bên ngoài. Nhưng anh nghĩ muốn vào chào hỏi Mộc Tĩnh.

Lúc đi vào, trong tiệm có nhân viên phục vụ mặc sườn xám.

Những người này khí chất tao nhã, dáng người thướt tha mềm mại, Trần Dương đứng nhìn mà thần trí lay động trong tim dong duỗi, hận không thể đi tới sờ mó người ta một phen.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quá Vô Sĩ

Editor: Quỷ Quỷ

Trần Dương nói muốn tìm Mộc Tĩnh, nhân viên phục vụ lễ độ mời anh vào đại sảnh ngồi, rồi bung trà nóng lên. Sau đó mới đi thông báo.

Trần Dương ngồi ở đằng kia, bắt chéo chân, móc bao hạt dưa trong túi ra ăn.

Một màn này làm cho nhân viên không biết nên nói gì, cảm thấy hàng này thật sự là cực phẩm.

Chỉ một lát sau, Mộc Tĩnh đi tới cùng với anh em họ Từ.

Mộc Tĩnh thay đổi một bộ quần áo thể thao nhẹ nhàng khoan khoái, tóc buộc thành đuôi ngựa. Dù mặc như vậy nhưng không hề mất đi khí chất tao nhã, cao quý động lòng người.

Trần Dương vừa nhìn thấy Mộc Tĩnh, lập tức đứng lên cười hi hi gọi: "Chị xinh đẹp."

Mộc Tĩnh thần nhiên nhìn Trần Dương liếc mắt một cái, đang muốn nói chuyện. Nhưng một màn tới đây lại khiến cho cô không biết nên nói gì.

Bởi vì Trần Dương bộ dáng ân cần dâng hạt dưa lên: "Chị xinh đẹp, cắn hạt dưa."

Mộc Tĩnh lặng đi một chút, rồi nhẹ nhàng mỉm cười, cô nhận lấy hạt dưa: "Ngồi đi!"

Hai người cùng ngồi xuống.

Mộc Tĩnh vừa cắn hạt dưa. Hạt dưa này được đưa lên miệng của nữ thần, nên có vẻ đặc biệt cao nhã.

Tách tách, trong trẻo mà ý nhị.

Trần Dương không nhịn được mà tán thưởng: "Chị xinh đẹp, chị thật là xinh đẹp, ngay cả cắn hạt dưa mà cũng mê người như vậy. Nếu ai có thể làm chồng chị, thì ngay cả làm thần tiên cũng không muốn làm."

Mộc Tĩnh để hạt dưa sang một bên, sau đó uống một ngụm trà mà nhân viên vừa mang lên, lúc này mới nghiêm túc nói: "Được rồi, nói đi, anh tìm đến tôi có chuyện gì?"

Trần Dương hơi ngần ngại, rồi lại nhấn nhò: "Ày, chị xinh đẹp, tôi là tới lấy xe của tôi. Không phải tôi cho chị mượn xe sao? Tôi cũng không cần chị đi trả, tôi chủ động lên lấy là được rồi."

Mộc Tĩnh thần nhiên nói: "Anh hại xe của tôi bị đập, giờ còn muốn mang xe đi?"

Trần Dương cười nói: "Chị xinh đẹp, cũng không thể nói như vậy. Xe của chị tôi luôn miệng bảo vệ, chẳng qua không bảo vệ được thành công. Chị nói là tôi làm hại, chính là không trọng nghĩa khí đó!"

Mộc Tĩnh lãnh đạm nói: "Được rồi, anh đừng có khoe khoang mấy trò giả điên ngu ngốc ấy nữa. Rốt cuộc cơ sự thế nào, trong lòng mọi người đều rõ. Tóm lại, anh đừng mong có thể mang xe đi."

Trần Dương nhất thời buồn bực nói: "Chị xinh đẹp, chị không phải đang chơi xấu sao?"

Mộc Tĩnh mỉm cười: "Anh cứ cho tôi chơi xấu là được rồi, anh muốn thế nào?"

Trần Dương gãi mũi, khề thở dài: "Chị xinh đẹp, đây chính là chị ép tôi. Chị không trả lại xe cho tôi, tôi sẽ đi theo chị. Chị ăn tôi ăn, chị đi toilet tôi cũng đi toilet, chị ngủ tôi sẽ ngủ với chị."

Mộc Tĩnh không khỏi tròn đôi mắt đẹp nhìn Trần Dương, cô cảm giác tên này có thể sẽ làm những chuyện như vậy.

"Anh không sợ sao?" Trong mắt Mộc Tĩnh có tia rét lạnh.

"Sợ cái gì?" Trần Dương ra vẻ khó hiểu nói: "Chị xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ muốn ăn thịt người sao?"

Mộc Tĩnh trầm ngâm chớp mắt một cái, sau đó nói: "Dù sao thì tùy anh, anh đừng mơ lấy lại được xe." rồi quay người bước đi.

Trần Dương lập tức đi theo.

Hai anh em họ Từ ánh mắt rét lạnh, chắn trước mặt Trần Dương như hai bức tường thép.

Trần Dương trực tiếp đi thẳng vào giữa hai người, đẩy được bọn họ sang hai bên, sau đó cũng chạy theo.

Từ Thanh và Từ Đông Lai không khỏi biến sắc, hóa ra Trần Dương ra tay vô cùng nhanh, hai người căn bản không kịp phản ứng. Chỉ cảm thấy Trần Dương tron nhãn như cá, lọt khỏi lưới thoát khỏi biển lửa.

Hai anh em lập tức xoay người muốn tấn công Trần Dương.

Mộc Tĩnh lãnh đạm nói: "Được rồi, đừng động thủ, các anh không phải đối thủ của anh ta."

Từ Thanh và Từ Đông Lai chỉ có thể đứng đó đợi.

Mộc Tĩnh lúc này đi thẳng vào toilet.

Cô đi vào toilet, sau đó quay đầu đối diện với Trần Dương, thần nhiên nói: "Anh cũng muốn vào sao?"

Trần Dương gương mặt ửng đỏ, tuy anh là đồ vô lại, nhưng cũng không vô lại đến mức đó. Cho nên vẫn là quay người đi chỗ khác nói: "Tôi ở bên ngoài chờ chị."

Mộc Tĩnh lạnh lùng đóng cửa.

Trần Dương đứng ngay bên ngoài, trong đầu anh đã bắt đầu mường tượng cảnh nữ thần Mộc Tĩnh đi vệ sinh, nhất định là kinh điển vô cùng.

Nhưng Trần Dương hiển nhiên phải thất vọng. Vì lúc này tiếng xả bồn cầu vang lên.

Đội tiếng nước không còn nữa thì Mộc Tĩnh cũng đã đi vệ sinh xong.

Trần Dương tà ác cái gì cũng không hề nghe thấy.

Điều này làm anh có chút thất vọng.

Sau đó, Mộc Tĩnh đến nhà ăn tiệm trà ăn cơm, Trần Dương vẫn lẻo đẻo theo sau.

Mộc Tĩnh có chút phục Trần Dương, cô đã gặp không ít cao thủ. Những người đó rất có phong độ, tự giữ thân phận. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một người như Trần Dương không biết xấu hổ, da mặt lại dày như vậy.

Mộc Tĩnh ăn cơm, Trần Dương cũng ăn. Đúng lúc Mộc Tĩnh muốn gấp thịt, anh lại lẩm miệng nói sợ chị xinh đẹp béo lên.

Bữa cơm này, Mộc Tĩnh ăn phải mà dở khóc dở cười. Nhưng cô cũng khẳng định Trần Dương là một cao thủ lợi hại vì từ cách cầm đũa gấp thịt, động tác mau lẹ vô cùng, như điện như gió. Cho dù là chính mình cũng khó mà ngăn cản.

Cơm nước xong xuôi, Trần Dương đồng dục cảm khái: "Ai, chị xinh đẹp, chị thật là tốt. Đi theo chị, có ăn có uống. Còn có thể mỗi ngày ngắm nhan sắc đệ nhất thiên hạ của chị. Chị có thể vĩnh viễn không trả lại xe cho tôi, để tôi cũng có lý do đi theo chị."

Mộc Tinh nghe mấy lời này, nhất thời cảm thấy có chút tức ngực, nhưng bề ngoài lại vô cảm không chút nề hà.

Ai, gặp phải người không biết xấu hổ, luôn có chút thiệt thòi.

Năm giờ chiều, Mộc Tinh chủ động nhận thua, trả lại chìa khóa chiếc BMW cho Trần Dương nói: “Được, anh thắng.”

Trần Dương cười haha, cầm chìa khóa rồi bỏ chạy.

Mộc Tinh không hề muốn dễ dàng nhận thua, nhưng cô cũng biết, người này khoác lác vô sỉ, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Chính mình đã tốn quá nhiều thời gian vào hắn. Cho nên, Mộc Tinh quyết định nhận thua.

Chẳng qua Mộc Tinh càng thêm tò mò về Trần Dương. Người này, thân thủ cao thâm không thể nhìn thấu, tính cách lại vô lại mặt dày. Nhưng tác phong làm việc lại không hề hạ lưu, có chút gì đó giống mình.

Quá khứ của người này hẳn là có rất nhiều sự kịch tính.

Trần Dương không để ý Mộc Tinh sẽ nghĩ gì, anh lái xe về công ty Adore.

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết luôn đứng dưới tòa nhà chờ Trần Dương.

Trước mắt các cô còn không biết tên chốt sẽ tiếp tục trả thù như thế nào, cho lên đặc biệt ý lại vào Trần Dương.

Trần Dương mở cửa xe cho hai cô ngồi lên rồi anh mới ngồi vào theo, khởi động xe rồi lái đi.

Đường Thanh Thanh không khỏi sợ hãi nói: “Mộc Tinh đúng là đã trả lại xe cho anh?”

Trần Dương nói: “Đó là đương nhiên rồi. Tôi vừa đi, cô ấy đối với tôi vô cùng khách khí. Lôi kéo tay tôi để cảm ơn.”

“Cảm ơn về cái gì?” Đường Thanh Thanh giận dữ nói: “Cảm ơn anh đã làm cho xe cô ta bị đập?”

Trần Dương nói: “Đương nhiên là cảm ơn tôi bảo vệ xe của cô ấy, cuối cùng còn muốn giữ tôi lại để mời bữa tối, nhưng tôi đã từ chối!”

“Cái miệng của anh cho tới giờ chưa thốt ra một lời nói thật nào.” Đường Thanh Thanh không còn gì để nói.

Cũng may cô và Lâm Thanh Tuyết cũng đã quen với phong cách của người này. Dù sao mang được xe về là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đe Dọa

Editor: Quý Quý

Trần Dương đưa hai cô về biệt thự Liễu Diệp trước, rồi tung tăng đi đón Tô Tinh tan làm.

Tô Tinh vừa mới ra khỏi cửa hàng điện thoại, Trần Dương đã xuống xe vẫy vẫy, nhếch miệng cười hô: “Chị Tinh.”

Tô Tinh hơi sững người, rồi kinh ngạc hỏi: “Sao chú lại đến đây?”

“Đón chị tan làm.” Trần Dương thần nhiên nói.

Tô Tinh hơi hơi chần chừ: “Nhưng đây là xe của giám đốc chú, chú lại luôn tới đón tôi, có vẻ không được tốt cho lắm?”

Trần Dương thờ ơ nói: “Vậy thì có gì mà không tốt, giám đốc của tôi rất coi trọng tôi, yên tâm đi chị Tinh.”

Tô Tinh thấy Trần Dương nói thế, cô cũng không nói thêm nữa, ngoan ngoãn lên xe.

Trần Dương liền khởi động xe, Tô Tinh có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Cửa kính xe được kéo xuống, ánh mặt trời chiều rọi lên gương mặt Tô Tinh, xinh đẹp mê người.

Làn gió hiu hiu thổi qua, thổi tung mấy sợi tóc của cô, làm tăng thêm một tia quyến rũ mà buồn bã,

Trần Dương ngửi thấy mùi hương trên người cô, trong lòng dâng lên từng đợt say mê.

Sau đó, hai người tìm một nhà hàng dùng bữa tối. Tô Tinh đang muốn thanh toán thì ông chủ lại cho biết Trần Dương đã trả tiền.

Tô Tinh nhất thời có chút ngượng ngùng nói: "Sao cứ làm phiền chú mãi thế được?"

Trần Dương mỉm cười nói: "Chị Tinh, nếu chị còn khách sáo với tôi như vậy, tôi sẽ đau lòng."

Tô Tinh nhìn anh bằng ánh mắt chân thành, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Về đến nhà, Tô Tinh xuống xe, Trần Dương có chút lưu luyến không rời, nhưng Tô Tinh không hề mời anh vào nhà ngồi, anh cũng không thể không biết ý tứ mà đi theo vào.

Con người này đôi khi da mặt còn dày hơn tường thành, nhưng cũng có lúc rất mỏng manh.

Tô Tinh vẫy tay nói tạm biệt và hẹn gặp lại với Trần Dương rồi bước vào phòng trọ của mình.

Trần Dương cũng là bất đắc dĩ, về phòng của mình.

Màn đêm buông xuống, Trần Dương cũng không có gì gọi là sống về đêm. Anh khoanh chân ngồi trên giường, hô hấp hợp nhất với nhật nguyệt, trong cơ thể có một cỗ sinh lực mạnh mẽ đang vận hành.

Lòng khí này chạy khắp toàn thân, thanh lọc cốt tủy cùng máu.

Cao thủ chân chính, luyện Tủy Như Sương, luyện Huyết Hồng Tương!

Lời này có nghĩa là, cốt tủy luyện đến mức trắng trong suốt như sương, máu đậm đặc giống như thủy ngân.

Cái đang chuyển động trong anh chính là bí kíp đại nhật nguyệt!

Bí kíp đại nhật nguyệt cũng không hẳn là công phu to lớn, mà là bí kíp tẩy tủy của Phật môn.

Kiểm soát hơi thở trong cơ thể, buổi sáng lúc mặt trời mọc, tinh thần phấn chấn dồi dào. Người luyện công, tâm ý dựa vào sự hưng khởi dồi dào mà dâng lên.

Giữa trưa, mặt trời mãnh liệt tỏa nhiệt, người luyện công tâm ý cứng rắn hưng phấn.

Chạng vạng, tâm ý yên lặng.

Đến đêm, tâm ý trở nên u tĩnh.

Tâm ý vận hành cùng quỹ đạo với mặt trăng mặt trời, có thể coi như hấp thụ tinh hoa mặt trăng mặt trời.

Đây là một cách nuôi dưỡng nội công thông minh.

Con người, sống bằng một hơi thở. Khí còn người còn, khi mất người chết.

Người luyện võ, luyện trong một hơi thở, khi càng mạnh, người càng lợi hại.

Luyện công một vòng đến hôm sau, Trần Dương mở mắt, lúc này anh cảm thấy tinh thần đặc biệt sáng khoái.

Lúc này là chín giờ tối.

Còn một tiếng nữa là tới khoảng thời gian Tô Tinh đi tắm. Nhưng hôm nay Trần Dương không có thời gian ngắm Tô Tinh tắm, bởi vì anh có một chuyện quan trọng phải đi làm.

Trong bóng đêm, Trần Dương giống như một con báo lao vút ra ngoài.

Anh không lái xe, tốc độ như bay không hề chậm hơn lái xe.

Tên chột đêm nay rất khó chịu, muốn dạy dỗ Trần Dương đã không làm được, ngược lại còn phải bồi thường 200 vạn.

Hai trăm vạn là cái gì? Có thể làm cho người bình thường hạnh phúc cả đời.

Tên chột ngấm lại vẫn cảm thấy thật đau.

Giờ phút này, tên chột đang ở trong căn hộ hơn 130m2 của mình. Hấn gọi vài cô người mẫu đến, mở không ít rượu vang.

Đêm nay, tên chột muốn phát tiết, muốn mở một bữa tiệc thoát ỷ.

Tên chột làm loạn ở Tân Hải thị, bao nhiêu người đều phải nể mặt. Cho nên việc gọi mấy cô người mẫu hạng ba này không thành vấn đề.

Trong phòng khách, đèn sáng một mảng trắng như tuyết.

Ba cô người mẫu là loi đưa tình trước mặt tên chột, ân cần dâng hiến.

Các cô cũng biết nhân mạch của tên chột rất rộng, chỉ cần hầu hạ hần thật tốt, được hần tiền cửa và hỗ trợ, con đường của các cô sẽ bước đi thuận lợi hơn rất nhiều.

Tên chột cũng không nhà rồi, sờ mó tới lui trên người các cô.

Con người này, quả là hưởng hết điểm phúc.

Ngay lúc tên chột gần như đã quên cay cú, thì có một tiếng thở dài từ ngoài cửa truyền đến.

Trong phòng mở nhạc rất âm ỉ.

Ba cô người mẫu không nghe thấy gì, nhưng tên chột lại nghe thấy tiếng thở dài này rất rõ ràng.

Tên chột bất chợt đỏ mồ hôi lạnh: "Ai?"

Ba cô người mẫu lập tức cảm thấy khó hiểu không biết xảy ra chuyện gì.

Cửa lớn đột nhiên mở ra.

Trần Dương xuất hiện ở cửa, anh nhìn đám người liếc mắt một cái, trên mặt cười như không cười. Kỳ thật trong lòng anh không khỏi không hâm mộ tên chột kia.

Chó má, ông đây nếu có thể thì phải vô sỉ thêm một chút, sẽ có thể tìm được nhiều người đẹp như vậy đến chơi đùa!

Đáng tiếc, Trần Dương vĩnh viễn không làm được mấy chuyện hoang đường như vậy.

Tên chột nhận ra Trần Dương thì sắp mặt lập tức trắng bệch.

Trần Dương mỉm cười: "Chúng ta hiện giờ có thể nói chuyện rồi chứ?"

Tên chột trong lòng cảnh giác, hần lạnh giọng quát mấy cô người mẫu: "Cút!"

Ba cô cũng nhận ra bầu không khí không được thích hợp, không dám tiếp tục dây dưa ở đây, không cần tên chột nhiều lời, lập tức đã gom lấy quần áo, hốt hoảng rời đi.

Các cô người mẫu đã đi rồi.

Trần Dương qua mặt tên chột, đi về phía chiếc sofa rồi ngồi xuống.

"Mày muốn làm gì?" Tên chột lạnh giọng hỏi.

Trần Dương tùy tiện bắt lấy một cái ly, tự rót rượu vang cho mình, thản nhiên uống một hớp. Sau đó mới lên tiếng: "Chột, mày thật là may mắn, gặp được tao ở hiện tại. Nếu là tao của nửa năm trước, mày đã chết mất xác lâu rồi. Tin tao đi, tao có khả năng đó."

Tên chột mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, hần cảm nhận được sự uy hiếp áp đảo từ Trần Dương. Hần biết Trần Dương tuyệt đối không nói sai.

Trần Dương còn nói thêm: "Tao cho mày thể diện, cũng là không muốn gây sự. Hôm nay đến đây, là lần cuối cùng tao cảnh cáo mày. Đừng có lại lên lút làm gì sau lưng tao. Tiền mặc dù là thứ tốt, nhưng không cần dùng đến mạng để đổi. Công ty Adore, chúng mày đừng có mơ tưởng. Tao nói đến đây, nếu mày còn không nghe lời, lần sau, thứ tao muốn chính là mạng của mày!"

Câu nói sau cùng tràn ngập sự rét lạnh.

Tên chột không kim được mà rùng mình một cái.

Trần Dương cũng không nói thêm nữa, đứng lên, lập tức rời đi.

Tên chột ngơ ngác nói không ra lời, ánh mắt hần nhìn chăm chăm vào ly rượu mà Trần Dương vừa uống.

Bởi vì để lý đã bị khảm vào một cạnh của chiếc bàn.

Trong lúc đó có thể lặng yên không một tiếng động, làm cho đế ly mỏng manh găm vào bàn gỗ, sức mạnh này quá kinh khủng.

Trần Dương đi trên đường lớn, đèn đường rực rỡ thấp lên bốn phía, phồn hoa áo nhiệt.

Anh thở một hơi dài, anh tự nhắc nhở chính mình. Mình đang ở trong nước, không thể so với nước ngoài. Làm việc nhất định phải kiềm chế.

Ngày trước khi còn ở nước ngoài, tất cả đều thể hiện bằng hành động. Đối với đám người khiêu khích, thẳng tay giết chết, không cần phải gặp nhiều phiền toái như vậy.

Nhưng trong nước thì không được, cho nên lần này Trần Dương áp dụng thủ đoạn đe dọa.

Đừng tưởng Trần Dương bình thường cả lơ phát phơ, trên thực tế cũng là một người vô cùng thủ đoạn. Trông mặt di chuyển dẫn theo vô số kẻ sách.

Ví dụ như, lừa tên đầu bóng đập nhầm xe. Ví dụ như, làm cho Mộc Tinh phải trả xe...

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: La Hán

Editor: Quý Quý

Dựa theo lẽ thường, phen này bị Trần Dương làm cho kinh sợ, tên chột tuyệt đối buông tay, bởi vì thực lực hai bên không cùng một đẳng cấp. Nhưng Trần Dương đã tính sai một việc, chính là thân phận của tên chột. Tên chột là đệ tử tông sư của Thiếu Lâm Tự, sau lưng còn có sư phụ cùng sư huynh đệ vô cùng lợi hại.

Tên chột kêu ngạo xưng vương xưng bá, nay lại liên tiếp bại dưới tay Trần Dương. Đối với hắn mà nói là sự sỉ nhục không thể chịu nổi.

Cho nên khi Trần Dương đi rồi, hắn liền gọi cho sư huynh Bất động La Hán của mình.

“Anh!” giọng của tên chột run nhè nhẹ.

Bên kia giọng nói lãnh đạm của một người đàn ông truyền đến: “Chuyện gì?”

“Anh, em gặp phải phiền toái.” Tên chột nói.

“Cái gì phiền toái?” Người đàn ông vẫn lãnh đạm như cũ.

Đại sư huynh Bất động La Hán này của hắn là người không có tình cảm, cả người chỉ toát ra sự lạnh lùng. Tên chột luôn luôn cảm thấy đại anh rất cao ngạo, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn chắc chắn không dám kinh động đại sư huynh.

Nhưng không thể phủ nhận là, đại sư huynh là một sự tồn tại vô cùng lợi hại.

Tên chột hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Ngay tại Tân Hải thị, em gặp phải một cao thủ.”

Người đàn ông lạnh lùng nói: “Hoa Hạ rộng lớn ngạo hồ tàng long, cao thủ nhiều không đếm xuể. Nếu không phải chú chủ động đi trêu chọc người ta thì người ta làm gì được chú?”

Tên chột nói: “Nhưng em đã lỡ chọc vào rồi, thằng đó và em bây giờ chính là cục diện không chết không ngừng. Nếu đại sư huynh anh không ra tay, chỉ e sư đệ em khó tránh được kiếp nạn này. Xin anh hãy ra tay giúp em!”

Người đàn ông bắt đầu trầm mặc, một lúc lâu sau mới hỏi: “Cao thủ này tên là gì? Lợi hại đến trình độ nào?”

Tên chột nói: “Hắn tên là Trần Dương, trở về từ Châu Phi. Trước kia có thể là lính đánh thuê hoặc là sát thủ, ngày hôm nay...”

Hắn kể lại việc Trần Dương khảm đế ly rượu vào gỗ. Đương nhiên tên chột không hề nói mình kinh sợ Trần Dương, mà lại nói Trần Dương khí thế bức người, muốn vơ vét tài sản tiền tài của mình.

“Anh, nếu ngày kia em không giao cho hắn ba trăm vạn, hắn sẽ giết em.” Tên chột nói: “Em là đệ tử tông sư của Thiếu Lâm Tự, rất nhiều người đều biết điều này. Nếu em thật sự khuất phục, chuyện này mà truyền ra ngoài, cũng sẽ làm tổn hại đến thể diện của Thiếu Lâm chúng ta, anh nghĩ xem có đúng không?”

“Găm đế ly vào gỗ.” Bất động La Hán nói: “Đúng là một cao thủ, anh sẽ lập tức tới ngay.”

Sau đó, Bất động La Hán cúp điện thoại.

Tên chột thở phào một hơi, chuyện này đã có sư huynh ra mặt, bên này hẳn vẫn còn nhiều nhân lực nhân mạch, tuyệt đối không phải sợ Trần Dương.

Về phần mình nói dối chuyện này, hẳn cũng không sợ sư huynh biết được.

Sư huynh mọi người đến rồi, cho dù biết mình nói dối, cũng sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trần Dương trở lại phòng trọ đã là đúng 11 giờ. Phía bên Tô Tinh đã tắt đèn đi ngủ.

Trần Dương rất thất vọng.

Anh luôn có một tình ý đặc biệt dành cho Tô Tinh.

Sáng ngày thứ hai, Trần Dương lại đưa Tô Tinh đi làm.

Có xe đưa đón đi đi về về, vô cùng thuận tiện.

Tô Tinh vốn vẫn có chút buồn rầu. Bởi vì cô quá đẹp, mỗi lần chen chúc trên các phương tiện công cộng hay bị quấy rầy. Hiện giờ có xe, cô bắt đầu thả lỏng rất nhiều.

Đưa Tô Tinh đi làm xong, Trần Dương mới tới biệt thự Liễu Diệp đón Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết.

Con người này hiển nhiên là lại đến muộn.

Lên xe xong, Đường Thanh Thanh cắn nhấm: "Anh không thể đứng giờ một chút được hay sao?"

Trần Dương cười haha.

Cô lại nói: "Lại đưa hàng xóm xinh đẹp đi làm?"

Trần Dương nói: "Haha, Thanh Thanh thật là thông minh."

Đường Thanh Thanh có chút ghen tị nói: "Ồ đây có tận hai đại mỹ nhân mà sao anh lại không thể đưa đón chúng tôi tích cực đúng giờ sao?"

Trần Dương lại nói: "Chỉ là tiện đường thôi mà!"

Lâm Thanh Tuyết thật ra đã nghĩ rất nhiều, cô đối với Trần Dương coi như là bất đắc dĩ. Cũng không hề muốn trách móc anh quá nhiều, chỉ nói là: "Bắt đầu từ ngày mai, Thanh Thanh, chúng ta tự lái xe đi làm."

Đường Thanh Thanh gật gật đầu, nhưng lại có chút khó xử: "Nhưng còn tên chột và Tề Kiều Kiều."

Trần Dương lập tức nói: "Yên tâm đi, tên chột và Tề Kiều Kiều không dám làm gì nữa đâu."

"Vì sao?" Hai cô đồng loại lên tiếng.

Trần Dương vừa lái xe vừa nói: "À, là như vậy. Tối qua tôi tìm tên chột, nói rất nhiều đạo lý lớn. Sau đó hẳn bị tôi dọa sợ, hoàn toàn tỉnh ngộ. Khóc lóc cam đoan với tôi lần sau không dám nữa."

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết nghe vậy cũng đã hiểu rõ ràng. Tuy Trần Dương thích bậy bạ, nhưng các cô cũng nhận ra tối qua nhất định tên chột đã đạt đến một thỏa thuận chung nào đó với Trần Dương.

Hai cô liền nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Trải qua chuyện này, Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh đều muốn coi Trần Dương là người một nhà. Hơn nữa, Lâm Thanh Tuyết còn đưa chi phiếu mười vạn đồng cho Trần Dương. Xem như thưởng cho anh.

Trần Dương vui sướng nhận lấy, còn tự nhủ, cô gái nhỏ này đúng là không tồi, là một lãnh đạo tốt.

Lâm Thanh Tuyết tuy đơn thuần như không hề ngóc ngé. Cô nhận là Trần Dương là báu vật vô giá, cho nên sẽ đối với anh tốt một chút, thu phục anh. Hơn nữa, Lâm Thanh Tuyết còn nghĩ sẽ giao chiếc BMW cho Trần Dương. Buổi sáng không cần đưa các cô đi làm.

Hơn nữa, nếu Trần Dương có việc, tan làm cũng có thể không cần đón các cô.

Còn chưa kể, Lâm Thanh Tuyết lại quan tâm đến vấn đề nhà ở của anh. Cô nói: "Tôi có một căn hộ bỏ trống ở Cá Cựu, nếu anh không chê, có thể đến đó ở. Tổng cộng có 4 phòng, thu dọn một chút, chắc cũng không tồi."

Trần Dương nhất thời giật cả mình, trời ạ, như vậy sao được.

Đối với Trần Dương mà nói, phòng trọ hiện tại của anh là thiên đường. Anh liền nói lời từ chối: "Giám đốc, tôi hi vọng có thể mua nhà bằng công sức của chính mình. Tôi là đàn ông, phải có khí phách."

Lâm Thanh Tuyết hơi sững lại, rồi cũng nói: "Anh tự có ý trí cố gắng tự lực như vậy rất tốt, vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng anh."

Đường Thanh Thanh ở một bên châm chọc nói: "Thôi đi, Thanh Tuyết, anh ta có mà mà khí phách cái rắm. Anh ta chỉ là luyến tiếc cô hàng xóm thôi."

Trần Dương bị Đường Thanh Thanh vạch trần, lập tức ngậm ngùi cười.

Lâm Thanh Tuyết thấy vậy liền hiểu ra, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười. Đồng thời, hai cô không khỏi tò mò, cô hàng xóm đó của Trần Dương rốt cuộc là người như thế nào mà lại khiến người như anh bận lòng?

Hai cô cảm thấy mình cũng được cho là xinh đẹp, nhưng người này cũng không có nửa phần đề tâm?

Trần Dương nhận được mười vạn đồng, tiêu pha cũng bắt đầu rộng rãi hơn. Sau khi tan làm anh khoái trá đi đón Tô Tinh, Tô Tinh cũng đã quen được Trần Dương đưa đón.

Trên xe, Trần Dương nói: "Chị Tinh, chị xem mấy ngày nay chúng ta đều ăn cơm ở ngoài, vừa không vệ sinh lại rất phí tiền. Nếu không chúng ta cùng thuê một căn bên trong làm nhà bếp. Chị nghĩ thế nào?"

Tô Tinh suy nghĩ, thuê thêm một căn, giải quyết được vấn đề cơm nước. Cũng rất có lý.

Trước kia Tô Tinh đều tùy tiện ăn uống qua loa bên ngoài, hiện giờ đi cùng Trần Dương, phí ăn uống của hai người cũng tăng lên rồi.

"Cũng được!" Tô Tinh gật đầu tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vị Khách Thần Bí

Editor: Quỷ Quỷ

Dường như ông trời luôn ưu ái Trần Dương. Sau đó, Tô Tinh nghe một cuộc điện thoại. Là mẹ cô gọi tới, mẹ Tô yêu cầu sau này để Tiểu Tuyết ở nhà mẹ Tô. Mẹ Tô sẽ đích thân đưa đón Tiểu Tuyết đi học.

Tô Tinh cũng không cố giữ, chủ yếu là do hoàn cảnh bây giờ của cô rất gian khổ. Cũng không có nhiều thời gian dạy học cho Tiểu Tuyết.

Cho nên cuối cùng Tô Tinh vẫn đồng ý.

Tiểu Tuyết không ở lại đây, người vui sướng nhất chính là Trần Dương. Cũng không phải Trần Dương không thích Tiểu Tuyết, nếu Tiểu Tuyết ở đây thì sẽ rất bất tiện cho anh!

Khu nhà trọ giá rẻ này có tổng cộng ba căn, Trần Dương và Tô Tinh mỗi người một căn. Còn một căn để đồ, Trần Dương yêu cầu thuê luôn nên chủ nhà rất vui mừng.

Buổi tối, Trần Dương và Tô Tinh cùng nhau thu dọn căn để đồ. Hai người mồ hôi đầm đìa, mãi đến 10 giờ mới thu dọn được khá khá.

Tô Tinh càng ra mồ hôi, mùi hương thiên nhiên trên người cô càng đậm hơn. Điều này làm cho Trần Dương mê mẩn. Giữa mùa hè nắng nóng, Tô Tinh mặc áo sơ mi trắng, lúc này mồ hôi toát ra ướt hết cả. Trần Dương nhìn từ phía sau thì nhìn thấy màu áo ngực của cô.

Là màu tím.

Tô Tinh quyến rũ như vậy. Cơ thể Trần Dương không kiềm được mà có phản ứng mãnh liệt.

Đúng lúc này, Tô Tinh quay người lại nhìn về phía Trần Dương.

Trần Dương sợ bị Tô Tinh nhìn thấy, vội vàng xoay người che kín bụng nói: "Ai, đau bụng quá." rồi ngay lập tức chạy vào nhà vệ sinh. Thực ra Tô Tinh không hề để ý, nhưng đồng thời cô cũng ý thức được tình trạng mình lúc này. Cả người ảm ướt, nghĩ đến Trần Dương luôn luôn ở phía sau mình, gương mặt lập tức đỏ bừng lên.

Trần Dương gõ lên nén luồng khí nóng xuống.

Luồng khí nóng này không phải là lửa giận, mà là ***. Tô Tinh là một thiếu phụ trưởng thành xinh đẹp, ngày nào cũng ở gần anh như vậy. Mà anh lại là một người đàn ông nam tính. ..., nơi đó chỉ có thể hết sức kiềm chế!

Trần Dương vốn ở trọ ở trong nhà vệ sinh, nhưng nghĩ lại thì thấy không ổn. Ở lại thì quá lãng phí, đợi lát nữa sẽ được ngắm Tô Tinh tắm rửa còn hơn.

Trần Dương bình tĩnh lại rồi mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Tô Tinh đúng lúc cũng đi tới, cô đã thu dọn xong xuôi, chỉ chờ ngày mai đi mua thêm đồ làm bếp là có thể tự nấu cơm được rồi.

Tô Tinh không khỏi quan tâm hỏi: "Chú sao rồi? Gần đây tôi thấy chú hay bị đau bụng. Không phải bị viêm ruột thừa đấy chứ?"

Trần Dương hơi xấu hổ nói: "Chắc không đâu, có thể là do ăn nhầm phải cái gì."

Anh nóng ruột muốn ngắm Tô Tinh tắm nên nói: "Thời gian cũng không sớm nữa, chị Tinh, mai chị còn phải đi làm. Nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Tô Tinh không nghĩ ngợi gì, gật gật đầu rồi đi khỏi.

Trần Dương cũng mau chóng về phòng mình, trái tim nhỏ bé của anh đập thình thịch. Tuy không phải lần một lần hai, nhưng những lần về sau khiến anh càng kích động hơn.

Mỗi lần nhìn Tô Tinh tắm rửa, đối với anh chính là cảm giác hưởng thụ tuyệt vời nhất.

Trong phòng vệ sinh rất nhanh có tiếng động, Trần Dương liền quay đầu gỡ gạch xuống.

Tô Tinh đi vào nhà vệ sinh, đầu tiên là cắt kỹ nội y. Sau đó liền cởi áo sơ mi trắng ra. Thân thể trắng nõn hoàn mỹ kia lập tức hiện ra trước mặt Trần Dương.

Trần Dương kích động đến cực điểm.

Anh thọc vội tay vào trong quần.

Ngày hôm sau, Trần Dương vẫn đưa Tô Tinh đi làm như bình thường. Nhìn Tô Tinh ăn mặc nghiêm túc đoan trang, Trần Dương lại nhớ đến cảnh ướt át tối qua, cơ thể lập tức có phản ứng.

May thay Tô Tinh vẫn không hề hay biết.

Đưa Tô Tinh đến chỗ làm xong, Trần Dương liền ra chợ mua đồ làm bếp. Anh sắp hết đồ lên cốp xe rồi mới đi làm.

Nay Trần Dương đi làm cảm thấy vô cùng thư thái, mọi người đều biết anh là tâm phúc của tổng giám đốc. Cho nên nhóm các cô gái đều đối với anh có thêm vài phần kính trọng. Trần Dương ở đây càng như cá gặp nước.

Lại nói, trên thực tế ở công ty Adore, Lâm Thanh Tuyết dù là tổng giám đốc, nhưng Đường Thanh Thanh cũng là một đại cổ đông.

Một mình Lâm Thanh Tuyết có thể leo lên được công ty này, đầu tiên phải kể đến năng lực trời phú cho cô, sự nhạy bén rất cao với nước hoa. Thứ hai là có nhận lực cùng tài lực của đường cô trợ giúp.

Dạng của Lâm Thanh Tuyết là người trên chính trường, nhân lực trợ giúp muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Tài lực thì có hạn, nhưng nguồn tài lực chính là từ ông ngoại của Đường Thanh Thanh.

Đường Thanh Thanh quê ở Phật Sơn. Ông ngoại cô - Hoắc Thiên Túng có một danh hiệu vang dội ở Phật Sơn là Võ vương Phật Sơn.

Hoắc Thiên Túng mở võ quán thu nhận đồ đệ ở Phật Sơn, đồ đệ của ông có rất nhiều người là con cháu của các thế gia.

Chẳng qua, đối với chuyện này của ông ngoại, Đường Thanh Thanh được biết không nhiều, bởi vì cô lớn lên ở nước ngoài. Lâm Thanh Tuyết từng đi du học, hai cô quen biết nhau ở bên đó, học xong liền về nước mở công ty.

Lúc ấy, Đường Thanh Thanh đi Phật Sơn thăm ông ngoại, muốn thừa chuyện mở công ty với ông. Hoắc Thiên Túng vô cùng thương yêu đứa cháu này nên ra tay hỗ trợ vô điều kiện.

Đúng là văn nghệ thì có giới văn nghệ, giải trí có giới giải trí, nhà văn thì có giới nhà văn. Còn võ thuật, đương nhiên cũng có giới võ thuật.

Cho nên, dám tên chột lại càng không biết mấy tầng quan hệ này. Nếu không trong lời nói bọn hần hần đã kiêng kị một chút.

Chưa nói đến những điều này, lúc giữa trưa, Trần Dương đi dạo đến văn phòng tổng giám đốc..

Trong phòng Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết đều đang nghỉ trưa.

Trần Dương đẩy cửa lặng lẽ đi vào.

Tư thế ngủ của Lâm Thanh Tuyết nhã nhặn hơn một chút. Còn Đường Thanh Thanh thì nằm ngửa trên sô pha, cô còn mặc váy, hai chân ngẫu nhiên chuyển hướng.

Trần Dương rón rén nhìn qua, nhưng anh đã thất vọng, vì Đường Thanh Thanh có mặc quần đùi lót ở bên trong.

Đúng lúc này, Đường Thanh Thanh tỉnh dậy. Cô vừa mở mắt nhìn thấy vẻ lén lút của Trần Dương. Cô lập tức ý thức được tư thế của mình, ngồi bật dậy ôm ngực giận dữ nói: "Trần Dương chết tiệt, đồ lưu manh nhà anh đang làm gì đó?"

Trần Dương nghiêm trang nói: "À, tôi đang muốn thử nghiệm, để xem cô rốt cuộc là độn hay không độn."

Đường Thanh Thanh đỏ bừng mặt nói: "Thử cái đầu anh í, bản cô nương đây độn hay không độn thì liên quan gì đến anh."

Lâm Thanh Tuyết cũng bị đánh thức, nhìn hai người này như sắp choảng nhau đến nơi, không khỏi có một chút bất đắc dĩ.

Trần Dương cũng tự biết là mình đuối lý liền nói: "Tôi chỉ quan tâm đến cô thôi mà, cô đừng tức giận. Tôi ra ngoài trước."

Anh nói xong liền chuẩn bị cúp đuôi đi khỏi.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng xuất hiện một thanh niên.

Thanh niên này mặc áo sơ mi trắng, mày kiếm mắt sáng, dáng dấp hiên ngang. Vừa nhìn đã có thể nhận ra là một tổng giám đốc độc đoán.

Người này khí chất sắc bén, bước chân trầm ổn, trong mắt sâu thẳm rất có thần thái, quả nhiên là một cao thủ Nội Gia quyền.

Trần Dương lập tức dừng bước, ngăn cản thanh niên, nhú mày hỏi: "Anh là ai? Đến đây làm gì?" Anh phải có trách nhiệm với sự an toàn của Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh.

Người thanh niên thản nhiên liếc nhìn qua Trần Dương, giống như nhìn một thứ phế vật, lãnh đạm nói: "Tránh ra!"

Trần Dương nhếch miệng cười nói: "Nhãi ranh này thật là ngông cuồng!"

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nửa Bước Băng Quyền

Ai ngờ đúng lúc này, Đường Thanh Thanh đứng lên, bất ngờ hỏi: "Anh Lôi, sao anh lại tới đây?" Cô bước nhanh tới, bỏ mặc Trần Dương đang đứng mộ bên nói: "Trần Dương thôi, mau tránh ra, đây là anh họ của tôi."

Trần Dương vô cùng buồn bực, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tránh ra.

Người anh họ này tên là Hoắc Lôi, con trai của Hoắc Thiên Tùng.

Hoắc Lôi đối với Đường Thanh Thanh hòa ái dễ mến, mỉm cười phồng độ nói: "Anh có việc ở bên này, cho nên thuận đường đến thăm em một chút."

Giọng nói của Hoắc Lôi có từ tính, lại trầm ổn mạnh mẽ, thật sự có dáng vẻ thần tượng mình tinh điển hình.

Đường Thanh Thanh không khỏi trách cứ nói: "Anh Lôi cũng thật là, không nói trước một tiếng để em đi đón anh."

Hoắc Lôi cười nhẹ nói: "Không cần phải phiền toái như vậy."

Lâm Thanh Tuyết cũng sửa sang lại quần áo rồi đi tới. Cô mỉm cười, đưa tay về phía Hoắc Lôi: "Anh Hoắc, xin chào."

Hoắc Lôi nhìn Lâm Thanh Tuyết, trong mắt hiện lên tia ái mộ.

Thành thật mà nói, Lâm Thanh Tuyết lớn lên đúng là rất xinh đẹp. Hơn nữa, nhìn qua có chút giống với Lưu Diệc Phi, tính tình lại thanh tịnh không màng danh lợi. Cô mặc một thân áo váy màu trắng, giống như tiên tử thanh khiết hạ phàm.

Hoắc Lâm bắt tay Lâm Thanh Tuyết thật chặt, vô cùng chùng mực.

“Thanh Tuyết, trước kia chúng ta mới chỉ biết mặt.” Hoắc Lô cười nói.

Lâm Thanh Tuyết cũng cười nói: “Anh Hoắc, chắc anh chưa dùng bữa? Hôm nay để em mời khách đi.”

Hoắc Lô cười nhạt nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh.” Anh dừng lại một chút nói: “Thanh Tuyết em và Thanh Thanh là chị em tốt, nghe em gọi anh bằng họ thật là có chút không quen, hay em cũng gọi anh một tiếng anh đi!”

Lâm Thanh Tuyết cũng không kiên trì nói: “Anh Lô!”

Hoắc Lô cười sang sảng nói: “Hôm nay lại có thêm một em gái, anh rất vui.”

Trần Dương ở một bên nhìn, thầm nghĩ: “Hừ, thanh niên này rõ ràng nhìn trúng Thanh Tuyết!”

Nhưng anh cũng không có nhiều ý kiến gì. Dù sao Thanh Tuyết vẫn sẽ phải lập gia đình, nhân phẩm tên Hoắc Lô, chính mình cũng phải điều tra thật kỹ.

Trần Dương đã coi Thanh Tuyết giống như em gái ruột của mình, cho nên tất cả đều rất quan tâm đến.

Tiếp đó Trần Dương cũng nhận ra văn phòng giám đốc này cũng không có việc gì của mình nữa, âm thầm lặng lẽ đi khỏi. Anh đi tới quầy lễ tân, bắt đầu quây rầy các đồng nghiệp nữ. Mọi người đều xúm vào vui đùa với anh.

Thực ra Trần Dương cũng không có hứng thú gì nữa.

Sau đó, Hoắc Lô, Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh ra ngoài dùng cơm.

Lâm Thanh Tuyết có ý gọi cho Trần Dương, muốn nói hôm nay không cần đón đưa, có thể tự do hoạt động.

Trần Dương biết Hoắc Lô là một cao thủ, cho nên vô cùng an tâm. Anh cũng không có chuyện gì khác, tính ở lại công ty chơi đến giờ về thì đi đón Tô Tinh tan làm.

Tòa nhà Cẩm Hồ.

Hoắc Lô và đám Lâm Thanh Tuyết vừa mới ra khỏi cửa lớn, còn chưa lên xe. Bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện một chiếc Audi.

Xe Audi âm âm đỗ lại.

Sau đó, cửa xe mở ra.

Lâm Thanh Tuyết trong lòng giật mình, cô cảm giác được đám người này đến không có ý tốt.

Người bước xuống xe đầu tiên chính là tên chột.

Tên chột vô cùng cung kính vòng sang bên kia mở cửa xe.

Bước xuống tiếp theo chính là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi.

Người đàn ông này mặc áo dài màu trắng, dưới chân đi giày ông. Trên tay có một chuỗi Phật châu màu đen.

Người này không cao, dáng người vô cùng cường tráng.

Vừa cường tráng, vừa mập mạp.

Tên chột dường như vô cùng kính sợ người đàn ông này, khom người dẫn đường, ân cần không thôi.

Người đàn ông này cũng không nói nhiều, lạnh lùng thân nhiên đi về phía Lâm Thanh Tuyết.

Thần quang trong mắt Hoắc Lô sáng lên, anh nhìn dáng đi của người đàn ông kia, an ổn vững chãi, hơn nữa cả người toát ra đại khí uyên thâm lạ thường.

Người này tuyệt đối là cao thủ.

Hoắc Lô không khỏi tò mò, người này đến đây làm gì?

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh sắc mặt trắng bệch, hai cô nào biết được hai người này là vì mình mà đến. Các cô không có võ công, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở khủng bố của người đàn ông này, sao có thể không sợ hãi.

Hoắc Lô cũng nhận ra điều này từ hai cô, khí khái nam nhi đột nhiên trở dậy. Trực tiếp đứng chắn phía trước hai cô nói: “Các em đừng sợ, có anh ở đây.”

Anh liền lạnh lùng nói với người đàn ông kia và tên chốt: "Các người là ai? Đến đây làm gì?"

Người đàn ông kia chính là đại sư huynh của tên chốt, Bất động La Hán.

Cặp huynh đệ này, chính là đệ tử tông sư Thiếu Lâm tự.

Bất động La Hán tên là La Nhẫn.

La Nhẫn lãnh đạm nhìn Hoắc Lô, cũng không nói chuyện.

Tên chốt trực tiếp trả lời: "Cút ngay, chúng tao đến tìm thằng Trần Dương chó má, mau kêu nó lăn ra đây."

Trong mắt Hoắc Lô hiện lên sự tức giận, anh cũng là người tâm khí cao ngạo. Nào có thể để yên cho tên chốt vũ nhục như vậy, đương nhiên, anh cũng không biết Trần Dương là ai. Nhưng tên độc nhãn nói vậy, chính là mạo phạm, đáng tội chết.

Người luyện võ, không thể chịu nổi nửa điểm nhục nhã, dưới cơn nóng giận, trong năm bước phải đổ máu.

Cho nên giờ phút này, Hoắc Lô lạnh mặt nhìn về phía tên chốt nói: "Mồm miệng không sạch sẽ, là chính mày muốn ăn đòn trước!" Anh vừa dứt lời liền ra tay.

Hoắc Lô luyện Hình Ý Quyền, năm đó, Quách Văn Thâm với Hình Ý Quyền xuất thần nhập hóa, nửa bước Băng Quyền đánh bại đối thủ vô địch thiên hạ.

Lúc này, Hoắc Lô đột nhiên bứt lên, giống như dẫn xà xuất động, mang theo âm thanh trầm khàn. Tay anh cong lại thành Ung trảo, giống như rắn phun nọc độc, mơ hồ không rõ, quý mị độc ác, nhanh như cắt lao về phía cổ họng tên chốt.

Kinh phong lạnh lẽo đến thấu xương!

Tên chốt lấp bắp kinh hãi, hần cũng thuộc có bản lĩnh phòng thủ tốt, nhận ra nguy cơ, lập tức lùi về phía sau, dựng thẳng như sao, như sấm sét đâm thẳng đến gân tay Hoắc Lô.

Một chiêu này có thể hủy luôn gân tay!

Tên chốt học võ công Thiếu Lâm, Ung trảo Thiết Bối Sam, bảy mươi hai tuyệt kỹ bát tóm tay đều đã luyện qua. Chiêu hủy gân tay này chính là chiêu có lực sát thương nhất.

Hoắc Lô cười lạnh một tiếng, Ung trảo thủ chưa kịp tung ra đã phải thu về, làm cánh tay trở nên mềm nhũn.

Ngay sau đó, chiêu măng xà bao vây con mồi được thi triển.

Cánh tay dẻo dai như rắn đột nhiên lao tới quấn quanh cổ tay tên chốt.

Giờ phút này, Hoắc Lô giống như con rắn nghìn năm, xảo quyết thần bí.

Hình Ý Quyền, hình dạng nào cũng đều toàn vẹn!

Tên chốt hoảng sợ, trong lúc vội vàng hần vội lui về phía sau.

Cao thủ tranh chấp, một khi đã lùi lại tức là mất đi thế thượng phong. Cho nên tên chốt vừa lui Hoắc Lô đã tấn công nhanh như tia chớp. Anh nắm chặt tay bổ xuống!

Đó chính là nửa bước Băng Quyền vô cùng hung hãn!

Phịch một tiếng, nắm đấm đã đủ sức nặng trăm cân, đột nhiên giống như dây cung đứt đoạn, bắn ra ngoài cùng sức công phá mãnh liệt.

Tên chốt né tránh không kịp, ngực bị đánh trúng, lập tức ngã bay ra xa, nôn ra một ngụm máu tươi, khó khăn bò dậy.

Hoắc Lô nhẹ nhàng cười một tiếng, lại nhìn về phía La Nhẫn.

Ngọn núi này dù sao cũng phải leo tiếp, hôm nay không việc gì phải sợ hãi rụt rè. Anh nhìn về phía La Nhẫn, ôm quyền nói: "Mời."

La Nhẫn vẫn lãnh đạm nhìn Hoắc Lô như vậy, không có nửa phản phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trần Dương Ra Tay

Hoắc Lôi bị La Nhẫn nhìn cho có chút sợ hãi, anh cắn răng một cái, quát to một tiếng, cơ thể bắt đầu chuyển động lao đến như vũ bão.

Một bước đột nhiên vọt lên phía trước, thẳng tới sẽ là nửa bước Băng Quyền!

Nửa bước Băng Quyền của Hoắc Lôi xuất thần nhập hóa, điều này cho thấy bản lĩnh của anh!

Tiếng gió xé bạo liệt!

Thân hình chuyển động mạnh, quyền này nặng như cây cung vỡ vụn, sức mạnh bên trong được bung ra giống như dòng điện xoáy ốc, nhắm thẳng đến bụng La Nhẫn.

La Nhẫn vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Ngay khi nắm đấm của Hoắc Lôi sắp giáng xuống La Nhẫn, bụng hắn đột nhiên lõm xuống, vừa vặn bao trọn nắm đấm của Hoắc Lôi. Hoắc Lôi lập tức cảm thấy mình như đang đâm vào khoảng không trống rỗng. Anh quá sợ hãi, biết sẽ không thành công, lập tức trốn tránh. Nhưng phần bụng của La Nhẫn như có lực hút, làm anh không thể thu tay về.

Đồng thời, La Nhẫn cũng ra tay. Hắn trực tiếp vươn tay, nhanh như chớp chụp lấy cổ Hoắc Lôi.

Hoắc Lôi bị La Nhẫn xách lên, sắc mặt anh đột nhiên chuyển sang màu đỏ tím. Cứ như vậy rất có thể sẽ hít thở không thông mà chết. Hai chân Hoắc Lôi vùng vẫy, thống khổ đến cực điểm.

Tất cả chuyện này diễn ra thật nhanh.

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh chỉ nhìn thấy Hoắc Lôi lao về phía La Nhẫn, sau đó La Nhẫn liền xách cổ Hoắc Lôi lên.

Võ công của La Nhẫn quả nhiên khủng bố đến cực điểm.

Tên chốt chính là vua bảo an, nhưng còn khuya mới có thể là đối thủ của Hoắc Lôi, vậy mà Hoắc Lôi đối mặt với La Nhẫn lại không thể chống đỡ được.

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết thấy vậy thì vô cùng hoảng sợ, Đường Thanh Thanh sắc mặt trắng bệch, vội vàng quát: "Dừng tay, anh mau dừng tay lại đi." Cô không thể trơ mắt nhìn anh mình bị giết chết. Lập tức liều lĩnh xông lên.

Lâm Thanh Tuyết bình tĩnh hơn một chút, mau chóng gọi điện thoại cho Trần Dương.

Đường Thanh Thanh lao tới, La Nhẫn lập tức vùng tay áo lên.

Một luồng sức mạnh mãnh liệt nhắm vào Đường Thanh Thanh, làm cô mất thăng bằng té ngã trên đất.

Giờ phút này, Đường Thanh Thanh không khỏi lâm vào vào tuyệt vọng. Cô khó mà tin được, La Nhẫn này lại có thể giết anh cô giữa ban ngày.

La Nhẫn thản nhiên lạnh lùng, không nói câu nào.

Mà hơi thở của Hoắc Lôi càng ngày càng yếu.

Các nhân viên an ninh nghe thấy tiếng động lập tức vọt ra. Lâm Thanh Tuyết vội vàng ra lệnh: "Mau đi cứu người."

Các nhân viên bao gồm cả lão Hạ thấy vậy cũng không hề do dự mà xông lên, cầm cây côn toan đánh.

La Nhẫn chỉ đứng tại chỗ, khua tay áo.

Ầm ầm bịch!

Trong chớp mắt, tay áo hắn giống như roi da, đánh ngã các nhân viên an ninh ngã trái ngã phải, thống khổ rên rì.

Ai cũng không nung tay.

Đúng lúc này, một thân tàn ảnh bỗng hiện ra.

Lao đến nhanh như cuồng phong!

Ầm!

Trần Dương rút cục cũng đến.

Từng quyền chạm vào nhau, La Nhẫn phải lùi về sau ba bước, cuối cùng cũng đứng vững. Mà Trần Dương đã giữ được Hoắc Lôi, cũng lùi về sau ba bước.

Trần Dương buông Hoắc Lôi ra, anh lập tức há mồm thở hổn hển nặng nề.

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết cũng lập tức chạy tới chỗ Hoắc Lôi.

“Anh Lôi, anh có sao không?”

Đường Thanh Thanh mếu máo khóc.

Hoắc Lôi khua tay, khuôn mặt vẫn đỏ bừng nói: “Anh không sao.”

Hai cô lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ánh mắt cả hai dừng lại trên người Trần Dương.

Trần Dương xuất hiện giống như một thần linh, anh cho các cô cảm giác vô cùng an toàn.

Trần Dương không để ý đến mọi người mà chỉ nhìn La Nhẫn. Sau đó, ánh mắt anh lại di chuyển đến chỗ tên chốt. Trần Dương nghiêng răng cười một tiếng nói: “Chốt, xem ra mày đã hoàn toàn quên những gì tao nói. Mày cho mời được người này, là hẳn có thể bảo vệ mày chu toàn?”

Tên chốt chạm phải ánh mắt của Trần Dương, lập tức rùng mình, không kịp được mà lui về sau hai bước.

Trần Dương quay lại nhìn La Nhẫn: “Anh đến là muốn ra mặt thay cho tên chốt? Lên đi, hôm nay chúng ta giải quyết dứt điểm.” Anh nói xong liền muốn động thủ, không chút khách khí.

Tính tình vốn nóng nảy, nay bộc lộ hết ra.

Nhưng La Nhẫn lại không ra tay, chỉ nhìn lại Trần Dương nói: “Anh thật sự rất đáng để tôi ra tay, nhưng hôm nay chúng ta sẽ không động thủ. Tôi đến, là để hóa giải ân oán.”

Trần Dương không khỏi cười lạnh nói: “Anh thiếu chút nữa thì giết chết người anh em Hoắc Lôi này, đây gọi là hóa giải ân oán sao?”

La Nhẫn thản nhiên nói: “Là vị thí chủ này tấn công tôi trước.”

Trần Dương cũng không muốn kẹt trong vấn đề rối rắm này nói: “Được rồi, anh nói xem, anh muốn hóa giải ân oán như thế nào?”

La Nhẫn nói: “Chúng ta đều là người luyện võ, đương nhiên muốn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Như vậy đi, ba ngày sau, tôi chờ anh ở câu lạc bộ đấu kiếm Giai Duyệt, đến lúc đó, chúng ta sẽ sống chết với nhau. Nếu anh chết, công ty Adore này bán cho sư đệ tôi, thế nào?”

Trần Dương lãnh đạm nói: “Tính toán hay lắm. Nếu anh thua, thì sẽ như thế nào? Chẳng lẽ không có điều khoản phụ nào sao?”

La Nhẫn nói: “Anh muốn thế nào?”

Trần Dương nói: “Tôi muốn tên chốt cuốn xéo khỏi Tân Hải thị, cả đời này không được trở lại.”

La Nhẫn gật đầu nói: “Được.” Hắn dừng lại một chút lại nói: “Chủ công ty Adore còn ở đây, anh làm được sao?”

“Đương nhiên.” Trần Dương nói.

La Nhẫn thuận miệng nói: “Được, sau khi trở về tôi sẽ để sư đệ tôi làm thỏa thuận, sau đó, tôi sẽ mời một số tiền bồi trong giới võ thuật đến làm chứng.” Hắn nói xong liền xoay người đi.

Tên chốt cũng theo sau rời đi.

“Sao anh lại không thương lượng cùng chúng tôi mà tự tiện quyết định?” Đường Thanh Thanh lúc này không hỏi ai oán trách cứ Trần Dương.

Cho dù Trần Dương vừa cứu Hoắc Lôi, nhưng anh lại đem công ty Adore ra ngoài đánh cược. Điều này là cho Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết rất tức giận.

Thậm chí trong một khoảng khắc, trong đầu hai cô đồng thời dấy lên một ý niệm đáng sợ.

Nếu Trần Dương là gián điệp của tên chốt, cố ý dùng phương pháp này để cướp công ty thì sao?

Trần Dương không khỏi sửng người, anh nhìn thấu lí do khiến Đường Thanh Thanh tức giận, đồng thời cũng thấy tia phê bình kín đáo trong mắt Lâm

Thanh Tuyết, chỉ là nén xuống không nói ra.

Trần Dương không khỏi trầm mặc, một lúc sau anh mới nói: "Thật xin lỗi, không thương lượng với mọi người là do tôi không đúng. Nhưng các cô yên tâm, nếu tôi thua, tôi sẽ đền mạng cho các cô."

Anh nói xong liền im lặng, lập tức rời khỏi công ty Adore.

Nhìn từ phía sau, hình dáng của Trần Dương có chút cô đơn tiêu điều.

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết không khỏi ngáy người, trong lòng các cô cũng có chút không đành lòng.

Hoắc Lôi không còn hoảng loạn nữa, tò mò hỏi: "Trần Dương này là loại người gì vậy?"

Anh không thể không cảm thấy kỳ quái, thân thủ của Trần Dương khủng bố như vậy, sao đột nhiên lại xuất hiện trong công ty Adore/

Đường Thanh Thanh nói: "Chúng em cũng không rõ lai lịch của anh ta, trước kia anh ta từng làm nhân viên an ninh trong công ty. Sau đó tên chột đến gây phiền toái cho chúng em, là anh ra tay giải vây. Cho nên chúng em để anh ta làm lái xe kiêm vệ sĩ của chúng em."

"Người này nhất định có vấn đề." Hoắc Lôi lập tức nói.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hiểu Lầm

Tuy Hoắc Lôi vừa được Trần Dương cứu, nhưng trong lòng anh vẫn không có thiện cảm với Trần Dương. Đơn giản là, anh vốn tưởng rằng Trần Dương chỉ là một tên bảo an bình thường. Nhưng tên bảo an này lại được La Nhẫn coi như đối thủ.

Hoắc Lôi nhớ rõ ánh mắt đậm đặc mà La Nhẫn nhìn mình.

Hơn nữa, sở dĩ anh cảm thấy Trần Dương có vấn đề, cũng không phải xuất phát từ sự chán ghét đơn thuần. Với thân thủ của Trần Dương, lại tình nguyện đến đây làm một tay bảo an bình thường. Điều này rất quý giá.

Trái tim Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh cùng run lên, hai người nhìn nhau, không thốt nên lời.

"Chúng ta và trong nói chuyện." Lâm Thanh Tuyết nói.

Hoắc Lôi gật gật đầu.

Các nhân viên an ninh thương thế không nặng, sớm đã đứng sang một bên.

Lâm Thanh Tuyết nói với bọn họ: "Hôm nay các anh vất vả rồi, lát nữa mỗi người đến phòng tài vụ lĩnh năm trăm đồng tiền thưởng."

Năm trăm đồng đối với các nhân viên an ninh mà nói quả thật không tồi. Bởi vậy cả đám mặt mày lập tức hớn hở.

Trong văn phòng tổng giám đốc.

Trong lòng Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh đều rất không thoải mái. Nguyên nhân và vì Trần Dương, bọn họ không muốn tin rằng Trần Dương có thể là gián điệp... Bởi vì khi các cô ở cạnh Trần Dương đều cảm thấy rất an ổn, cũng có nghĩa các cô đã thực sự tin nghiệm anh.

"Vì sao anh Lôi khẳng định Trần Dương có vấn đề?" Lâm Thanh Tuyết không khỏi thắc mắc.

Hoắc Lôi hít sâu một hơi, anh nhìn Lâm Thanh Tuyết, trầm giọng nói: "Thanh Tuyết, em và Thanh Thanh vẫn còn rất đơn thuần. Với thân thủ của anh, anh đi làm vệ sĩ cho đám phú hào, một tháng khởi điểm cũng phải trăm vạn. Còn với thân thủ của Trần Dương, không có cái giá nào có thể đo lường được. Vậy mà anh ta lại đến đây làm vệ sĩ cho các em, cảm có mấy ngàn đồng tiền lương, không phải là vô cùng bất thường sao?"

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh không có lời nào để nói.

Sau đó, Lâm Thanh Tuyết để Đường Thanh Thanh đưa Hoắc Lôi đi nghỉ ngơi. Cô gọi lão Hạ vào văn phòng tổng giám đốc.

Lão Hạ có chút thận trọng, rón rén ngồi trên sofa.

Lâm Thanh Tuyết nhìn về phía lão Hạ nói: "Đội trưởng Hạ, tôi có một chút chuyện muốn hỏi anh."

Lão Hạ cung kính nói: "Giám đốc, cô hỏi đi, chỉ cần là thứ lão Hạ tôi biết, nhất định sẽ nói hết cho cô."

Lâm Thanh Tuyết nói: "Anh cảm thấy Trần Dương là người như thế nào?"

Lão Hạ sững người, sao đó thốt ra: "Cậu ta là cái đồ cục c**."

Lâm Thanh Tuyết không khỏi sùng sốt, cô vốn tưởng rằng lão Hạ sẽ nói Trần Dương là người tốt. Bởi vì nếu như Trần Dương là gián điệp, nhất định sẽ nguy trang thật tốt, tạo quan hệ tốt với tất cả mọi người.

"A, thế nào là đời...?" Lâm Thanh Tuyết hỏi lại.

Lão Hạ cũng có chút ngượng ngùng, tự biết mình lỡ miệng. Anh nghiêm nghị nói: "Giám đốc, tôi chỉ nói cảm giác trong lòng tôi thôi, nếu tôi nói sai cái gì, cô đừng để ý."

Lâm Thanh Tuyết mỉm cười nói: "Đương nhiên không để ý."

Lão Hạ nói: "Trần Dương là một người vô cùng phóng khoáng. Cậu ta giống như không quan tâm để ý đến bất cứ điều gì, bao gồm cả tiền tài."

Lâm Thanh Tuyết nói: "Anh cảm thấy anh ta có khi nào là một gián điệp không?"

Lão Hạ trầm ngâm một lúc nói: "Tôi cảm thấy không phải đâu."

Lâm Thanh Tuyết nói: "Vậy với thân thù của anh ta, vì sao lại muốn hạ thấp bản thân đi làm một nhân viên bảo an bình thường?"

Lão Hạ nói: "Có lẽ không vì sao cả, chỉ bởi vì cậu ta thích, cậu ta muốn như vậy thôi."

Lâm Thanh Tuyết mãi vẫn không nghĩ ra, cuối cùng cũng nói: "Cảm ơn anh, đội trưởng Hạ. Anh về đi."

"Vâng, giám đốc!" Lão Hạ đứng lên.

Lão Hạ đi rồi, Lâm Thanh Tuyết trở nên trầm tư. Cô gọi điện thoại cho Đường Thanh Thanh.

"Thanh Thanh, trong lòng, cậu thực sự cảm thấy Trần Dương có thể là gián điệp không?" Lâm Thanh Tuyết trầm giọng hỏi.

Bên kia Đường Thanh Thanh cũng im lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Tôi cảm thấy không phải. Nhưng đúng là ở anh ta có rất nhiều điểm đáng nghi."

Lâm Thanh Tuyết thở dài một hơi rồi cúp điện thoại.

Cô đứng lên, quyết định đi tìm Trần Dương.

Tô Tinh vừa mới tan làm, cô vừa đi ra khỏi cửa hàng điện thoại thì nhìn thấy Trần Dương.

Trần Dương nhếch miệng, sang sảng gọi: "Chị Tinh."

Tô Tinh mỉm cười, dường như cô đã có chút quen thuộc với sự tồn tại của Trần Dương. Đi xuống bậc thang tới chỗ Trần Dương, rồi cô nhìn trái nhìn phải cũng không thấy chiếc xe BMW. Tô Tinh lập tức nghĩ đến điều gì, không khỏi thất sắc nói: "Có phải bởi vì chú tự ý dùng xe công ty đã bị giám đốc của chú biết được?"

Trên mặt cô tràn ngập sự áy náy.

Trần Dương biết nếu lúc này mình nói phải, nhất định sẽ làm Tô Tinh cảm thấy tội lỗi, do đó hai người sẽ gần nhau hơn. Nhưng anh cũng không đành lòng, chỉ nói: "Chị Tinh, chị đừng nghĩ nhiều, không liên quan đến chị."

"Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Tô Tinh gắng hỏi.

Trần Dương trầm xuống. Một lúc lâu sau anh mới ngẩng đầu cười khổ nói: "Giám đốc của tôi cho rằng tôi là gián điệp."

"Vì sao?" Tô Tinh kinh hãi nói.

Trần Dương cười haha nói: "Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi."

Tô tinh gật gật đầu."

Hai người đi về phía trước, ở ngã tư đường xe cộ như nước.

Ánh mặt trời chiều tà giống như kim quang vạn trượng chiếu vào hai người, khoảnh khắc thật đẹp và vĩnh hằng.

Lúc này, Trần Dương mới lên tiếng:”Tôi làm ở công ty Adore. Chị Tình có biết công ty Adore không?”

Tô Tình nói:”Tôi biết. Lúc trước tôi cũng muốn nộp đơn vào đó, nhưng bọn họ không trả lương cao cho những người không có chuyên môn. Sao vậy?”

Trần Dương nói:”Tôi làm nhân viên bảo an ở công ty Adore. Hai ngày nay, có người đến công ty Adore gây phiền toái, tôi giúp giám đốc giải quyết. Nhưng giám đốc lại cảm thấy người như tôi đến đó làm bảo an rất có vấn đề.”

“Vậy rốt cuộc có vấn đề gì?” Tô Tình hỏi.

Trần Dương nói:”Không có.”

Tô Tình nói:”Kỳ thật tôi cũng thấy có chút kỳ quái, tôi nhìn ra thân thủ của chú cũng không tồi, cũng lái xe tốt. Người như anh mà lại đi làm một nhân viên bảo an bình thường đúng là khác thường.”

Trần Dương cười khỏ, nói:”Đây là cuộc sống mà tôi muốn, cũng không định giải thích.

Tô Tình thân nhiên cười nói:”Cho dù có thế nào, tôi tin tưởng chú.”

Trần Dương trong lòng ảm áp.

Tô Tình cười trấn an nói:”Đừng buồn nữa, giám đốc của chú không tin chú, thì người thiết chính là cô ấy. Đi thôi, tôi mời chú uống lạnh.”

Trần Dương cười haha nói:”Muốn mua rượu về nhà sao? Tôi sợ bị chị Tình bắt nạt.”

Gương mặt Tô Tình nhất thời đỏ lên, cô vẫn không biết nói đùa.

Trần Dương thấy thế cũng không nói thêm nữa.

Chẳng qua, Tô Tình thực sự muốn uống rượu. Đối với nhân phẩm của Trần Dương, cô thật sự tín nhiệm, căn cứ vào biểu hiện của Trần Dương lần trước.

Nếu Tô Tình sớm biết rằng Trần Dương vẫn luôn rình trộm cô tắm rửa, chắc chắn cô sẽ không nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Dương đổ chuông.

Anh liền nhận ra là Lâm Thanh Tuyết gọi.

Trần Dương nhận cuộc gọi.

Lâm Thanh Tuyết nói:”Chúng ta gặp nhau đi.”

Trần Dương thân nhiên nói:”Tôi đang có chút việc, không rảnh.”

Lâm Thanh Tuyết không khỏi nhenh họng, người này thật là...

“Tôi cảm thấy chúng ta cần nói chuyện.” Lâm Thanh Tuyết nói:”Có lẽ đã xảy ra chút hiểu lầm.”

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trước Trận Chiến

Trần Dương vốn không dễ tức giận, cho nên cũng không hề có ý tức giận Lâm Thanh Tuyết. Tuy rằng bị các cô hiểu lầm, đúng là đã làm cho anh có chút nản lòng thoải chí. Nhưng nghĩ lại, Trần Dương nghĩ tới cái chết của Lâm Nam, thầm nghĩ:”Lâm Nam còn lại duy nhất một em gái, Thanh Tuyết vẫn còn quá trẻ. Mình cần gì phải chấp nhận với con bé chứ?”

Nghĩ vậy, giọng anh dịu lại nói:”Thanh Tuyết, tôi với cô không có quan hệ gì. Cho nên tôi quả thật không đáng cho các cô tin tưởng. Nếu đến lúc đó, một khi tôi thua rồi, các cô có thể không thừa nhận. Bởi vì các cô vốn không đồng ý. Mặt khác, cô yên tâm đi, tôi tuyệt đối không thất bại. Cho nên, rốt cuộc tôi là hạng người gì, hiện giờ không phải lúc đề cập đến, ba ngày sau sẽ có kết quả cuối cùng, cô nói xem?”

Lâm Thanh Tuyết chấn động, cô đột nhiên hiểu ra. Cô biết mình đã rất sai lầm, lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Cô rất muốn gặp anh, để biết rốt cuộc anh đã bị cô và Thanh Thanh mà tổn thương thế nào. Anh toàn tâm toàn ý bảo vệ mình và Thanh Thanh, nhưng cả hai lại nghi ngờ động cơ của anh.

“Thật xin lỗi!” Hốc mắt Lâm Thanh Tuyết đỏ lên, cô cố gắng trấn định cảm xúc nói.

Trần Dương nhận ra giọng nói run run của cô, trong lòng mềm nhũn, lập tức cười nói sang sảng: “Nha đầu ngốc, tôi coi cô như em gái, không việc gì phải xin lỗi.”

“Nhưng vì sao anh lại giúp đỡ chúng tôi như vậy?” Lâm Thanh Tuyết vẫn thấy kỳ quái.

Trần Dương lại trầm mặc.

Anh biết mình không thể lại bày ra lý do nào đó cho có lệ, nhưng anh cũng không có ý định nói cho Lâm Thanh Tuyết biết, Lâm Nam đã chết.

“Coi như duyên phận đi.” cuối cùng Trần Dương nói: “Tôi thích cuộc sống vô tư phóng khoáng. Gặp được cô ở nơi này cũng coi như cơ duyên, nếu không biết cô, tôi cũng không thể nhìn các cô gặp nạn mà khoanh tay đứng nhìn.”

“Thật sự là như vậy sao?” Lâm Thanh Tuyết nói: “Nhưng, một người như anh, làm sao có thể cam tâm là một bảo an nhỏ bé?”

Trần Dương không khỏi cảm thấy đau đầu, một lúc sao anh nói: “Làm bảo an thì có gì không tốt, đây là cuộc sống mà tôi thích. Cô chỉ cần biết một điều, là tôi tuyệt đối không hại cô.”

Lâm Thanh Tuyết không nói nên lời.

Cô cũng không thể hoàn toàn tin tưởng Trần Dương, sự tín nhiệm lẫn nhau cần thời gian để chứng minh.

Một lúc sau đó, bọn họ mới nói chuyện xong.

Tô Tinh luôn đứng nghe ở bên cạnh: “Vừa rồi là điện thoại của giám đốc anh?”

Trần Dương gật gật đầu.

“Hóa ra giám đốc của chú là một cô gái.” Tô Tinh chân thành nói: “Giám đốc của chú thật là giỏi.

Tô Tinh sần nảo nhìn lại bản thân mình, cảm thấy chính mình thật kém cỏi.

Trần Dương thấy thế mỉm cười nói: “Chị Tinh, chị là độc nhất vô nhị.”

Tô Tinh nhướn mày, cười yếu ớt nói: “Chú thật biết an ủi người khác.”

Trần Dương cười rộ lên.

Tô Tinh lại nghĩ đến cái gì, thân thiết nói: “Tôi vừa nghe anh nói ba ngày sau thua thắng gì đó, rốt cuộc là sao vậy?”

Trần Dương không muốn làm Tô Tinh lo lắng, thuận miệng nói: “Việc rất nhỏ, tôi có thể giải quyết được.”

Tô Tinh thấy Trần Dương nói thế, cũng không hỏi nhiều.

Mua đồ nướng và bia xong, quay về khu nhà trọ cũng đã 7 rưỡi tối.

Màn đêm vừa mới buông xuống.

Trong phòng Tô Tinh.

Hôm nay phòng cô được thu dọn vô cùng gọn gàng.

Hai người ngồi xuống trước bàn, cùng cộng ly.

Giữa trời mùa hè, bật quạt điện, uống bia lạnh, ăn đồ nướng đúng là rất mãn nguyện.

Tô Tinh cứ chỉ tào nhả động lòng người, lúc ăn đồ nướng, cái miệng nhỏ nhắn vô cùng quyến rũ, làm cho người ta không nhịn được mà muốn hôn một cái.

Trần Dương ngửi thấy mùi hương trên người Tô Tinh, cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Rất nhanh, mấy chai bia đã rỗng không.

Gương mặt của Tô Tinh đỏ hồng, tư lượng của cô cũng không tốt lắm. Cho nên lúc này có chút choáng váng chập vập, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều. Cô bỗng nhiên nói: “Trần Dương, sao chú lại đối tốt với tôi như vậy?”

Trần Dương ngẩn ngơ.

Thật ra anh muốn nói với cô rằng anh thích cô.

Nhưng anh hiểu Tô Tinh rất nhạy cảm, anh sợ nếu mình nói ra, Tô Tinh sẽ rời khỏi đây mất.

Nói ra thật xấu hổ, thứ Trần Dương sợ nhất chính là không thể ngắm Tô Tinh tắm rửa mỗi tối. Đó là chuyện vui vẻ nhất trong ngày mà anh chờ đợi!

“Sao không nói gì?” Tô Tinh có chút chờ mong, miệng cô khẽ cười.

Tô Tinh như vậy, ngây thơ mà đáng yêu, chẳng giống một người mẹ có đứa con năm tuổi chút nào.

Trần Dương nói: “Bởi vì chị Tinh rất được, khí chất của chị tốt lắm, làm cho người ta muốn thân cận. Chị Tinh là người tốt, cho nên tôi không kìm được mà tốt với chị. Cái này giống như người ta thấy một đóa hoa xinh đẹp, sẽ không kiềm chế được mà trân trọng đóa hoa.”

Không thể không công nhận, Trần Dương rất hiểu lòng dạ phụ nữ. Phụ nữ thích cái gì nhất? Cả nghìn đời này vẫn không hề thay đổi chính là được khen xinh đẹp.

Tô Tinh nghe xong quả nhiên vui mừng phấn khởi, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Tôi xinh đẹp cái gì chứ, chỉ còn hoa tàn bại liễu.”

Trần Dương lập tức khoa trương nói: “Nếu chị Tinh không xinh đẹp, thì trên đời còn ai xinh đẹp được nữa?”

“Haha!” Tô Tinh cười rộ lên: “Đồ léo mép!”

Trần Dương lập tức thành thật nói: “Chị Tinh, tôi tuyệt đối là có sao nói vậy, ăn ngay nói thật đó!”

Tô Tinh thỏa mái cười to, cười ra nước mắt. Cô thật sự vui vẻ, đã rất lâu rồi không được vui vẻ như vậy.

“Nào, cụng ly!” Tô Tinh nâng ly nói.

Trần Dương cũng lập tức nâng ly.

Uống được một lúc sau, cuối cùng Tô Tinh cũng mơ mơ màng màng thiếp đi.

Trần Dương nhìn Tô Tinh nằm trên giường, bộ váy màu đen của cô hơi xộc xệch, lộ ra cặp đùi trắng ngần, còn lộ ra màu sắc nội y.

Thật sự là quyến rũ đến cực điểm.

Trần Dương lại cảm thấy cả người rạo rực. Anh thật muốn liều lĩnh cởi bỏ bộ váy của Tô Tinh, từ phía sau tiến vào cơ thể Tô Tinh.

Sẽ là một sự hưởng thụ đến cực hạn.

Nhưng, anh vẫn hung hăng đè nén toàn bộ loại kích thích này.

Giống như Tô Tinh là đóa hoa, một khi mình làm vậy, chẳng khác nào tàn phá đóa hoa. Tương lai sẽ không còn cơ hội hưởng thụ vẻ đẹp của nó.

Anh cảm thấy mình không thể phụ sự tín nhiệm của Tô Tinh.

Cho nên, Trần Dương uống cạn thêm hai chai bia, áp chế khí nóng dưới bụng, rồi mới lấy nước giúp Tô Tinh rửa mặt, rửa chân, rồi mới tắt đèn, rời khỏi phòng cô.

Trong phòng tổng thống tại khách sạn Đế Hào, La Nhẫn khoanh chân ngồi trên sofa phòng khách.

Căn phòng u ám, không một ánh đèn.

Qua khe hở cánh cửa sổ dài sát đất, ánh đèn rực rỡ cùng tà dương rọi vào.

Hồ hấp của La Nhẫn hòa nhập vào sự tĩnh lặng của căn phòng, người ngoài rất khó phát hiện được trên trong có tồn tại hơi thở của con người.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

La Nhẫn thản nhiên nói: “Vào đi.”

Cửa liền bị đẩy ra, tên chốt cùng Tề Kiều Kiều cùng bước vào. Tề Kiều Kiều cầm hộp thức ăn trên tay, toàn bộ mỹ vị bên trong đều là đồ chay.

Tên chốt vừa bước vào vừa ân cần nói: “Sur huynh.”

Tề Kiều Kiều cũng nói: “Anh La, chúng tôi chuẩn bị thức ăn chay cho anh, anh mau tới dùng cơm đi.”

La Nhẫn không trả lời, chỉ chạm chân xuống đất, sửa lại tư thế ngồi trên sô pha.

“Thông báo đến đâu rồi?” La Nhẫn hỏi tên chột.

Tên chột không dám chậm trễ nói: “Theo lời căn dặn của sư huynh, ba vị đại sư Chu Hồng Trí, Tiểu Liên Hồ, Lưu Chính Nghĩa đều đồng ý đến làm nhân chứng. Về phần Ứng Vương, còn có Tiểu Vũ Vương, bọn họ đều nói bận việc, cho nên không đến được.”

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Khí Thế Hung Mạnh

La Nhẫn gật gật đầu nói: “Được, ba vị đại sư có thể tới cũng đã rất tốt rồi.” Hắn dừng lại một chút nói: “Trong ba ngày này, tôi muốn dâng hương tẩm rửa, tĩnh tâm tu luyện. Các người đều đừng tới quấy rầy tôi.”

Tên chột nói: “Vâng, sư huynh.” Hắn dứt lời rồi lại hỏi: “Sư huynh, anh có nắm chắc sẽ thắng được tên Trần Dương kia?”

La Nhẫn nói: “Trần Dương là một đối thủ rất mạnh. Đến lúc tôi và hắn quyết chiến, còn phải xem thiên thời địa lợi nhân hòa, hiện tại cơ hội thắng bại của tôi, là 50/50.”

Tên chột hơi biến sắc, trăm nghìn lần hắn cũng không ngờ Trần Dương lại lợi hại đến mức này.

“Đi đi.” Sau đó, La Nhẫn nói.

Tên chột liền ra hiệu cho Tề Kiều Kiều bỏ thức ăn xuống bàn, hai người cung kính lui ra ngoài.

Ban đầu, La Nhẫn là do tên chột lừa đến đây. Trước mặt La Nhẫn, tên chột liền ăn ngay nói thật. Nhưng cũng không hoàn toàn là sự thật, tên chột nói mình bị Trần Dương ăn hiếp vũ nhục.

La Nhẫn cảm thấy nếu đã đến đây rồi, coi như thay tên chột ra mặt.

Cho dù La Nhẫn có không thân quen với tên chột, nhưng hai người là sư huynh đệ. Đã là sư huynh đệ, đương nhiên phải tương trợ lẫn nhau.

Chiến hữu, bạn học, sư huynh đệ, loại tình nghĩa này người ngoài không thể hiểu. Thời điểm máu chó, thì không có chuyện công tư rõ ràng, đã là người trong nhà thì nhất định phải giúp người trong nhà.

Trần Dương tắm tấp xong xuôi, mặc đại một cái quần cộc và áo ba lỗ, rồi chuẩn bị đi ngủ.

Anh mặc rất đơn giản, toàn là hàng chợ mấy chục đồng.

Người này, thật sự hoàn toàn không để ý đến hình tượng của bản thân

Cũng không khó lý giải vì sao Trần Dương không quan tâm đến điều này. Bởi vì anh không muốn nổi bật quá, dễ thu hút các người đẹp, cũng không để ý người khác nghĩ anh thế nào. Cho nên anh tùy tiện, thoải mái là tốt rồi.

Đúng lúc Trần Dương đang chuẩn bị ngủ, có một tiếng phanh rất nhỏ truyền vào từ bên ngoài.

Trần Dương ngồi dậy, không cần phải nói, có người đến tìm mình.

Đây là một loại trực giác của anh.

Tiếp đó, là tiếng gõ cửa.

Trần Dương đang thắc mắc là ai, thì có một giọng nói cất lên.

“Trần Dương, là tôi.”

Hóa ra là Mộc Tĩnh.

Cũng dễ hiểu, Mộc Tĩnh từng điều tra Trần Dương, cho nên đối với động tĩnh của anh thì rõ như lòng bàn tay.

Trần Dương không khỏi cảm thấy kỳ quái, cô đến tìm anh có việc gì?

Anh đứng dậy đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở, Trần Dương liền nhận ra khí chất xinh đẹp nữ thần của cô gái Mộc Tinh này. Cô mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, buộc tóc đuôi ngựa, vô cùng nhẹ nhàng thông dong.

Ánh mắt Trần Dương không kìm được mà rơi xuống khuôn ngực đầy đặn no đủ của cô, xuyên qua lớp áo ngoài tới chiếc áo lót, vẫn đỏ sộ như vậy.

Mộc Tinh khẽ nhũ mày nói: "Tôi biết anh là loại người gì, cho nên thu lại cái ánh mắt dâm dăng đó đi."

Trần Dương không khỏi ngượng ngùng, anh liền hỏi thẳng: "Muộn thế này rồi đến tìm tôi làm gì? Chúng ta cũng không hẳn là quen biết."

Mộc Tinh nói: "Nói chuyện đi."

"Nếu là chuyện tình yêu, tôi rất có hứng thú." Trần Dương nói.

Mộc Tinh không khỏi bất đắc dĩ, cô nói: "Theo tôi lên xe, tôi mời anh uống rượu."

Trần Dương nói: "Quá muộn, không muốn đi. Sợ cô say rượu rồi sẽ cưỡng bức tôi."

Mộc Tinh cảm nhận được sự bài xích của Trần Dương, cô cũng hiểu được, người này không thích bị người khác biết rõ mình. Chính anh rất hiểu bản thân, anh sẽ không muốn tiếp xúc quá gần.

Mộc Tinh lập tức nói: "Người quyết chiến với anh là La Nhẫn, anh cũng nên hiểu biết về đám người đó một chút. Bằng không về sau này, anh sẽ càng gặp nhiều phiền toái."

Trần Dương trầm ngâm một lát, rồi nói: "Được, tôi đi theo cô."

Mộc Tinh đi tới một chiếc Porsche, cô đi tới cửa xe liền quăng chìa khóa cho Trần Dương: "Anh lái đi."

Trần Dương bất lấy chìa khóa gật gật đầu. Hai người lên xe xong, Trần Dương thuần thục khởi động xe, rất nhanh đã lái ra ngoài.

"Nhìn ra cái gì sao?" Trần Dương bỗng nhiên hỏi một câu.

Anh biết Mộc Tinh muốn mình lái xe là có ý đồ, cô không muốn bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

"Kỹ thuật lái xe của anh không tồi." Mộc Tinh mỉm cười nói.

Trần Dương đáp: "Cô không cần phải vất óc nghĩ xem trước kia tôi làm gì đâu. Tôi có thể nói cho cô biết, trước kia tôi làm lính đánh thuê. Làm việc vì tiền."

Mộc Tinh nói: "Với thân thù của anh, không có khả năng là một tay lính đánh thuê bừa bãi vô danh. Chưa biết chừng tôi đã từng nghe nói."

Trần Dương cười haha: "Tôi còn chưa bao giờ hỏi cô điều gì. Thói quen này của cô không tốt đâu."

Mộc Tinh nhận ra Trần Dương không muốn nói, cũng đành không hỏi nữa.

Trần Dương đưa Mộc Tinh đến con phố ven biển.

Hai người tùy tiện chọn một quán bar. Quán bar này là quán bar biểu diễn nghệ thuật, âm nhạc bên trong cực kỳ chấn động, nam nam nữ nữ giống như đang quay cuồng trong một vũ điệu ma quỷ.

Trần Dương không khỏi bị phần con trong người kích thích, cũng muốn đi tới đực nước béo cò, lợi dụng sàm sỡ. Nhưng có Mộc Tinh ở đây, anh vẫn là có chút ngượng ngùng.

Hai người tìm một góc ngồi xuống. Mộc Tinh muốn chọn một vị cốc tai, còn Trần Dương lại chọn bia lạnh.

Ánh mắt Trần Dương vẫn luôn dõi theo các người đẹp, thỉnh thoảng lại gửi đi những chiếc hôn gió, nhưng do anh ăn mặc quá tầm thường, bọn họ không thèm để ý đến anh.

Rất nhanh, rượu cũng được mang lên. Mộc Tinh nói: "Chúng ta cụng ly."

Trần Dương cũng nâng ly.

Mộc Tinh lại nói: "Theo như tôi được biết, gần đây La Nhẫn vẫn luôn dâng hương tắm rửa, hẳn vô cùng coi trọng trận quyết đấu này với anh. Nhưng tôi lại thấy hình như anh không hề để ý, chẳng lẽ anh tự tin sẽ tất thắng sao?"

Trần Dương uống một ngụm bia, nhếch miệng cười: "Tôi chưa từng thất bại, cô có tin không?"

Mộc Tinh có chút miễn cưỡng: "Tôi tin." Cô còn nói thêm: "Chẳng qua, công phu của La Nhẫn quả thật rất lợi hại, hẳn là người xuất sắc nhất trong hàng ngũ bối tự nội môn của Thiếu Lâm."

Trần Dương nói: "Tôi sớm đã nhìn ra, tên chột kia có quan hệ không nhỏ với Thiếu Lâm Tự, không ngờ hẳn chính là đệ tử nội môn Thiếu Lâm. Thiếu Lâm Tự hiện giờ, không phải đang chuẩn bị đưa ra thị trường sao? Đám nội môn đệ tử đó lại không biết quản thúc cho tốt?"

Mộc Tinh cười nhẹ nói: "Thiếu Lâm Tự cố ý thu nhận một đám người có tư chất không tồi, các đệ tử đều có xuất thân tốt. Đây là nhân mạch của Thiếu Lâm Tự, là một loại thủ đoạn của bọn họ. Các đệ tử nội môn bây giờ đã phát triển trên quy mô lớn. Cho dù anh có thể đánh thắng La Nhẫn, thì những người còn lại sẽ vẫn tìm đến anh gây phiền toái."

Trần Dương nghe vậy không khỏi đau đầu nói: "La Nhẫn không phải là người xuất sắc nhất sao? Hẳn bị tôi đánh cho bẹp dí, vẫn còn người muốn bị như vậy sao?"

Mộc Tinh nói: "Anh nhầm rồi. Tôi nói La Nhẫn là đệ tử xuất sắc nhất trong hàng ngũ bối. Nhưng trên hàng ngũ bối còn có diên tự bối, trên diên tự bối còn có vĩnh tự bối."

"Mẹ nói!" Trần Dương không nhịn được mắng một tiếng. Vĩnh tự bối cũng không đơn giản, đương kim phương trượng Thích Vĩnh Tín chính là Vĩnh tự bối.

Trần Dương nể nang thì nể nang, nhưng suy nghĩ vẫn tỉnh táo. Anh trầm ngâm chớp mắt nói: "Thực ra không phải là tôi chủ động đến khiêu khích, chính La Nhẫn tìm đến cửa, tôi không thể không đánh. Mặc kệ bọn đệ tử nội môn Thiếu Lâm có lợi hại thế nào, nếu hẳn đã đến đây, tôi sẽ mài kiếm nghênh đón hẳn. Về sau nếu bọn họ thật sự còn không biết phải trái, tôi cũng sẽ để cho bọn họ thấy được thủ đoạn của tôi."

Mộc Tinh mỉm cười nói: "Sở dĩ tôi nói cho anh những điều này, là muốn nhắc nhở anh, đừng xem thường Thiếu Lâm Tự. Anh thân cô thế cô khó mà đối phó được với bọn họ. Ba ngày sau quyết chiến, đúng lúc La Nhẫn đã mời rất nhiều nhân chứng đến, đám nhân chứng này đều là những đại sư có danh tiếng trong giới võ thuật. Các anh có thể nói rõ trước khi quyết chiến, mặc kệ sống chết thắng thua, sau này sẽ không nhận sự khiêu chiến của đệ tử Thiếu Lâm. Đệ tử Thiếu Lâm cũng không thể tìm anh để trả thù."

Đôi mắt Trần Dương sáng lên, đám La Nhẫn là đệ tử nội môn Thiếu Lâm. Đánh quân bài của Thiếu Lâm, cho nên nhất định rất trọng danh dự. Cho nên, điều này tất nhiên phải thực hiện được.

"Vì sao?" Trần Dương nhìn Mộc Tinh nói: "Vì sao lại giúp tôi?"

Mộc Tinh cười nhẹ nói: "Tôi là người làm ăn, người làm ăn muốn mọi việc đều thuận lợi không phải rất bình thường sao?"

Trần Dương nói: "Đây cũng không phải là một vụ buôn bán có lời. Một khi tôi đánh bại La Nhẫn, đám đệ tử nội môn đó thờ một hơi cũng bứt rứt. Tất cả bọn họ sẽ hận tôi, nếu cô thân cận với tôi, vậy bọn họ có thể không ghi hận cô sao?"

Mộc Tinh liền nghiêm túc nhìn anh: "Không vì sao gì cả, tiền tài đối với tôi mà nói là vật ngoài thân. Anh làm cho tôi cảm thấy hứng thú, đơn giản như vậy thôi."

Trần Dương chủ động nâng chén nói: "Cụng ly!"

Uống rượu xong, Trần Dương liền nói tạm biệt với Mộc Tinh. Lúc gần đi, Trần Dương lại thốt ra một câu làm Mộc Tinh không nói nên lời. Anh nói: "Là cô muốn mời tôi uống rượu, cho nên cô trả tiền nhé!"

Mộc Tinh cười khò.

Trần Dương ra khỏi quán bar, bắt một chiếc taxi về nhà.

Sáng ngày hôm sau, Trần Dương không có xe để đưa Tô Tinh đi làm. Sau đó, anh cũng không định mặt dày đến công ty Adore để lấy chiếc xe kia. Còn chưa quyết chiến, anh sẽ không đến đó.

Cho dù không có xe, Trần Dương vẫn chủ động xin đi giết giặc, đưa Tô Tinh đi làm, chính là cùng cô đi xe bus.

Trên xe bus chật chội, anh nghiêm túc bảo vệ Tô Tinh. Đương nhiên, chính anh còn chưa chiếm tiện nghi Tô Tinh.

Có một sứ giả hộ hoa là anh ở đây, không ai dám mon men động tay chân.

Đưa Tô Tinh đến chỗ làm, Trần Dương nói: "Chị Tinh, tôi lại đến đón chị."

Tô Tinh nao nao, gương mặt hơi đỏ lên, không nói gì thêm. Cũng là chấp nhận.

Trần Dương thấy thế lại vui mừng, biết rằng mối quan hệ của mình với Tô Tinh lại bước thêm một bước dài nữa.

Chẳng qua, không có xe thực sự bất tiện. Rất nhanh sau đó, anh đã đến chợ xe cũ, bỏ ra tám vạn mua một chiếc xe còn khá mới và chất lượng tương đối tốt. Tám vạn đồng, bao gồm cả giấy phép sang tên, tất cả đều xong xuôi gọn gàng. Số tiền này là do Lâm Thanh Tuyết thưởng cho, làm cho Trần Dương rất yên tâm thoải mái mà tiêu xài, bởi vì đó là có được nhờ sức lao động của mình!

Xong xuôi tất cả, Trần Dương lái xe ra ngoài hóng gió. Còn chưa nói, xe của mình tuy không lợi hại bằng BMW, nhưng chung là của chính mình, lái mới đã.

Sau đó, Trần Dương đi mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Chuẩn bị tất cả đầu vào đó cũng đã hơn 5 giờ chiều.

Đồ ăn đều đã làm xong, cơm cũng đã nấu. Hơn nữa, còn phải mua một chiếc tủ lạnh nhỏ.

Anh quả thực chi tiêu rất giỏi, số tiền mười vạn đồng rất nhanh chóng chẳng còn bao nhiêu.

Hơn nữa tiêu pha không hề đắn đo.

Sau đó, anh lái xe của chính mình đi đón Tô Tinh tan làm.

Tô Tinh nhìn thấy Trần Dương bước xuống xe không khỏi lắp bắp kinh hãi nói: "Xe này?"

Trần Dương nhếch miệng cười nói: "Chị Tinh, đây là tôi mua ở chợ xe cũ. Về sau sẽ là xe của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ngọt Ngào Bên Nhau

Gương mặt Tô Tinh đỏ lên, trong lòng thực sự yêu thích.

Chiếc xe cũ này thoạt nhìn vẫn còn khá mới, chắc chắn không gây chú ý. Cô cảm thấy ngồi xe này còn yên tâm hơn là ngồi chiếc BMW kia.

Dù đó là BMW, cũng cảm thấy thật xa lạ. Mà chiếc xe cũ này, lại mang đến cảm giác vô cùng thân thiết.

Trần Dương lẳng xăng mở cửa xe giúp Tô Tinh, sau đó mới ngồi vào ghế lái.

Về đến nhà, Tô Tinh nhìn thấy nguyên liệu nấu ăn trong nhà bếp, tất cả giống như một gia đình nhỏ. Hốc mắt Tô Tinh đột nhiên đỏ lên.

Trần Dương vốn muốn là Tô Tinh bất ngờ, mà cô lại phản ứng như vậy. Nhất thời có chút không biết phải làm sao, anh rón rén hỏi: "Chị Tinh, có phải tôi đã làm sai điều gì không? Chị đừng tức giận!"

Tô Tinh xoay người nhào vào lòng Trần Dương.

Trần Dương ôm lấy vòng eo mềm mại của Tô Tinh, cảm nhận được khuôn ngực mềm mại của cô, trong lòng đột nhiên trở nên kích động.

Cảm giác thật sự tuyệt vời đến cực điểm!

Cảnh tượng này khiến Tô Tinh cảm nhận được không khí gia đình.

Cô không biết đã bao nhiêu lâu rồi không được tận hưởng được cảm giác này.

Năm đó vội vã kết hôn, giống như lao đầu vào địa ngục.

Đến bây giờ, cô một mình sinh sống ở chốn thành thị này, không dựa vào bất kỳ ai, quyết cường kiên trì giữ gìn danh dự.

Lúc trước cãi lời cha mẹ, nhưng thực sự chính mình đã chọn nhầm người, cho nên cô không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ.

Khá lâu sau Tô Tinh mới bình tĩnh lại, hốc mắt cô vẫn hồng hồng, xoay người sang chỗ khác không cho Trần Dương nhìn thấy.

Sau đó cô nói: "Trần Dương, anh đi dọn dẹp phòng đi, tôi đi xào rau, một lát nữa có thể ăn cơm rồi."

Trần Dương ừ một tiếng rồi ra ngoài.

Anh cho rằng mình đã làm Tô Tinh cảm động, cho nên vô cùng vui vẻ.

Bữa cơm này thống khoái đến cực điểm. Sau bữa tối, Trần Dương muốn giúp rửa bát đĩa nhưng Tô Tinh nhất định không cho.

Ai, thật là một cô gái lương thiện.

Trần Dương không khỏi cảm khái trong lòng.

Cơm nước xong xuôi, Trần Dương cô ý ở lại trong phòng Tô Tình không đi. Tô Tình thu dọn xong, cũng ngồi xuống.

Hai người tùy tiện tán gẫu, không khí hòa hợp ấm áp.

Trần Dương cảm giác Tô Tình đã từng chút tiếp nhận mình, đây là một khởi đầu tốt.

Anh biết mình không thể nóng vội, một lúc sau liền chủ động ra về.

Tô Tình cũng không giữ, đứng lên đưa tiễn.

10h tối, Tô Tình đi tắm như thường lệ.

Trần Dương kích động rình sẵn, anh nhìn thân thể mềm mại kia trong phòng vệ sinh, trong lòng nghĩ mục tiêu càng ngày càng gần.

Một ngày nào đó, chính mình sẽ không cần phải lén lút nữa, có thể chân chính ôm chị Tình vào lòng, khiến cô trở thành người phụ nữ của mình.

Tư vị đó, nhất định rất tuyệt vời.

Chớp mắt, thời hạn ba ngày đã qua.

Sáng sớm, không khí trong lành.

Tên chốt chủ động gọi điện, trong điện thoại trầm giọng nói: "10h sáng, câu lạc bộ đấu kiếm Giai Duyệt, sư huynh tao chờ mày."

Trần Dương lười biếng nói: "Được rồi, bố mày biết rồi, mày có thể biến." Nói xong liền cúp điện thoại.

Lần này cố ý làm tên chốt tức chết, không thể nê hà.

Trần Dương xuống giường rửa mặt. Đúng lúc Tô Tình cũng vừa thức dậy, hai người nhìn nhau cười, ấm áp mà vui vẻ.

Trần Dương tính rửa mặt xong sẽ đưa Tô Tình đi làm. Tô Tình làm công việc này, ít khi được nghỉ ngơi, tiền lương lại không cao, rất mệt mỏi.

Hai người vừa bước ra cửa, một chiếc Porsche đã đỗ ở bên ngoài.

Người bước xuống xe là vệ sĩ của Mộc Tĩnh, Từ Thanh.

Từ Thanh là một người nghiêm túc cứng nhắc, mặt không rõ hỷ nộ.

Quả nhiên Từ Thanh là vì Trần Dương mà đến. Tô Tình nhìn người này không khỏi có chút bối rối sợ hãi.

"Là bạn." Trần Dương nhận ra Tô Tình đang căng thẳng, lập tức nhẹ nhàng nắm tay Tô Tình an ủi.

Tô Tình nghe vậy mới bình tĩnh lại.

Nhưng một màn sau đó lại khiến cô kinh ngạc.

Từ Thanh đi tới trước mặt Trần Dương, giọng nói vô cùng tôn kính: "Ông Trần, chị Tình phái tôi đến đón ông."

Trần Dương cười nhẹ nói: "Mộc tiểu thư cũng quá khách khí rồi."

Từ Thanh mỉm cười nói: "Ông Trần, chị Tình nói, người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào vàng. Chúng ta cũng nên tỏ khí thế một chút. Nếu không khó tránh bị người khác xem nhẹ."

Trần Dương cũng hiểu Mộc Tĩnh thực sự nghĩ cho mình, nên không hề cự tuyệt nói: "Được rồi." Anh nóng xong liền nắm tay Tô Tình nói: "Để tôi đưa chị đi làm trước."

Tô Tình được Trần Dương nắm tay, khuôn mặt lập tức ửng hồng. Muốn rút ra lại không được, trong lòng rất mâu thuẫn.

Trần Dương trực tiếp đưa Tô Tình lên chiếc Porsche.

Từ Thanh cũng ngồi vào ghế lái.

Trần Dương dẫn Từ Thanh dừng xe trước chỗ làm của Tô Tình. Xe được khởi động, Trần Dương lưu luyến buông lỏng bàn tay Tô Tình. Thật là mềm

mại!

“Hôm nay chú là ngày chú quyết đấu sao?” Tô Tinh đột nhiên hỏi.

Tuy Trần Dương chưa nói hết, nhưng cô cũng đoán ra được vài manh mối trong câu chuyện.

Trần Dương nhếch miệng cười nói: “Cứ cho là như vậy đi, nhưng, tôi có chừng mực.”

Tô Tinh lấy hết dũng khí nói: “Tôi có thể đi cùng chú không?”

Trần Dương nói: “Nhưng công việc của chị thì sao?”

Tô Tinh nói: “Tôi có thể xin phép, không được thì bỏ việc luôn.”

Trần Dương thấy Tô Tinh kiên định như vậy, liền vui vẻ đồng ý.

Tô Tinh lập tức gọi điện thoại xin phép, nào ngờ quản lý bên kia cũng rất khắt khe, nói thẳng nếu Tô Tinh không đến sẽ bị sa thải, tiền lương cũng không có.

Quản lý bên đó là một phụ nữ trung niên, chưa ngoa đánh đá.

Tô Tinh không khỏi có chút xấu hổ, bởi vì âm thanh của người phụ nữ bên kia quá lớn, cho nên Từ Thanh và Trần Dương đều có thể nghe thấy ít nhiều.

“Đưa điện thoại cho tôi.” Trần Dương đưa tay ra.

Tô Tinh ngần ngại, Trần Dương thuận tay lấy luôn đi động.

Bên kia nữ quản lý còn đang lải nhải, Trần Dương lạnh lùng nói: “Câm miệng!”

Một câu “câm miệng” này còn rét lạnh hơn mùa đông, ẩn chứa sát ý làm người ta sợ hãi.

Nữ quản lý kia bị dọa không nhẹ, lập tức câm miệng.

Trần Dương nói thêm: “Ngày mai chuẩn bị cho tốt tiền lương của chị Tinh tôi, tôi đến lấy. Nếu bà dám không đưa, tôi xé nát miệng bà ra.” Nói xong anh liền cúp máy.

Tô Tinh trong lòng ấm áp, có người đàn ông như vậy làm chỗ dựa thật là tốt.

Mộc Tinh chờ đợi Trần Dương ở tiệm trà.

Tổng cộng có sáu chiếc siêu xe đang đỗ trước cửa tiệm trà, cùng một hãng Jaguar.

Đường cong thân xe Jaguar tròn trịa hoàn mỹ, nước sơn bóng bẩy lộ ra vẻ tôn quý.

Một màn này thật sự có chút ấn tượng.

Đứng bên cạnh mỗi chiếc xe là một gã cao lớn bận toàn thân một màu đen, cả người toát ra khí thế sắc bén.

Tô Tinh nhìn thấy không khỏi có chút khiếp đảm. Đúng lúc, Trần Dương lập tức nắm lấy tay cô, điều này trấn an cô không ít.

Đồng thời, Tô Tinh cũng ý thức được tầm quan trọng của chuyện này.

Cô vốn nghĩ trận quyết đấu này chỉ trong phạm vi nhỏ. Nhưng khi cô nhìn tư thái này ở họ, chỉ e là tình thế không thể xem nhẹ. Tận sâu trong thâm tâm cô, không tự chủ được mà lo lắng cho Trần Dương. Nghĩ vậy, cô quay đầu nhìn anh.

Trần Dương lại vô cùng nhẹ nhàng thư thái, anh dẫn cô đến trước mặt Mộc Tinh, nhếch miệng cười nói: “Chị Mộc, điệu bộ này của cô cứ như xã hội đen vậy!”

Mộc Tinh một thân trang phục màu đen, tư thế oai hùng hiên ngang, cùng với khí chất mạnh mẽ của cô, khiến cho người ta không khỏi ngưỡng mộ cùng xúc động.

Mộc Tinh cười nhẹ nhàng, dời ánh mắt sang Tô Tinh nói: “Còn không giới thiệu cô gái này một chút sao?”

Trần Dương mỉm cười nói: “Bạn tôi, Tô Tinh.”

Tô Tinh ngượng ngùng đưa tay ra chào hỏi Mộc Tinh: “Chào cô!”

Mộc Tinh cũng không ngần ngại bắt tay nói: “Cô Tô, xin chào!”

Mộc Tinh nghiêm túc nói với Trần Dương: "Vài vị đại tông sư đều đã đến rồi. La Nhẫn bên kia khí thế mười phần, nếu như anh giản dị quá, bọn họ sẽ không coi trọng lời nói của anh. Nếu đã không coi trọng lời nói của anh, anh làm sao có thể một lần giải quyết nhanh gọn đám đệ tử nội môn Thiếu Lâm kia?"

Trần Dương cũng hiểu đạo lý này, người thấp kém thì lời nói không có sức thuyết phục, sẽ không ai thèm để ý. Trần Dương còn muốn một lần ngăn chặn tất cả chiêu trò của bọn họ ngay trước trận chiến, muốn làm được điều này nhất định anh phải có sức nặng.

Điểm này, Mộc Tinh đã chuẩn bị chu đáo.

Trần Dương cười ôm quyền nói: "Đa tạ!"

Mộc Tinh cũng không nói nhiều: "Chúng ta lên xe thôi!"

Mọi người liền lần lượt lên xe.

Tô Tinh và Trần Dương ngồi một chiếc, Mộc Tinh một mình ngồi một chiếc. Hai chiếc xe đồng thời khởi động. Tài xế của Tô Tinh và Trần Dương là một vệ sĩ áo đen, anh ta tỉnh táo yên tĩnh, không nhiều lời.

Tô Tinh bắt đầu căng thẳng, cô nhìn Trần Dương, Trần Dương cũng nhìn lại cô.

Tô Tinh nói: "Chú thật sự sẽ không sao chứ?"

Trần Dương cười nói: "Đương nhiên sẽ không sao."

Trong lòng Tô Tinh mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Trần Dương còn bổ sung thêm: "Nhưng, chị Tinh à. Tôi nghe nói nụ hôn của người con phụ nữ có thể đem đến vận may cho đàn ông. Chúng ta là bạn bè, chị có thể chúc phúc cho tôi không, cho tôi chút vận may?"

Tô Tinh lập tức đỏ bừng mặt, thầm mắng "đồ không biết xấu hổ".

Vệ sĩ áo đen ghé lái nghe vậy không khỏi sắc mặt cổ quái, Trần Dương giờ phút này vẫn không quên tán gái.

Trần Dương lập tức hối hận nói: "Ài, quên đi, tôi đánh tự cầu phúc vậy."

Tô Tinh nhìn sang phía bên kia, không nói câu nào.

Trần Dương lập tức nhận ra mình đùa cợt hơi quá, vội vàng nói: "Chị Tinh, tôi chỉ nói đùa thôi, chị đừng tức giận!"

Tô Tinh hờn dỗi nói: "Nào có ai đùa như vậy."

Câu lạc bộ đấu kiếm Giai Duyệt hiện giờ đã ở trong trạng thái bị phong tỏa toàn bộ, không đón tiếp hội viên hay khách lạ.

Đám La Nhẫn tới trước, trước mặt lui vào hậu trường nghỉ ngơi.

Khi đám Trần Dương tới vẫn gây ra sự náo động nho nhỏ.

Đường Thanh Thanh, Lâm Thanh Tuyết và Hoắc Lỗi dĩ nhiên cũng tới. Ba người luôn luôn ở bên ngoài chờ đợi Trần Dương.

Các cô cùng trông ngóng một đoàn xe tiến về phía này, lúc nhìn thấy Trần Dương xuống xe cùng với Tô Tinh thì ba người Đường Thanh Thanh sắc mặt có chút khó hiểu.

"Trần Dương!" Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh dẫn đầu bước tới tiếp đón.

Hai cô mặc váy áo xinh đẹp, để lộ xương quai xanh quyến rũ, vô cùng xinh đẹp.

Lâm Thanh Tuyết gọi một tiếng, nhưng trong khoảng khắc không biết nên nói gì cho đúng.

Đường Thanh Thanh ánh mắt phức tạp nói: "Trần Dương, nếu hôm nay anh thắng, chúng tôi sẽ nhận lỗi với anh."

Mấy ngày nay cô cũng chịu không ít dằn vò.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chắp Tay Chào Hỏi

Editor: Quỳ Quỳ

Trần Dương cười nhẹ nói: "Chúng ta cứ mỗi mắt chờ mong đi."

Hoắc Lôi còn thản nhiên lạnh lùng nói: "Tốt nhất anh đừng có bày trò bịp bợm gì quá, nếu không Hoắc gia Phật Sơn sẽ không tha cho anh!"

Trần Dương không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Như anh hiểu, đúng ra Hoắc Lôi phải mang ơn mình mới đúng chứ? Sao cứ như có thâm thù đại hận gì với mình vậy?

Đối với sự khó dễ do Hoắc Lôi gây nên, Trần Dương sẽ không chấp, cười haha nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, ba ngày trước anh còn bị La Nhẫn túm cổ đem đưa như một con chó chết. Nếu không phải là tôi ra tay cứu anh, không biết anh đã bị quăng đi cái xô xĩnh nào rồi. Cho dù tôi có cứu một con chó, nó cũng sẽ lắc lắc cái đuôi cảm ơn tôi, còn anh đang tự cho mình là con gì vậy?"

"Mày..." Hoắc Lôi bị Trần Dương sỉ nhục, không khỏi mặt mày tím tái.

Trần Dương cười nói: "Sao nào, anh muốn động thủ với tôi sao?" Trong nụ cười của anh ẩn dấu một tia sắc lạnh sâu không lường được.

Hoắc Lôi lập tức giật mình, trái tim anh run lên, nhưng là không dám động thủ.

"Cho anh một câu, 'Tiên trách kỷ hậu trách nhân' ". Trần Dương nói thêm: "Nếu đạo lý tối thiểu này anh còn không hiểu thì không biết sẽ chết bao nhiêu lần đâu." Nói xong, anh liền thống khoái hào sảng đi vào câu lạc bộ.

Mộc Tinh ở một bên tùm tùm, cũng đi theo vào.

Tô Tinh lần đầu tiên được biết một Trần Dương như vậy, cô luôn cảm thấy anh là một người đàn ông luôn rạng rỡ như ánh mặt trời. Không ngờ đến Trần Dương sẽ bộc lộ tài năng vào những lúc như thế này.

Lâm Thanh Tuyết không nhìn Hoắc Lôi, cũng đi theo vào.

Ngay cả Đường Thanh Thanh cũng không đứng về phía Hoắc Lôi. Bởi dù chuyện có như thế nào thì Trần Dương vẫn là người đã cứu Hoắc Lôi. Hoắc Lôi làm như vậy, thật sự khiến cho người ta khinh thường.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoắc Lôi thân cô thế cô đứng tại chỗ, rất thảm hại.

Trong mắt Hoắc Lôi bùng lên một tia hận ý, anh khế cắn môi, đi vào câu lạc bộ. Anh muốn chứng kiến Trần Dương bị đánh như một con chó, rồi sẽ vạch trần âm mưu của Trần Dương.

Người quản lý câu lạc bộ đầu kiểm đi tới tiếp đón đám người Trần Dương.

Đó là một người đàn ông trung niên, tên là Lý Kiệt. Lý Kiệt mặc âu phục, đi giày da, khí chất trầm ổn. Anh nhìn thấy Mộc Tinh thì hơi kinh hãi, rất nhanh lại mỉm cười: "Không ngờ cô Mộc cũng tới."

Mộc Tinh cười nhẹ nói: "Bọn họ đều đã đến đây?"

Lý Kiệt nói: "Đúng vậy, sư phụ La Nhẫn, vua vệ sĩ, Tề tổng, còn có đại sư Tiểu Liên Hồ, đại sư Chu Hồng Trí, đại sư Lư Chính Nghĩa đều đã đến. Bọn họ đang nghỉ ngơi nói chuyện phiếm ở đại sảnh, cô Mộc, cô có muốn đi gặp bọn họ không?"

"Không cần đâu." Mộc Tinh nói: "Lát nữa đằng nào cũng gặp mặt. Anh cũng sắp xếp phòng nghỉ cho chúng tôi đi."

"Được, cô Mộc." Lý Kiệt nói.

Lý Kiệt sắp xếp cho mọi người một phòng VIP, vô cùng rộng lớn, còn cho nhân viên phục vụ mang tới trà nước và điểm tâm.

Xong xuôi Lý Kiệt mới lui ra ngoài.

Trần Dương không khỏi cảm thấy cảm kích Mộc Tinh, có thể nhìn ra, nếu hôm nay không có Mộc Tinh ở đây, Lý Kiệt sẽ không khách khí như vậy, chính mình khi đó vẫn sẽ có chút xấu hổ.

Tuy Trần Dương không quá để ý chuyện này chuyện kia, nhưng đã đi cùng Tô Tinh và đám Lâm Thanh Tuyết, anh vẫn muốn có một chút mặt mũi.

Sau khi mọi người đã đi vào, Hoắc Lôi không đi cùng mà tự đi tìm phòng nghỉ.

Mộc Tinh vừa ngồi xuống, liền ra hiệu cho thủ hạ mang đến một bộ quần áo, cô nói với Trần Dương: "Anh thay bộ quần áo này đi."

Trần Dương nhận ra đó mà một bộ võ phục màu trắng.

Anh không từ chối mà nhận lấy, còn có cả giày vải màu trắng. Mộc Tinh đã chuẩn bị vô cùng chu toàn.

Trần Dương cầm quần áo đi thay, chỉ chốc lát sau lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người lập tức trở nên ngây ngẩn. Lúc này Trần Dương một thân võ phục tuyết trắng, khí chất xuất thần phiêu dật, phong độ thông dong trân định.

Nghiêm nhiên trong khoảnh khắc đó, Trần Dương dường như chính là một nhất đại tông sư. Còn đâu bóng dáng của một tên vệ sĩ bất cần đời đáng khinh?

Đôi mắt đẹp của Tô Tinh lóe lên một tia sáng.

Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết cũng ngây người thần thò.

Chỉ còn Mộc Tinh là vẫn thản nhiên nhìn đồng hồ.

Quay đi quay lại, đã đến giờ hẹn. Mọi người đứng dậy đi tới đại sảnh câu lạc bộ đấu kiếm.

"Trần Dương!" Tô Tinh đột nhiên đi tới trước mặt Trần Dương.

Khi Trần Dương vẫn mở to mắt kinh ngạc, thì Tô Tinh đã kiễng chân, hôn phớt qua gương mặt anh.

Nụ hôn chóng vánh, gương mặt Tô Tinh đỏ bừng.

Trần Dương bề ngoài trấn tĩnh nhưng bên trong thì mừng như điên.

Một nụ hôn này, là do Tô Tinh do dự nửa ngày, gom hết dũng khí mà trao đi.

Cô sợ Trần Dương chẳng may thấy bại, cô sợ mình sẽ thấy tiếc nuối. Vốn cô lớn tuổi hơn Trần Dương, cũng lớn hơn đám Lâm Thanh Tuyết. Cô còn có một đời chồng, cho nên cô đều tự ti rụt rè trước bất kỳ ai.

Nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô vẫn hôn Trần Dương.

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh nhìn thấy màn này, trong lòng hai người càng thêm phức tạp.

Ít nhất đối với Trần Dương, đó chính là một khúc nhạc đệm phấn khởi.

Đám Trần Dương bước vào đại sảnh thì lập tức ngây người. Sàn được trải thảm tơ vàng, vô cùng mềm mại. Bốn vách tường đều là gương đồng, cả không gian rực rỡ lộng lẫy, xa hoa.

Đám La Nhãn, những vị khách quý của bữa tiệc, đã ngồi vào chỗ của mình, bọn họ nhìn thấy đám người Trần Dương, liền đồng thời đứng lên.

Mọi người giáp mặt, Mộc Tinh ôm quyền tiến lên một bước: "Xin chào các vị sư phụ, tại hạ Mộc Tinh."

Tiết Liên Hồ, Chu Hồng Trí, Lưu Chính Nghĩa, La Nhãn cùng đám người đều chăm chú nhìn Mộc Tinh. Bọn họ đều là hạng người cao minh, liếc mắt cũng nhận ra Mộc Tinh là một người không đơn giản. Nay cô dùng dùng lễ tiết giới võ thuật đều chào hỏi, bọn họ liền ôm quyền đáp lễ.

"Vị này chính là Trần Dương, Trần sư phụ?" Tiết Liên Hồ nhìn Trần Dương, mỉm cười hỏi.

Tiết Liên Hồ, Chu Hồng Trí, Lưu Chính Nghĩa tuy là bạn của La Nhãn, nhưng đều là những nhân vật đã thành tinh. Bất kể trong lòng bọn họ đang suy nghĩ điều gì, nhưng ngoài mặt vẫn phải thể hiện thật tốt.

Trần Dương cũng tỏ ra mẫu mực ôm quyền chào hỏi: "Tại hạ Trần Dương, không biết nên xưng hô với các vị sư phụ như thế nào?"

Tiểu Liên Hồ mỉm cười nói: "Tôi họ Tiết, Tiết Liên Hồ."

Trần Dương thuận miệng nói: "Xin chào Tiết sư phụ."

Sau đó Tiểu Liên Hồ cũng giới thiệu những người còn lại, Trần Dương cũng mẫu mực chào hỏi.

Trên thực tế, nhóm sư phụ nay có danh tiếng nổi bật trong giới võ thuật quốc nội. Nhưng bấy lâu nay Trần Dương luôn ở nước ngoài, cho nên không hiểu biết về giới võ thuật quốc nội, không hề biết bọn họ.

Cho dù là vậy, qua một lần tiếp xúc tại đây, Trần Dương cũng biết tên một chút về nhóm sư phụ này. Ví dụ như Tiểu Liên Hồ luyện Bát Cực Quyền, cũng chính là Ba Từ Quyền. Bát Cực Quyền ưu việt ở sức mạnh mãnh liệt, dứt khoát mạnh mẽ, vô cùng hùng hồn.

Đại tướng Cổ Đạt, thương bát cực trong tay, đấu tranh anh dũng, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.

Đại sư Chu Hồng Trí là truyền nhân của Trần thị Thái Cực Quyền, toàn thân khí tức mượt mà, đã luyện Thái Cực Quyền vào đến cốt tủy. Đại sư Lưu Chính Nghĩa thì luyện Bát Quái Chương.

Còn La Nhân tu luyện võ nghệ Thiếu Lâm. Đại Lực Kim Cương quyền, Thiếu Lâm Đại Cầm Nã Thủ, Tiểu Cầm Nã Thủ, còn có Nhất Chỉ Thiền của hắn, toàn bộ đều đã tu luyện đến nhuần nhuyễn thuần thực.

Đặc điểm của những người này, Trần Dương đã ghi nhớ toàn bộ trong đầu.

Anh lớn lên dưới sự dạy dỗ của sư phụ, đối với các môn phái võ thuật đều có kiến giải rất sâu.

Sau đó lại ở nước ngoài chém giết, cũng đã vận dụng rất nhiều chiêu thức lấy thừa bù thiếu. Anh cũng biết, rất nhiều môn võ công thoát nhìn hoàn toàn riêng biệt, nhưng lại đều có một điểm chung, ví dụ như Bát Cực Quyền, Bát Quái Chương, Hình Y Quyền, toàn bộ chiêu thức đều có điểm giống nhau.

Cái gọi là mọi phương pháp đồng nhất, đều có cùng một căn nguyên chính là đạo lý này.

Trần Dương đã có cái nhìn rõ ràng về đặc trưng của từng người, nhưng không ai có thể nhìn ra Trần Dương có đặc trưng gì. Nếu Trần Dương nghênh ngang đi trên đường lớn, mọi người đều sẽ nghĩ anh không thể nào có võ công. Hôm nay anh đến đây quyết chiến với La Nhân, ai cũng cho là như vậy.

Chưa nói đến tu vi của Trần Dương đã mạnh đến nghịch thiên, mỗi vị đại sư luyện quyền thuật của mình trong một thời gian dài trên người sẽ lưu lại một ấn ký tinh thần. Ví dụ như những người ở thập niên 60, trên người sẽ có một loại ấn ký chỉ thuộc về thập niên 60.

Dòng lịch sử cuộn cuộn như lũ, mỗi thế hệ đều để lại trên người một ấn ký đặc thù.

Nhưng Trần Dương thì không, trên người anh chẳng có gì giống như một ấn ký.

“Đây là giấy sinh tử, hai vị mời xem qua, nếu không có vấn đề gì thì ký xác nhận.” Cùng lúc, sư phụ Chu Trí Hồng lấy ra hai bản hiệp định, đặt xuống hai bên bàn.

La Nhân cầm bút, cũng không xem kỹ, lập tức ký xuống.

Giấy sinh tử này không có hiệu lực pháp luật, nhưng trong giới võ thuật lại vô cùng được coi trọng. Giấy sinh tử được ký, nếu sau đó ai vì nó mà làm loạn sẽ bị cả giới võ thuật khinh thường.

Trần Dương nhìn lướt qua giấy sinh tử, nội dung rất đơn giản, đại ý chính là lần này quyết đấu là do hai bên tự nguyện, sinh tử không ai để tâm. Anh liền ký xuống.

Tô Tinh biết được biên bản mà Trần Dương và La Nhân đặt bút ký kia là giấy sinh tử, cô không khỏi run rẩy toàn thân. Cô trăm lần cũng không ngờ trận quyết đấu này lại vô cùng nghiêm trọng như vậy.

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh giờ phút này cũng có chút chấn động, giấy sinh tử này, dưới sự chứng kiến có mấy vị đại tông sư ở đây, sao có thể là trò đùa?

“Trước trận đấu, chúng tôi có vài lời muốn nói rõ ràng.” La Nhân đột nhiên mở miệng, hắn vẫn luôn làm lì, lúc này lại mở miệng, lập tức thu hút được ánh mắt của mọi người.

“La sư phụ, mời.” Tiết Liên Hồ nói

La Nhân nói: “Nếu hôm nay Trần Dương thua, công ty Adore chính là vật cược sẽ thuộc về chúng tôi. Mời các vị sư phụ làm chứng.”

Đám người Tiết Liên Hồ, Chu Hồng Trí và Lưu Chính Nghĩa nhìn nhau. Cuối cùng Tiết Liên Hồ hỏi Trần Dương: “Trần sư phụ, anh có gì muốn nói không?”

Trần Dương không khỏi có chút buồn bực. Anh vốn nghĩ sự việc này khá đơn giản, nếu như mình thua, đám Lâm Thanh Tuyết cũng có thể chống chế. Nhưng giờ phút này, các đại tông sư đều ở đây, một lời nói chắc như đinh đóng cột. Chính mình sẽ không thua, nhưng đám Lâm Thanh Tuyết lại không nắm chắc, không thể nói trước.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn Trần Dương chưa biết nên mở lời thế nào.

Mộc Tinh đột nhiên cất tiếng: “Chuyện của công ty Adore tôi có nghe nói, Trần Dương không thể đứng ra làm chủ được. Nhưng nếu Trần Dương thua, tôi có thể làm chủ bồi thường hai tỷ nhân dân tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trận Đấu Sấm Sét

Editor: Quý Quý

Mọi người nghe vậy không khỏi thở hắt ra một hơi, hai tỷ nhân dân tộc cũng không phải nói đùa.

Tên chốt và Tề Kiều Kiều nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia tham lam. Tên chốt nói: "Sur huynh, huynh nghĩ sao?"

La Nhấn cũng gật đầu nói: "Được."

Trần Dương cảm kích nhìn Mộc Tinh, anh biết Mộc Tinh là người thông minh, tự tin rằng mình nhất định sẽ thắng, đây chẳng qua là thuận nước giong thuyền.

Nhưng, thắng bại còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố. Mộc Tinh dám mang 2 tỷ nhân dân tộc ra cược, Trần Dương muốn vĩnh viễn ghi khắc.

Nghe tới đó, Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh nhất thời có chút xấu hổ.

Mộc Tinh còn nói thêm: "Nhưng thắng thua còn ở phía trước, nếu là sự phụ thua, tên chốt từ nay về sau phải rời khỏi Tân Hải thị."

"Điều này tất nhiên không thành vấn đề." Tên chốt lập tức nói.

Mộc Tinh còn nói thêm: "Còn nữa, tôi biết La sư phụ và tên chốt đều là đệ tử nội môn của Thiếu Lâm. Các người theo lẽ thói kiểu cũ, phe phái qua lại. Sur huynh đệ trong bang trên dưới đồng lòng, nhất là vị Vĩnh Tự Bối Thích Vĩnh Long kia, tu vi đã đạt đến trình độ siêu việt, lại tự mình sáng lập võ quán Lao Sơn ở nước ngoài, người như vậy chúng tôi không thể chọc vào. Hôm nay, tôi muốn chư vị tông sư làm chứng, nếu La sư phụ thua, đệ tử nội môn Thiếu Lâm đều không được tìm Trần Dương gây phiền phức. Nếu không, trận đấu này một chút ý nghĩa cũng không có."

"La sư phụ, anh thấy sao?" Tiết Liên Hồ hỏi lại La Nhấn.

La Nhấn nói: "Nếu tôi thua, chính là do tôi học nghệ không tinh. Thiếu Lâm và nội môn đệ tử, toàn bộ đều không được tìm Trần Dương gây phiền toái."

"Được!" Tiết Liên Hồ nói: "Những lời này, chúng tôi ở đây đều có thể làm chứng. Hai vị nếu không còn vấn đề gì khác thì hãy bắt đầu đi."

Trong chớp mắt, không khí bỗng nhiên trở nên căng thẳng nặng nề, Tô Tinh, Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết không khỏi lo lắng thấp thỏm.

Hoắc Lôi lạnh lùng âm hiểm quan sát, Mộc Tinh cùng anh em họ Từ ánh mắt vẫn thản nhiên.

La Nhấn kia lại lãnh đạm, giống như không để tâm đến bất cứ điều gì. Hắn cất bước đi tới trung tâm đại sảnh.

Trần Dương cũng bước tới.

Hai người đều dừng lại ở trung tâm cách nhau 3 thước.

"Trần sư phụ, mời!" La Nhấn ôm quyền nói.

Trần Dương trong mắt trầm tĩnh, đồng thời nói: "La sư phụ, mời!"

Âm thanh vang lên trong khoảnh khắc, hai người đều bắt đầu chuyển động.

Từng chiêu được tung ra, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt. Thân ảnh lướt lên, kinh lực như sấm sét lẫn lộn, mặt thảm đều bị cú đá sức mạnh của hai người xé toang, bay lên trần.

Ánh sáng sắc lạnh trong mắt Trần Dương bùng lên, chân đá lên trước, nắm đấm đầy sức mạnh như con bão lao tới giáng xuống đầu La Nhấn.

Trong cú đấm ẩn chứa các tầng dòng điện xoắn ốc, kinh lực tàn bạo xé toạc bầu không khí. Một quyền này là chiêu thức sở trường của Trần Dương, chính là chiêu quan trọng nhất trong Bát Cực Quyền, tên là Côn Lôi Quyền Ấn!

Côn Lôi Quyền Ấn này hung mãnh vô song, La Nhấn kia cũng không hề chớp mắt, đột nhiên mạnh mẽ tung ra một ngón tay.

Nhất Chi Thiên!

Nếu thành công sẽ một lần cắt đứt động mạch trên tay Trần Dương. Đòn này nếu trúng, cánh tay Trần Dương lập tức sẽ bị phế. La Nhấn này ra tay độc ác, sử dụng sát chiêu.

Trong tình thế nguy cấp, Trần Dương biến hóa thành Long Trảo Thủ.

Long Trảo đại cảm nã, Vân Long tham trảo! Long Trảo Thủ của anh nhắm thẳng vào cánh tay của La Nhẫn.

La Nhẫn hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nhẹ nhàng lùi 1 bước. 1 bước này phải dài tầm ba thước.

Trần Dương lập tức xông lên.

La Nhẫn thối lui, khom lưng lấy đà. Đây là võ công bí truyền của Thiếu Lâm, nếu kịp thời lùi lại lấy đà, công lực sẽ bùng nổ, cường hãn vô cùng.

Bình thường khi cao thủ tranh chấp, lùi một bước chính là rơi vào thế hạ phong. Đối thủ nhất định sẽ thừa thắng xông lên.

Nhưng bước lùi lấy đà này có thể ẩn dấu sức mạnh một cách xảo diệu. Đối thủ mà xông tới sẽ bị sức mạnh cường hãn của hắn giết chết.

Vậy nên trong khoảng khắc đó, La Nhẫn chợt quát một tiếng, sức mạnh bao quanh người bị khuấy động, khí huyết phun trào.

“Trá!” La Nhẫn tung ra Đại Lực Kim Cương quyền, nắm đấm như dùi khoan lao về phía bụng Trần Dương.

Kim Cương quyền này đến thật nhanh. Trần Dương chỉ thấy tiếng xé gió bên tai, lập tức cảm thấy hít thở không thông.

Muốn tránh cũng không được.

Khoảng khắc này thật nguy hiểm. Hai đại cao thủ chiến đấu với nhau, đòn nào đánh ra cũng vô cùng mạo hiểm.

Các vị tông sư chứng kiến đều hết hồn. Còn mấy người Tô Tinh tìm nảy lên tận cổ họng, các cô tuy theo dõi không kịp, nhưng cũng cảm nhận được sự nguy hiểm trong đó.

Một bước dài kia đã làm Trần Dương trở tay không kịp, nay còn có Kim Cương quyền phối hợp, lập tức khiến Trần Dương lâm vào tình thế vô cùng khủng hoảng. Các vị tông sư không khỏi giật mình, chẳng lẽ Trần Dương cứ như vậy bị đánh bại.

Bàn tay Mộc Tinh cũng đầy mồ hôi.

Đúng lúc này, thân hình Trần Dương đột nhiên có biến hóa.

“Linh Dương Quái Giác!”

Anh đột nhiên bật lên giống như linh dương phi lên núi, tránh được kim cương quyền trong gang tấc.

Linh Dương Quái Giác, không chút dấu vết.

Chiều này của Trần Dương là được sư phụ anh chỉ dạy sau khi quan sát bước nhảy của linh dương, huyền diệu vô song.

La Nhẫn chỉ cảm thấy hoa mắt, lập tức không nhìn thấy bóng dáng Trần Dương. Hắn thầm kêu một câu không ổn rồi, lập tức quay đầu lại.

Trần Dương bật lên, muốn dùng Long trảo chụp lấy gáy La Nhẫn. Nhưng hắn quay đầu quá nhanh, lập tức thi triển Đại Cầm Nã Thủ đáp trả.

“Ầm!”

Hai nắm đấm cùng một lúc đánh tới, hung hãn đến cực điểm.

Ba chiêu Cầm Nã Thủ hợp nhất, đan xen lẫn nhau cũng chưa tìm ra được sơ hở của đối thủ.

Kỳ phùng địch thủ gặp nhau không ai kém ai!

Trần Dương đột nhiên lùi một bước, rồi lại tung ra một chiêu Lực Phách Hoa Sơn!

Bàn tay to của La Nhẫn túm chặt lấy cổ tay Trần Dương. Không cho Trần Dương thời gian biến hóa, hai chân hắn bật lên cuốn lấy thắt lưng Trần Dương. Trần Dương hừ lạnh một tiếng, lật tay túm cổ tay La Nhẫn rồi dùng tay còn lại giữ chặt cách tay hắn.

“Cá Sấu Tiến Vĩ!” Hai tay Trần Dương lập tức gia tăng sức mạnh. Răng rắc một tiếng, máu thịt bay tán loạn.

Chỉ trong phút chốc, cánh tay La Nhẫn đã bị Trần Dương xé rách. Hai mắt hắn đỏ ngầu, rống to một tiếng, dồn hết khí huyết xuống chân, cực lực siết mạnh thắt lưng Trần Dương, cường hãn đến điên cuồng.

Trần Dương chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa thì bất tỉnh. Nhận ra nguy cơ, rút cuộc anh cũng bắt cháp, theo cảm giác đánh xuống sát chiêu.

Ầm!

Một chương này đã đánh thẳng vào đầu La Nhẫn.

Ngay lập tức, hân mở to mắt, hai tai, lỗ mũi và miệng đều chảy máu, chết bất đắc kỳ tử.

Thân thể của hân cũng mất hết khí lực mà ngã xuống.

Trần Dương lao đảo mấy bước, tình huống vừa rồi quả thật quá nguy hiểm. Ngay từ đầu, anh và La Nhẫn đều đánh thận trọng, bắt phân thắng bại. Chỉ nên Trần Dương vốn chuẩn bị một độc chiêu là Lực Phách Hoa Sơn để giữ chân La Nhẫn.

Trần Dương cũng có chút hiểu biết về đấu pháp của La Nhẫn, biết hân chắc chắn sẽ làm như vậy, nên đã thay thế bằng Cá Sấu Tiền Vi để đối phó.

Nhưng điều mà anh không ngờ được, lực tấn công ở chân của La Nhẫn quá mạnh, không cẩn thận anh sẽ mất mạng. Nếu anh không dùng Cá Sấu Tiền Vi xả đứt một cánh tay của hân, làm cho hân dồn hết nguyên khí xuống chân, thì trong khoảnh khắc đó người chết chính là anh.

Cho dù có là như vậy, nếu Trần Dương không giết được La Nhẫn, thì lực phủ ngũ tạng của anh cũng bị chân hân ép cho dập nát.

Trận này, đánh thật thảm.

“Sur huynh!” Tên chợt trơ mắt nhìn La Nhẫn chết thảm, mắt tròn lên như muốn nứt ra. Hân đột nhiên lao về phía Trần Dương.

Trần Dương còn chưa tỉnh táo, vẫn hết sức hỗn loạn, anh còn ngỡ ngàng vì chính mình đã giết chết La Nhẫn.

Tốc độ của tên chợt rất nhanh, dễ thấy Trần Dương sẽ chết trên tay tên chợt.

Nhưng có người còn nhanh hơn.

Mộc Tinh liền xuất hiện trước mặt Trần Dương như một vị thần, cô hừ lạnh một tiếng nói: “Không biết sống chết!” một cước đá hân ra ngoài.

Àm!

Tên chợt bị văng mạnh ra ngoài, ngã ra đất, không đứng dậy nổi.

“Nếu thắng bại đã rõ, chư vị sư phụ, chúng tôi cáo từ.” Mộc Tinh ôm quyền nói. Sau đó, cô kéo Trần Dương, cùng với anh em họ Từ nhanh chóng rời đi.

Tô Tinh cũng vô thức đuổi theo. Cô còn chưa hết bàng hoàng, lần đầu tiên nhìn thấy người chết.

Một màn này đối với Đường Thanh Thanh và Lâm Thanh Tuyết mà nói, đều vô cùng chấn động.

Trần Dương lên xe rồi, người cũng tỉnh táo lại. Có Tô Tinh ngồi bên cạnh, Mộc Tinh ngồi ở ghế trước, Từ Thanh đang lái xe.

“Chúng ta đang đi đâu?” Trần Dương không khỏi thắc mắc.

Mộc Tinh nói: “Tiệm trà của tôi.”

Trần Dương trở nên trầm mặc, nói: “Hôm nay cảm ơn cô. Ôn nghĩa của cô, Trần Dương vĩnh viễn ghi nhớ.”

Mộc Tinh cười nhẹ nói: “Tôi đâu có làm gì, nhưng anh vì Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh mà liều cả mạng sống. Nhưng tôi thấy hai người đó chả có chút cảm kích. Với lại, hôm nay anh giết La Nhẫn, tôi chỉ e đám người Thiếu Lâm đó sẽ không từ bỏ ý đồ. Nếu La Nhẫn không chết thì còn dễ ăm nói.”

Trần Dương trầm giọng nói: “Tôi cũng không còn cách nào khác.”

Mộc Tinh nói: “Tôi hiểu. Lúc trước tôi cũng không hề nói với anh rằng không cần giết La Nhẫn. Tôi khuyên anh, rời khỏi Tân Hải đi.” Mộc Tinh nói.

Tô Tinh ngồi một bên trái tim khẽ run lên, nhưng một lời cô cũng chưa nói.

Trần Dương cũng trầm mặc.

“Làm sao vậy?” Mộc Tinh hỏi.

Trần Dương khẽ thở dài nói: “Nếu tôi mà đi, cục diện rối rắm này sẽ rơi xuống đám Lâm Thanh Tuyết. Hơn nữa, đó cũng không phải là phong cách của tôi.”

Mộc Tinh không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, cô nói: “Tôi thật sự không hiểu nổi, vì sao anh lại muốn giúp bọn họ đến vậy?”

Trần Dương im lặng, lát sau mới nói: “Anh trai của Thanh Tuyết là anh em của tôi, người đó đã chết rồi.”

Mộc Tinh ngây người.

Tô Tinh cũng bất ngờ.

Cuối cùng các cô cũng hiểu ra vì sao Trần Dương lại đến Tân Hải. Vì sao với thân thù tuyệt vời như vậy lại đi làm vệ sĩ. Hóa ra mà muốn âm thầm bảo vệ Lâm Thanh Tuyết.

Thật là một người đàn ông rất có tình nghĩa.

“Chị Tinh, tôi muốn về nhà của tôi.” Trần Dương bỗng nói.

Mộc Tinh lập tức đồng ý.

“Chuyện của anh trai Thanh Tuyết, tôi mong mọi người giữ bí mật cho tôi.” Trần Dương nói.

Mộc Tinh: “Được.”

Nửa giờ sau, Trần Dương và Tô Tinh xuống xe, chào từ biệt mọi người.

Tô Tinh thân thiết nhìn Trần Dương nói: “Chú không sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Sau Khi Giết Người

Editor: Quý Quý

Trần Dương lắc đầu nói: “Không sao.” Hai người bước vào phòng của Trần Dương.

Trong phòng có chút lộn xộn.

Trần Dương ngồi trên giường, không nói câu nào.

Tô Tinh rót cho Trần Dương một cốc nước. Trần Dương nhận lấy, anh nhìn Tô Tinh, không khỏi thắc mắc: “Chị Tinh, chị không sợ tôi sao?”

Tô Tinh hơi ngần ngại.

Sau đó, cô lắc đầu nói: “Tôi không sợ.”

Kỳ thật trong đầu cô không ngừng tái hiện lại việc Trần Dương đã giết người, cô có chút sợ hãi. Nhưng cô biết lúc này không thể nói ra, hơn nữa, cô kính nể Trần Dương nhiều hơn.

Tô Tinh đột nhiên nhớ ra điều gì nói: “Nhưng, dù sao chú cũng đã giết người, sẽ không có việc gì xảy đến chứ?”

Trần Dương nói: “Không đâu. CHÚNG TÔI ĐÃ KÝ GIẤY SINH TỬ, chuyện này đám độc nhãn sẽ xử lý sạch sẽ.”

Tô Tinh lại hỏi: “Nhưng đám đệ tử nội môn Thiếu Lâm thì sao? Bọn họ có khi nào sẽ tìm chú gây phiền phức không?”

Trần Dương nhìn Tô Tinh nói: “Sẽ có một chút phiền toái, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ.” Trong lòng anh thầm than một tiếng, thời gian tốt đẹp chẳng còn bao nhiêu nữa rồi. Chính mình có nên rời khỏi đây, để tránh cho Tô Tinh bị liên lụy.

Tình hình không thể nói trước được.

Tô Tinh giật mình, trong lòng vô cùng phức tạp. Cô có thể nghe ra được một chút manh mối qua lời nói của Trần Dương, cũng ngờ ngợ đoán ra Trần Dương có thể muốn rời đi. Nhưng lúc này cô lại không thể nói nên lời. Muốn lên tiếng giữ Trần Dương lại, điều này cần dũng khí thật lớn.

Mà Tô Tinh không nghĩ mình lại có dũng khí lớn như vậy.

Cùng lúc đó, điện thoại của Trần Dương đổ chuông, là Đường Thanh Thanh gọi.

Trần Dương nhận cuộc gọi, giọng nói của Đường Thanh Thanh lập tức được truyền tới, trong đó có gì đó phức tạp không nói nên lời: “Trần Dương, tôi muốn gặp anh.”

Trần Dương có thể hiểu được đề gọi cuộc điện thoại này Đường Thanh Thanh đã phải đấu tranh tư tưởng thế nào. Cho nên anh cũng không cảm thấy khó xử, trả lời rất thoải mái: "Cô ở đâu, tôi đi tìm cô."

Đường Thanh Thanh nghe Trần Dương nói năng nhẹ nhàng, tâm tình cũng thả lỏng một chút nói: "Tôi ở nhà, anh đến đây đi."

Trần Dương hơi bất ngờ, nhưng vẫn đồng ý.

Cúp điện thoại rồi, Trần Dương nhìn Tô Tinh nói: "Chị Tinh, tôi phải ra ngoài một lát. Ngày mai tôi sẽ đưa chị đến chỗ làm lấy tiền lương."

Tô Tinh gật gật đầu, cô vẫn chưa hoàn hồn.

Trần Dương khẽ thờ dài, không nói gì thêm liền bước ra cửa.

Anh ngồi vào xe của mình, thuận thực khởi động, một đường lái thẳng đến khu biệt thự Liễu Diệp.

Nửa giờ sau, Trần Dương tới trước cửa khu biệt thự, nhân viên vệ sĩ làm việc vô cùng nghiêm túc, đương nhiên không cho Trần Dương vào. Bất đắc dĩ, anh phải gọi cho Đường Thanh Thanh, cô lập tức tới đón, mới có thể để Trần Dương thuận lợi đi vào.

Đường Thanh Thanh mặc một thân váy áo màu đỏ, tao nhã mà quý phái.

Trần Dương dừng xe lại, rồi vào biệt thự với Đường Thanh Thanh. Anh không quên hỏi: "Thanh Tuyết đâu?"

Đường Thanh Thanh trả lời: "Cô ấy ở công ty."

Trần Dương lại hỏi: "Anh họ cô thì sao?"

Đường Thanh Thanh nói: "Về Phạt Sơn rồi."

Trần Dương "A" một tiếng rồi cũng không nói gì thêm.

Giữa hai người rõ ràng đã có rất nhiều thay đổi, không thể giống như lúc trước lúc nào cũng đùa cợt chọc đời phượng.

Đường Thanh Thanh có vẻ bình tĩnh, Trần Dương cũng không biết cô đang nghĩ gì.

Căn biệt thự này được thiết kế theo phong cách Pháp cổ, đại sảnh rộng rãi sạch sẽ thanh lịch, trải thảm màu đỏ thẫm.

Hai người ngồi xuống ghế sofa. Trần Dương nhìn thấy trên bàn có rượu vang. Trên người Đường Thanh Thanh cũng có mùi rượu. Hiển nhiên là cô vừa uống rượu, tóc cô hơi rối, cả người có chút mệt mỏi, trái lại càng thêm phần quyến rũ.

Đường Thanh Thanh lấy một cái ly cho Trần Dương nói: "Chúng ta uống một chút đi."

Trần Dương mỉm cười nói: "Uống một chút thật ra cũng không thành vấn đề, chẳng qua tôi sợ lỡ như tôi say rồi bị cô hành hạ. Nếu như cô muốn cưỡng bức tôi, làm sao tôi có đủ sức phản kháng lại đây?"

Đường Thanh Thanh ngẩn người, khóe mắt cong lên, trong mắt hiện lên một tia vui sướng. Cô cũng không để bụng, mừng rỡ vì Trần Dương đã rộng rãi không so đo với mình.

Hốc mắt cô bỗng đỏ lên, giọt nước mắt rơi xuống trong suốt. "Tôi xin lỗi." Cô nói.

Trần Dương khá dễ chịu, cười nói: "Không cần xin lỗi, tôi chưa bao giờ trách các cô."

Đường Thanh Thanh có chút cảm động nói: "Anh vì chúng tôi mà liều mạng, vậy mà chúng tôi lại nghi ngờ anh, sao anh lại không trách chúng tôi? Nếu anh mắng chửi tôi, tôi còn cảm thấy dễ chịu hơn."

Trần Dương nâng ly rượu lên, uống một ngụm rồi nói: "Thanh Thanh, cô đừng nghĩ như vậy. Tín nhiệm cần có thời gian, tôi đột nhiên xuất hiện, các cô hoài nghi tôi là chuyện bình thường."

Trần Dương nói năng trưởng thành, già dặn, không còn hình bóng của một tên vệ sĩ đáng khinh nữa.

Tâm trạng Đường Thanh Thanh khá hơn một chút, cô còn nói thêm: "Nhưng anh cũng chỉ mới quen biết Mộc Tinh, nhưng Mộc Tinh lại tín nhiệm anh 100%. Tôi thấy mình không xứng được anh đối tốt như vậy."

Trần Dương nhìn Đường Thanh Thanh, cảm thấy cô gái này thật là lương thiện. Anh nói: "Mộc Tinh là một cao thủ, cô ấy và tôi là cùng một loại người, cho nên hiểu biết về tôi hơn một chút."

"Anh thật sự một chút cũng không trách chúng tôi?" Đường Thanh Thanh mở to đôi mắt ầng ằng nước hỏi.

Trần Dương cười khổ nói: "Nếu tôi trách cô thì tôi đến đây làm gì?"

Đường Thanh Thanh nghe vậy rút cuộc thở dài nhẹ nhõm nói: "Vậy mai anh tới công ty đi làm lại đi."

Trần Dương gật gật đầu nói: "Đương nhiên không thành vấn đề. Nhưng sáng mai tôi có chút việc riêng, đến chiều mới đi làm được."

Đường Thanh Thanh nói: "Được."

Trần Dương cười.

Đường Thanh Thanh còn nói thêm: "Vậy anh cũng chắc chắn không trách Thanh Tuyết đúng không?"

Trần Dương nói: "Đương nhiên."

"Được rồi, vậy anh đi đi." Đường Thanh Thanh đứng lên, giả hoạt cười nói: "Cô nam quả nữ, truyền ra ngoài không tốt."

Trần Dương nhất thời câm nín, nhưng anh vẫn đứng dậy nói: "Được."

Đường Thanh Thanh đưa Trần Dương ra cửa biệt thự. Đột nhiên Đường Thanh Thanh hô to: "Trần Dương." Trần Dương khó hiểu quay đầu nhìn cô, Đường Thanh Thanh kéo tay anh, rồi đặt lên khuôn ngực đầy đặn của mình.

Trần Dương kinh ngạc đến ngây cả người.

Đường Thanh Thanh mặt đỏ bừng như táo chín, mang vẻ thẹn thùng vô hạn, hỏi: "Giờ thì anh đã biết là tôi độn hay không độn rồi chứ?"

Trần Dương vẫn ngơ ngác nói: "Không độn!"

"Mau rút đi!" Đường Thanh Thanh liền ngượng ngùng đẩy Trần Dương ra ngoài rồi đóng mạnh cửa lại.

Trần Dương vẫn còn cảm nhận được độ ấm của Đường Thanh Thanh trong lòng bàn tay, một màn vừa rồi anh cứ nghĩ mình đang nằm mơ. Trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, cô gái mạnh mẽ dễ thẹn thùng Đường Thanh Thanh tự nhiên làm ra chuyện này.

Hạnh phúc đến thật là bất ngờ!

Trần Dương đi đến kết luận cuối cùng, cô gái này thật sự không độn, tuyệt đối là hàng thật giá thật.

Sau đó, anh lên xe rồi lái về nhà trọ.

Về đến nơi, Trần Dương phát hiện Tô Tinh đã ra ngoài, cửa phòng cô vẫn đóng chặt, lại không có hơi thở nào. Nếu có người ngủ bên trong, với trình độ của Trần Dương có thể phát hiện ra.

Trần Dương âm thầm thấy kỳ quái, chẳng lẽ chị Tinh sợ mình nên đi khỏi đây rồi?

Anh không nghĩ sẽ là vậy, từ trước đến nay anh vẫn luôn không áp đặt những ý niệm xấu lên người khác. Cho nên cũng không nghĩ nhiều nữa mà vào phòng mình.

Trần Dương ngồi trên giường, trong đầu bắt đầu sắp xếp những chuyện đã xảy ra hôm nay. Để còn nghĩ cách đối phó với ngày mai.

Đệ tử nội môn Thiếu Lâm là một tập thể, mà tập thể này là một tổ ong vô vẽ. Tuy chính mình không sợ bọn họ, nhưng nếu xử lý không tốt, tai học không lường được.

Suy nghĩ kỹ một lúc lâu, Trần Dương vẫn không tìm ra được biện pháp nào. Việc này chỉ có thể bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn mà thôi.

Từ nhỏ tính cách Trần Dương đã ương ngạnh mà lại vô tư, anh chỉ đơn giản nằm trên giường, chốc lát sau liền đi vào giấc ngủ sâu.

Khi tỉnh lại đã là 5h chiều, Trần Dương chợt nghe thấy tiếng nước chảy truyền đến từ nhà vệ sinh cách vách phòng.

Trời ơi, là Tô Tinh đang tắm.

Trần Dương lập tức nhảy dựng lên như đánh ngựa giết gà, mắt háp ha háp háy...

Trần Dương nhanh chóng đi tới trước nhà vệ sinh, anh biết cơ hội để chiêm ngưỡng cảnh tượng tuyệt vời này không nhiều lắm. Chính mình phải tự nắm chắc.

Chỉ là anh cảm thấy dù có buồn bã thế nào, chỉ cần vụng trộm nhìn Tô Tinh tắm rửa, chiêm ngưỡng thân hình mềm mại tuyệt vời của cô, là bao nhiêu phiền não đều biến mất sạch sẽ.

Trong nhà vệ sinh, Tô Tinh đang mặc quần áo, làn da tuyết trắng bị một màu đen che phủ càng làm cho Trần Dương thêm kích động.

Lại một lần nữa, Trần Dương buông thả chính mình...

Giải quyết xong, Trần Dương thu dọn một chút, liền cảm thấy tinh thần rất sáng khoái.

Tất cả phiền muộn cứ thế tan thành mây khói, Trần Dương bắt đầu khoan chân trên giường vận Đại Nhật Nguyệt công. Trong anh yên tĩnh như một thảnh thơi được nước ối bao bọc, dường như không chuyện gì trên đời có thể tác động được đến anh.

Một hơi hít vào, luồng khí này chuyển động trong anh, chạy tới tứ chi Trần Dương. Mỗi một chuyển động, đều ngấm vào máu thịt, hòa vào cốt tủy. Đến nay tu vi của Trần Dương đã đạt đến trình độ Hóa Kính cao nhất. Phía trước chỉ còn một bước là đạt được Lục Địa Chân Tiên.

Nhưng một bước này bước ra vô cùng khó khăn.

Mỗi người tu luyện đều có khác biệt. Một khi bước tới, sẽ là cá chép vượt vũ môn hóa rồng, tu hành đắc đạo.

Hóa Kính chính là đem toàn bộ sức mạnh trong cơ thể luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa. Minh Kính là một thứ năng lực hung dữ và mạnh mẽ, trong thiên hạ này mọi sức mạnh to lớn đều là Minh Kính. Lũ lụt cũng là Minh Kính, người bình thường đánh ra một quyền cũng gọi là Minh Kính.

Còn lại Âm Kính thì chỉ có loài người mới có thể lĩnh ngộ được. Biến hóa toàn bộ sức lực trong một quyền ngưng tụ thành một cây kim nhỏ bình thường, đây là âm kính.

Cao thủ Minh Kính một quyền có thể nặng tới trăm cân, trăm cân này đánh xuống một con voi cũng chỉ như gãi ngứa.

Nhưng cao thủ Âm Kính có thể làm cho sức mạnh trăm cân này bén nhọn như một mũi tên. Một quyền đánh xuống con voi, sẽ trực tiếp xuyên qua người nó, phá hủy lực phủ ngũ tạng.

Về phần Hóa Kính, đó là xuất thần nhập hóa. Đặt một miếng gạch xanh lên trên một khối đậu phụ, cao thủ Hóa Kính một quyền đánh xuống, gạch xanh sẽ vỡ vụn mà đậu phụ vẫn còn vẹn nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lục Địa Chân Tiên

Đây là sự ảo diệu của Hóa Kính.

Một cao thủ Minh Kính, cho dù có thần lực sức mạnh một quyền cũng chỉ đạt ba trăm cân.

Cao thủ Âm Kính có thể làm chủ được tâm ý, tập luyện pháp quyết tùy ý, biến đổi máu và xương tùy trong cơ thể đến đắc đạo. Khi đó sức mạnh một quyền có thể đạt tới năm trăm cân.

Đối với cao thủ Hóa Kính, sức mạnh tối thiểu của một quyền đã là tám trăm cân.

Về phần cảnh giới cao nhất là Lục Địa Chân Tiên, cao thủ sẽ luyện toàn bộ kinh lực toàn thân thành một viên đan. Gọi là Vạn Pháp Quy Tông!

Cũng có thể gọi là Kim Đan!

Kim Đan cao thủ!

Kim Đan vừa được luyện thành, bên trong sở hữu sức mạnh cùng khí huyết lớn nhất, một đòn đánh ra có lực sát thương vô địch.

Trần Dương dừng lại ở bậc Hóa Kính cao nhất đã ba năm, có thể bước được bước cuối cùng vô cùng gian nan.

Hơn nữa, trong nhiều năm Trần Dương rất ít khi gặp một cao thủ Kim Đan chân chính. Những người đó là một sự tồn tại vô cùng hiếm có ở thời đại này.

Tu luyện được tầm một tiếng, tinh thần Trần Dương đã được khôi phục tới trạng thái tốt nhất. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Trần Dương nhận ra ngay là Tô Tinh. Thích lực của anh rất tốt.

Thậm chí trong phòng có con kiến, hay chuột chạy, anh đều vô cùng rõ ràng.

Tiếng gõ cửa vang lên, Trần Dương lập tức đứng dậy ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Trần Dương liền nhìn thấy Tô Tinh xinh đẹp thanh tú đứng ở cửa.

Tô Tinh xoắn tóc, vào sợi tóc xoắn bay bay. Cô mặc một bộ váy dài màu trắng, làm nổi bật xương quai xanh mảnh mai cùng khuôn ngực đầy đặn.

Hơn nữa Trần Dương cũng nhìn ra Tô Tinh có trang điểm một chút, trông cô càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Trong thời gian ngắn, Trần Dương ngửi thấy mùi hương cơ thể của Tô Tinh, đầu óc mê mẩn, khó có thể hoàn hồn.

Anh nhìn cô, lại liên tưởng đến hình dáng cô đang tắm.

“Chị Tinh!” Trần Dương lắp bắp gọi một tiếng.

Tô Tinh nhìn phản ứng của Trần Dương, nội tâm không kìm được mà cảm thấy vui sướng. Phụ nữ mà, có ai lại không thích mình xinh đẹp. Trang điểm làm mình ưa nhìn hơn, cũng là muốn người khác yêu thích.

Tô Tinh mỉm cười nói: “Chắc chú cũng đói bụng rồi? Đi thôi, tôi mời chú đi ăn cơm.”

Trần Dương nhất thời có chút không ngờ, nhưng vẫn đồng ý.

Anh thu dọn một chút rồi dẫn Tô Tinh đi về phía chiếc xe của mình.

“Đi ăn chỗ nào?” Trần Dương hỏi Tô Tinh.

Tô Tinh lại hỏi ngược lại: “Chú muốn đi ăn ở đâu?”

Trần Dương cười hi hi: “Chị Tinh muốn đi ăn chỗ nào thì tôi sẽ ăn chỗ đấy.”

Tô Tinh nghe anh miệng lưỡi trơn tru, trong lòng rất thoải mái, lại nói: “Hôm nay đến chỗ nào sang hơn một chút, đến tiệm cà phê Tây đi!”

Trần Dương đối với đồ ăn thì không hề kén chọn, cũng đồng ý.

Anh vô cùng quen thuộc với những tiệm cà phê phong cách phương Tây, lập tức lái thẳng đến một tiệm. Giờ này, khách trong tiệm cũng không nhiều, hai người tìm một góc để ngồi. Nơi này có những chỗ ngồi được ngăn cách với bên ngoài bằng một tấm bình phong, rất thích hợp với các cặp nam nữ tới đây yêu đương vụng trộm.

Tô Tinh cảm thực đơn, không cần hỏi ý Trần Dương mà trực tiếp gọi món.

Bit tết ở đây rất ngon, Tô Tinh gọi hai phần, thêm pizza và salad. Bữa ăn rất phong phú.

Lúc này Trần Dương cũng không đoán ra cô đang nghĩ gì, và lại anh cũng không muốn nghĩ nhiều.

Gọi món ăn xong, phục vụ cũng lui xuống.

Trong tiệm cà phê cũng đang bật lên một ca khúc.

Trên màn hình là bài hát của ca sĩ nổi tiếng Giang Mỹ Kỳ, “Lá thư tình năm ấy”. Tiếng hát mang theo tình ý lưu luyến làm người ta say mê.

“Thanh xuân trên tay, còn lại bao nhiêu

Nhưng nhớ còn đây, bao nhiêu dây vò

Tình cò nhìn lại chiếc lược đã dùng bấy lâu

Đường cong gọi lại thời gian

Thế giới của anh, chỉ mong đều tốt đẹp

Khi em nhớ tới nụ cười của anh

Đôi môi mấp máy từng chữ lá thư tình năm ấy

Thời gian cứ trôi còn người đã già...”

Trần Dương nghe qua không có cảm giác gì, anh là người thô lỗ, không có đa sầu đa cảm như vậy. Nhưng Tô Tinh khi nghe lại trở nên ngây dại khác thường.

Bất tri bất giác, hốc mắt Tô Tinh đỏ lên.

Trần Dương nhìn mà đau lòng, lập tức thân thiết hỏi: "Chị Tinh, chị làm sao vậy?"

Tô Tinh khôi phục tinh thần, cô cũng nhìn Trần Dương. Anh hơi ngượng ngùng, ánh mắt dời đi chỗ khác.

Tô Tinh liền thu hồi ánh mắt, cô bỗng nhiên nói: "Trần Dương, chú có tin không?"

"Tin cái gì?" Trần Dương hơi khó hiểu.

Tô Tinh nói: "Tôi từng tự cho mình là công chúa, là nhân vật chính trong vở kịch số phận. Giống như những minh tinh trên TV vậy."

Trần Dương hơi ngẩn ngơ, cũng cười nói: "Trong lòng đám đàn ông, đại khái đều có giấc mộng làm anh hùng hoặc là một hoàng đế. Đối với các cô gái cũng sẽ mơ ước là công chúa. Chuyện này rất bình thường."

Tô Tinh nói: "Không phải như chú nghĩ đâu. Từ nhỏ tôi học lên cấp 2 cấp 3, rồi đại học. Thành tích của tôi rất tốt, là một học trò nổi bật nhất, cũng là hoa hậu giảng đường. Khi đó, người theo đuổi tôi rất nhiều, đối với bọn họ tôi là nữ thần. Có rất nhiều nam sinh xuất sắc, chỉ vì có được một câu nói của tôi, họ sẽ mừng rỡ như điên. Tôi vẫn nghĩ, tôi được vận mệnh ưu ái, tôi đã tự cho mình là một minh tinh. Người đàn ông của tôi, nhất định sẽ thật nổi bật, thật xuất sắc."

Trần Dương có chút không nói nên lời.

Tô Tinh tiếp tục nói: "Nhưng tôi đã quá sai lầm, sự thật chứng minh, tôi chẳng qua chỉ là một đứa con gái có mắt như mù. Tôi cố tình lấy Từ Chí, rơi vào tình thế như ngày hôm nay. Là tôi gieo gió gặt bão. Rất nhiều lần, trong đêm hồi tưởng lại quá khứ, mơ về thời đại học, tôi đều khóc rất lâu. Minh tinh cái gì chứ? Tôi chẳng qua chỉ là một đứa con gái ngu xuẩn."

"Chị Tinh, chị đừng tự nói mình như vậy." Trần Dương trầm giọng nói: "Ở trong mắt tôi, chị nổi bật hơn bất kỳ người con gái nào khác."

Tô Tinh nhìn Trần Dương, ánh mắt phức tạp: "Hôm nay tôi đã nghĩ rất nhiều, chú có biết không?"

Trần Dương có thể tưởng tượng ra cô đã tự đấu tranh thế nào: "Vậy chị đã đưa ra kết luận chưa?"

Tô Tinh nói: "Lúc trước tôi chọn Từ Chí, là tôi có mắt không trông. Hiện tại, tôi biết anh muốn ra đi. Một khi anh đi rồi, tôi chỉ sợ về sau có lẽ sẽ không gặp lại được anh nữa, chúng ta khi đó sẽ không còn quan hệ gì, tôi cũng sẽ không bị gây khó dễ. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ anh chính là cơ hội mà ông trời ban cho tôi? Tôi đã sai lầm một lần rồi, nhưng lại bỏ qua anh? Tôi muốn tự cho chính mình một cơ hội."

Trái tim Trần Dương lập tức sôi trào lên, phải nói là kích động vô cùng, cuồng nhiệt vô cùng. Anh đã hiểu ra ý tứ của Tô Tinh, cô muốn lựa chọn chính mình.

Trần Dương vui mừng như điên, run giọng nói: "Chị Tinh."

Tô Tinh ban đầu vốn duy trì vẻ bình tĩnh, giờ lại trở nên thẹn thùng. Cô thành thật nhìn Trần Dương, con người trong suốt động lòng người.

"Trần Dương, anh có thể không đi nữa không?" Tô Tinh mở miệng thỉnh cầu.

Trần Dương không đoán được tâm tư của Tô Tinh, anh khôi phục sự bình tĩnh nói: "Nhưng chị không sợ tôi sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho chị sao?"

Tô Tinh lắc đầu nói: "Tôi không sợ."

Trần Dương lập tức hít sâu một hơi nói: "Được, tôi không đi nữa." Trong lòng anh cũng có hàng ngàn lí do để không rời đi. Bởi vì anh lưu luyến Tô Tinh, càng luyến tiếc cái nhà vệ sinh tốt đẹp kia.

Tô Tinh còn nói thêm: "Nhưng Trần Dương, anh có thể đồng ý với tôi một việc không?"

Trần Dương lập tức nói: "Chị nói đi."

Tô Tinh nói: "Chúng ta vẫn sống chung như trước đây được không? Tôi cần một ít thời gian suy nghĩ rất nhiều chuyện, tôi còn chưa chuẩn bị tốt. Tôi nghĩ chắc anh cũng hiểu hoàn cảnh của tôi, anh có thể thông cảm đúng không?"

Trần Dương thấy nao nao, rồi cũng nói: "Chị Tinh, mọi việc tôi đều nghe theo chị."

Cơm nước xong xuôi, Trần Dương chở Tô Tinh về nhà. Sau đó, đều chúc nhau ngủ ngon, rồi ai về phòng nấy.

Màn đêm buông xuống, trên trời trắng sáng vàng vạc, đầy sao lấp lánh, xinh đẹp vô cùng.

Trần Dương trở nên trầm tư, cho tới giờ, anh đều tùy tâm sở dục. Tình cảm yêu thích đối với Tô Tinh là thật, niềm khao khát thân thể Tô Tinh cũng là thật. Nhưng anh chưa bao giờ có suy nghĩ chuyện gì khác. Ví dụ như hoàn cảnh của Tô Tinh, tương lai với Tô Tinh.

Tô Tinh là người đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại. Cô còn chưa hồi phục hoàn toàn. Nếu như mình muốn ở bên cô ấy, vậy sẽ phải kết hôn với cô,

cho cô một tương lai tốt đẹp. Như thế, mới là có trách nhiệm với cô ấy.

Tô Tình quá khác biệt so với những người phụ nữ chính mình từng gặp trong quá khứ.

Hồi đó, Trần Dương hay gặp dịp thì chơi, giống như đám đại gia ăn chơi trác táng, vui vui vẻ vẻ. Nhưng với Tô Tình, hiển nhiên không được như vậy.

Trần Dương năm nay hai mươi tư tuổi, từ nhỏ không cha không mẹ, đi theo sư phụ. Sau đó lại ở nước ngoài tung hoành ngang dọc, hai tay đầy máu tanh. Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc phải có một gia đình, muốn kết hôn hay sinh con.

Mấy thứ này đối với anh mà nói, vô cùng xa vời.

Cho nên lúc này, Trần Dương có chút thoái chí đối với Tô Tình. Anh sợ hãi bước vào nhà giam mang tên hôn nhân, nhưng điều đang làm anh hoang mang vô cùng, anh đã thích Tô Tình nhiều như vậy, vượt xa cả ham muốn thân thể với cô.

Cả đêm Trần Dương không ngủ, đấu tranh tư tưởng hết lần này đến lần khác, cảm giác như bị tra tấn.

Sáng hôm sau, anh rốt cục cũng hạ quyết tâm, phải giữ khoảng cách với Tô Tình, chậm rãi làm mối tình này phai nhạt rồi rời đi.

Anh là con gió không thể bị kiềm chế, tuyệt đối sẽ không dừng lại vì bất kỳ ai.

Tám giờ sáng, anh rời giường.

Lúc anh đi rửa mặt, phát hiện ra Tô Tình đang làm bữa sáng trong nhà bếp.

Rửa mặt xong, đúng lúc Tô Tình bung hai bát nỷ thơm lừng đi ra. “Mau lên, vào phòng tôi ăn sáng.” Tô Tình thân nhiên tươi cười với Trần Dương.

Cô vẫn cứ xinh đẹp tuyệt vời như vậy, làm cho người ta mê mẩn.

Trần Dương không kìm được cười đáp lại.

Bước vào phòng Tô Tình, cô đã mang sữa đến cho anh, kéo ghế ra, giống như chuẩn bị chỗ ngồi danh dự cho đại gia. Cô vẫn cẩn thận như vậy.

“Mau ăn đi.” Tô Tình mỉm cười nói.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, chiếu lên người, lên tóc Tô Tình, tạo thành vầng sáng. Trông cô giống như tiên nữ giáng trần.

Trần Dương chỉ biết ngây người ra.

“Chị Tình, chị thật đẹp.”

Tô Tình hơi đỏ mặt nói: “Tôi già rồi, đẹp cái gì nữa, anh không phải nhìn.”

Trần Dương vẫn kiên trì nói: “Trong lòng tôi chị là đẹp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thỏa Thuận Tiền Lương

“Mau tới ăn đi, nếu không lát nữa mì trương lên sẽ không ăn được đâu.” Tô Tình nhoẻn miệng cười. Trần Dương cũng liền nhanh chóng ngồi xuống.

Phía trên bát mì còn có một quả trứng ốp la rất đẹp mắt, Trần Dương ăn rất ngon miệng, liên tục khen ngon. Thật sự là rất ngon.

Tô Tình thấy Trần Dương thích ăn trứng ốp la như vậy liền đem miếng trứng trong bát của mình đưa cho anh.

Trần Dương cười ha ha cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Anh ăn rất nhanh, ngay cả tới khi hai người đã ăn xong rồi vẫn chưa đã thèm. Tô Tình thấy anh ăn ngon miệng nên cũng cảm thấy rất vui vẻ, liền đưa thêm một ít mì trong bát của mình cho anh nữa.

Ăn xong bữa sáng, Tô Tình liền thu dọn bát đĩa.

Trần Dương thì lại rất nhàn nhã ngồi nhìn, anh đang định giúp cô một tay nhưng lại Tô Tình lại không cho.

“Có lẽ với cảm giác bình yên này có một gia đình thật sự là một ý kiến hay nha.” Trần Dương âm thầm tưởng tượng. Nhưng anh lại ngay lập tức gạt bỏ ý định đó. Trước giờ anh đã quen sống một mình rồi, nếu giờ có một người ở kề bên cạnh suốt ngày, chỉ sợ anh sẽ phát điên lên mất.

Thu dọn bát đĩa xong, Tô Tinh đi vào trong phòng. Cô nhìn Trần Dương cười, nói: “Anh ra ngoài đợi em một lát em thay quần áo một lát rồi sẽ ra ngay.”

Trần Dương gật đầu, ra phòng ngoài.

Tô Tinh sau năm phút chọn tới chọn lui cũng đã chọn được cho mình bộ váy liền màu trắng. Tóc buộc đuôi ngựa.

Như vậy vẫn là đẹp nhất.

Sau đó Trần Dương liền đưa Tô Tinh ra xe rồi mở cửa cho cô.

Sau đó Trần Dương đi ra phía ghế lái ngồi xuống và khởi động xe.

Hiện tại hai người đang đi về phía nhà hàng nơi làm việc của Tô Tinh.

Hôm qua cô đã bị nữ quản lý kia đuổi việc, Trần Dương liền nói muốn tới đó để lấy lại tiền lương cho cô. Tô Tinh vẫn luôn bị nữ quản lý kia ức hiếp nên trong lòng cũng vô cùng tức giận. Trước mắt có Trần Dương ra mặt, cô cũng thực sự rất vui về hưởng thụ cảm giác ấy.

Phụ nữ thì sao chứ. Cho dù người đó có mạnh mẽ tới cỡ nào đi nữa thì cũng luôn cần có một bờ vai để dựa vào ngay khi mà họ cần.

Chưa đầy hai mươi phút, Trần Dương và Tô Tinh liền tới một cửa hàng điện thoại di động vô cùng rộng rãi và đông đúc.

Phía trước cửa của cửa hàng này xem ra cũng rất quy mô bởi vì nó đã được khai trương.

Phía bên ngoài còn có mấy nhân viên đang lau cửa kính.

Bây giờ vẫn đang là buổi sáng cho nên vẫn chưa có mấy khách tới mua hàng.

Trần Dương và Tô Tinh xuống xe, đi vào phía bên trong. Tô Tinh vẫn nắm tay Trần Dương trong lúc đi vào. Cô là đang cố vũ dũng khí của anh, Trần Dương cũng cứng đờ người. Nếu là lúc trước, nhất định anh sẽ mừng rỡ như điên, vô cùng đắc chí nhưng vào thời điểm này anh lại có chút không được tự nhiên.

Trong lòng Tô Tinh bây giờ cũng đang vô cùng rối rắm cho nên không thể phát hiện ra điều khác thường của Trần Dương.

Mới vừa đi vào cửa hàng điện thoại di động, một nữ nhân viên với giọng nói vô cùng lạnh lùng đi tới. “Tô Tinh, cô đã bị đuổi việc rồi còn tới đây làm gì nữa?”

Trần Dương nhìn về phía nữ nhân viên này. Cô ta có dáng người mập mạp, trên mặt còn có một cái nốt ruồi đa tình. Thân hình khá lùn kết hợp với một bộ âu phục màu đen có vẻ như rất không ăn khớp với nhau. Bộ âu phục này chắc chắn là để giả tăng địa vị cho cô ta.

Đây chính là Hàn Ngọc mai – nữ quản lý của cửa hàng điện thoại di động này.

Hàn Ngọc Mai đã ghét Tô Tinh từ rất lâu rồi bởi vì cô vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa, Tô Tinh lại còn là một người rất dễ bị bắt nạt.

Hàn Ngọc Mai chính là người làm việc ở đây lâu nhất, rất có kinh nghiệm lại có chút quyền lực nên chắc chắn là sẽ đem chút lòng ghen ghét đố kỵ đó làm tổn thương người khác.

Tô Tinh nhìn về phía Hàn Ngọc Mai, không kiêu ngạo cũng không sùng nịnh nói: “Quản lý Hàn, tôi chỉ tới đây để lấy lại tiền lương của mình.”

“Tôi đã đuổi việc cô rồi nên sẽ không có tiền lương gì ở đây hết. Hơn nữa cô cũng không giống như những người khác tự nộp đơn xin nghỉ việc nên tiền thể chấp cũng sẽ không được trả lại.” Hàn Ngọc Mai cười lạnh, lại nhìn thấy Trần Dương đi bên cạnh cô thì khinh thường, nói: “Sao nào con tiện nhân như cô liền cho rằng mình có người chống lưng sao? Hồ ly tinh, cô cũng không để ý xem đây là chỗ nào sao? Đi nhanh đi đừng để tôi phải bực mình lên.”

Tô Tinh cũng không phải là một người yếu đuối liền nói: “Quản lý Hàn, thứ nhất, tôi cũng đã làm việc ở đây được nửa năm rồi, trước nay cũng không có việc xin xỏ hay nói dối gì cả. Cũng không phải là nghỉ hưu, làm việc trước nay đều luôn cẩn thận, còn ngày hôm qua do tôi có việc gấp nên mới xin nghỉ một hôm. Vậy nên việc chị đuổi việc tôi nói đi nói lại cũng không phải là do lỗi sai của tôi. Bất quá, tôi cũng không muốn làm việc ở nơi này thêm nữa cho nên việc chị đuổi việc tôi cũng không sao cả. Tôi cũng không muốn tới tìm ông chủ. Thứ hai, việc tôi nghỉ ở đây là do bị chị đuổi, tại sao lại trở thành do tôi không giống như những người khác không tự động nộp đơn xin nghỉ việc. Nếu như chỉ bởi vì lý do đó mà chị không trả tôi tiền thể chấp thì càng là lý do vô vớ, không thể chấp nhận được. Hơn nữa, nếu quản lý Hàn là người ít đọc sách vậy thì tôi cũng không có lý do gì để trách chị cả. Nhưng tôi cần nói cho chị biết, việc đuổi việc một nhân viên nếu có những hành vi thất đức hay không chịu trách nhiệm sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh tiếng của công ty đó. Như thế mới có thể đuổi việc, nếu không cũng chỉ có thể gọi là sa thải. Cho nên, chị cũng chỉ có thể sa thải tôi, mà sa thải thì nhất định phải đưa tiền lương cho tôi, ít nhất phải bồi thường cho tôi tiền lương của mười ngày. Về phần bồi thường cho tôi mười ngày tiền lương tôi cũng không cần. Bây giờ tôi chỉ cần chị trả cho tôi số tiền tôi đã làm ra thôi.”

Những nhân viên khác trong cửa hàng cũng có rất nhiều người khó chịu với Hàn Ngọc Mai cho nên bây giờ tất cả mọi người đều chỉ đứng một bên xem kịch hay.

Hàn Ngọc Mai thấy các nhân viên khác chỉ đứng một bên nhìn, lại bị Tô Tinh nói cho một hồi nên cảm thấy hiện tại uy tín của mình bị động chạm rất lớn. Cô ta liền ngay lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm khắc nói: “Hồ ly tinh kia đừng có ở đây khoe khoang với tôi. Ở đây tôi là quản lý, cô đã bị đuổi việc rồi. Đi nhanh một chút đi nếu không tôi sẽ không khách khí với cô nữa đâu. Cô cho rằng cô đưa người chống lưng của cô tới đây là có thể giễu võ giương oai với tôi được sao?”

“Bang!” Ngay lúc đó Trần Dương liền tát một cái thật mạnh vào mặt của Hàn Ngọc Mai.

Ngay lập tức trên má cô ta liền sưng đỏ lên, hơn nữa còn có hai cái răng bị văng ra ngoài. Cô ta liền kêu lên thảm thiết như là giết heo.

“Giết người, giết người!”

“Bang!” Trần Dương lại tát thêm một phát nữa vào má bên kia của cô ta.

Hàn Ngọc Mai bị đánh đến ngốc, mọi người xung quanh cũng đều ngây người không biết làm gì.

Trần Dương cười lạnh, nói: “Hôm nay tôi tới đây để giễu võ giương oai đó, cô làm gì được tôi.”

Hàn Ngọc Mai nhanh chóng sốc lại tinh thần, ánh mắt cô ta hiện lên chút điên loạn, sau đó cô ta liền hét lớn: “Hôm nay tôi liều mạng với anh.” Nói xong cô ta liền lao tới trước mặt Trần Dương, lại còn múa may quay cuồng.

Trần Dương không để Hàn Ngọc Mai trong mắt nên khi anh chỉ vừa đuổi chân ra một cái liền thành công khiến cô ta ngã sấp mặt trên sàn nhà.

Hàn Ngọc Mai bị làm cho ngã trông vô cùng thảm hại.

Ở xung quanh không có một nhân viên nào thương hay chạy lại giúp đỡ Hàn Ngọc Mai hơn nữa còn đứng ngoài reo hò: “Đánh rất hay”.

Mọi người thi nhau vỗ tay như sấm.

Bởi vậy cho nên có thể thấy được là Hàn Ngọc Mai có được bao nhiêu người ghét cô.

Trần Dương giơ tay lên ra hiệu cho mọi người im lặng. Sau đó ngồi xổm xuống, hướng về phía Hàn Ngọc Mai cười tủm tỉm nói: “Hôm nay tôi chỉ tới để cảnh cáo cô thôi, tuy nhiên, thật đáng tiếc là cô không nghe. Hiện tại, tiền lương của Tô Tinh giải quyết như thế nào?”

Trong mắt Hàn Ngọc Mai liền hiện lên tia hận ý nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Trần Dương cô ta vẫn là cô gắng nhịn xuống. Cô ta gật đầu, giọng run run nói: “Tôi sẽ trả.”

Trần Dương ha hả cười, sau đó lại nhìn chăm chăm bằng tên của Hàn Ngọc Mai một lúc lâu rồi lại nói thầm với cô ta: “Tốt, tên cô là Hàn Ngọc Mai, tôi nhất định sẽ nhớ thật kỹ. Nếu cô dám báo cảnh sát tôi nhất định sẽ giết cả nhà cô. Đúng rồi, còn có một bí mật nữa, tôi chính là kẻ trốn tù.”

Hàn Ngọc Mai ngay lập tức rung mình cảm thấy sợ hãi.

Sát khí trên người của Trần Dương thật là quá khủng bố, hiện tại lúc này, hàn ý của Hàn Ngọc Mai ngay lập tức biến mất không còn gì chuyển thành sự sợ hãi.

Cô dù sao cũng chỉ là người thường, làm sao có thể chống lại được Trần Dương.

Sau đó Tô Tinh liền được nhận lương. Tổng cộng là ba ngàn hai trăm đồng.

Hai người liền ra khỏi cửa hàng đó.

Sau khi lên xe ô tô, Tô Tinh không khỏi có chút lo lắng, nói: “Anh đánh Hàn Ngọc Mai như vậy sẽ không bị sao chứ?”

Trần dương điềm đạm cười, nói: “Không sao đâu, em yên tâm đi.”

Tô Tinh thấy Trần Dương như thế liền cảm thấy bình tĩnh hơn, an tâm hơn rất nhiều. Còn nói thêm: “Anh nói thầm với Hàn Ngọc Mai điều gì vậy?”

Trần Dương sẽ ở một nơi khác, vào một thời điểm khác nói cho Tô Tinh biết, liền nhanh chóng đánh trống lảng sang chuyện khác. Tô Tinh thấy Trần Dương không muốn nói tới chuyện đó nên cũng không truy vấn nữa.

Xe bắt đầu chạy.

Trần Dương hỏi: “Tô Tinh, sau này em đã có dự định gì chưa?”

Tô Tinh nói: “Em sẽ đi tìm một công việc khác, còn có thể tính toán điều gì nữa?”

Trần Dương cũng không nói thêm gì nữa chỉ là có một vài suy nghĩ. Nếu như anh có quan hệ tốt với Lâm Thanh Tuyết thì chắc chắn sẽ giới thiệu Tô Tinh đi làm ở công ty Nhà Đại.

Nhưng hiện tại quan hệ của anh và Lâm Thanh Tuyết khá phức tạp. Hơn nữa Trần Dương còn đang có ý định rời xa Tô Tinh, cho nên cũng liền chặt đứt ý tưởng này.

Bất quá, Trần Dương lại ngay lập tức nghĩ tới Mộc Tinh liền lập tức cầm điện thoại lên gọi cho cô.

Điện thoại bên kia rất nhanh chóng được bắt máy.

“Mộc Tinh, có chuyện cần phiền tới em.” Trần Dương nói.

Mộc Tinh cũng không khách sáo, nói thẳng: “Nói đi.”

Trần Dương nói: “Tô Tinh mới vừa nghỉ việc, em giúp anh sắp xếp một công việc cho cô ấy được không?”

“Nếu không thì tới quán trà của em làm quản lý đi.” Mộc Tinh nói.

Trần Dương ngần ngại, nói: “Thật chứ?”

Mộc Tinh nói: “Em hay đùa với anh loại chuyện này lắm sao?”

Trần Dương cười hắc hắc, nói: “Về tiền lương nhiều hay ít?”

“Một tháng hai vạn có thêm tiền thưởng, các trợ cấp khác nữa. Cuối năm thì chia hoa hồng sau.” Mộc Tinh nói.

Trần Dương nói: “Tốt, anh sẽ đưa cô ấy qua ngay.”

Hai người liền cúp máy, sau đó Trần Dương liệ thuật lại cuộc nói chuyện vừa rồi cho Tô Tinh nghe. Anh lại có chút thấp thỏm, nói: “Tô Tinh, em sẽ không trách anh tự tiện chứ?”

Tô Tinh nhoen miệng cười, nói: “Làm gì có chuyện đó, công việc này tốt như vậy, em nằm mơ đều không thể tưởng được. Bất quá, cô ấy là bạn anh, em chỉ sợ sẽ làm cô ấy thất vọng thôi.”

Trần Dương hơi mỉm cười, nói: “Sẽ không đâu. Mộc Tinh nhìn người rất chuẩn, cô ấy đưa ra quyết định cũng không phải là không suy nghĩ.”

Đưa Tô tinh tới chỗ Mộc Tinh một lúc Trần Dương liền lái xe đi tới công ty Triều Nhã Đại.

Tới công ty Nhã Đại đã là 11 giờ trưa.

Nắng vô cùng chói chang.

Trần Dương vừa mới xuống xe, có rất nhiều vệ sĩ liền xông tới.

“Cậu còn nhớ chỗ nào để đậu xe không vậy?”

“Trần Dương, cậu mới mua chiếc xe này sao?”

Một đám mồm năm miệng mười.

Trần Dương lại cảm thấy vô cùng thân thiết, cười hắc hắc, nói: “Đương nhiên là lão từ mua.”

“Thật là kiêu ngạo a.” Một vệ sĩ cười nói: “Con mẹ nó, chúng ta đều là vệ sĩ, tôi và cậu khoảng cách đâu có xa đâu?”

Lại có vệ sĩ khác nói: “Hắc, Trần Dương, tôi đã có bằng lái rồi chẳng qua là chưa có xe thôi, cậu cho tôi mượn một lúc nha?”

Trần Dương trực tiếp ném chìa khóa xe qua, nhếch miệng cười, nói: “Muốn lái xe đương nhiên không thành vấn đề, tôi đối với cậu không yêu cầu gì khác chỉ là nhớ giữ an toàn cho bản thân cũng như là người khác. Xe bị hỏng cũng không sao cả.”

Vệ sĩ kia bỗng dung vui vẻ lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ông Hạ là người mầu mực, tương đối bình tĩnh, quay người nhìn về phía Trần Dương nói: “Tổng giám đốc lúc trước có gọi điện đến, nếu như cậu đến, phải nói cậu đến phòng làm việc của người.”

Trần Dương hơi ngần ra, sau đó nói: “Được, tôi biết rồi, tôi sẽ đi.”

Anh ta vỗ vỗ vai ông Hạ vài cái, liền hướng phòng làm việc của tổng giám đốc mà đi.

Đi vào trong phòng làm việc, Trần Dương chỉ thấy Lâm Thanh Tuyết,.

Từ trước đến giờ trong văn phòng, Lâm Thanh Tuyết luôn ở cạnh Đường Thanh Thanh như hình với bóng. Cho nên Trần Dương cảm thấy sự việc trước mắt có chút kì quái.

“Thanh Thanh đâu?” Trần Dương đóng cửa phía sau lại, một cách tự nhiên hỏi.

Lâm Thanh Tuyết cả người mặc một bộ vest màu trắng, khí khái hào hùng nhưng xinh đẹp. Cô thản nhiên nói: “Thanh Thanh cùng anh họ quay về Phật sơn.”

Trần Dương nói: “Sao bỗng nhiên quay về Phật sơn?” anh ta vừa nói đồng thời ngồi vào phía đối diện Lâm Thanh Tuyết.

Lâm Thanh Tuyết bỏ công việc trong tay xuống, gọi điện thoại cho thư kí đem hai ly cà phê vào.

Lúc sau Lâm Thanh Tuyết mới lên tiếng: “Ông ngoại Thanh Thanh đang ở Phật sơn, trở lại thăm một chút cũng rất bình thường.”

Trần Dương nói: “Chỉ sợ là tình huống của hai người trước mắt có chút đau đầu, vì thế Thanh Thanh gặp người lớn trong nhà bàn bạc một chút?”

Lâm Thanh Tuyết khẽ cười khỏ, nói: “Tại sao cái gì cũng không thể gạt được anh là sao?” cô dừng một chút, còn nói thêm: “Dì tôi nói, mọi chuyện không cần cùng anh tiếp xúc. Những chuyện khác, một khi gặp phải vấn đề, liền để anh ấy xử lí.”

Trần Dương giật mình, anh ta cũng không đoán ra suy nghĩ của Lâm Thanh Tuyết. Lâm Thanh Tuyết từ bé đã là một cô gái thông minh, cũng là thiên tài. Lúc trước cô giống như một Đường Thanh Thanh không tin chính mình. Hiện tại, cô cũng như Thanh Thanh hối hận về việc kia.

“Chỉ có điều anh yên tâm.”

Lâm Thanh Tuyết hơi mỉm cười, nói: “Tôi không có đáp ứng đi.”

Trần Dương liền hỏi nói: “Tại sao không đáp ứng?”

Lâm Thanh Tuyết không trực tiếp trả lời, mà là nói: “Công ty Nhã Đại đối với tôi đặc biệt quan trọng. Không phải bởi vì Nhã Đại là công ty có thể cho tôi kiếm rất nhiều tiền, trên thực tế, tiền của tôi cũng đủ rồi. Con người tôi, đối với ăn nhậu chơi bời, hay là hàng xa xỉ đều không có hứng thú nhiều. Nhưng là cho dù bên ngoài cho tôi nhiều tiền hơn nữa, tôi cũng không thể từ bỏ công ty. Bởi vì công ty này là ý nghĩa sinh mệnh của tôi hướng về. Nó là minh chứng cho giá trị Lâm Thanh Tuyết tồn tại ở trên đời này. Cho nên, mặc kệ bọn họ có nhiều tiền như thế nào, ta cũng không đồng ý bán Nhã Đại.” Cô ngừng một chút, lại nói: “Về sau tôi suy nghĩ một chút, nếu anh không xuất hiện, tôi sẽ gặp kết cục gì? Ồ, tôi muốn nhớ lại, bỗng nhiên cảm thấy nổi da gà. Duy nhất những người đó, mặc dù không phải là thuộc những người đại vị cao, nhưng thủ đoạn làm việc so sánh với bọn họ thì không đành hoàng một khi đã muốn dùng thủ đoạn, ít nhất là bắt cóc tôi, chụp được cái gì đó không đúng, video, vân vân... Tôi tin tưởng bọn họ có một trăm biện pháp khiến tôi đồng ý.”

Trần Dương ngạc nhiên nhìn Lâm Thanh Tuyết, anh ta không nghĩ cô thông minh như thế, đem vấn đề này quan sát rõ ràng như vậy.

Lâm Thanh Tuyết tiếp tục nói: “Nói cách khác, là anh giúp tôi giữ lại mạng sống. Anh đối với tôi là người có công lớn. Với tôi, Nhã Đại vô cùng quan trọng. Nhưng nếu vì tôi giữ lại công ty mà nghe theo lời đi,... đuổi anh đi, đó là ăn cháo đá bát. Dĩ nhiên, chứng minh giá trị tồn tại của tôi không phải là quan trọng. Nhưng đầu tiên, tôi phải là người không thể bị khuất phục, không thẹn với lòng... Danh dự! Phẩm chất, nếu như ngay cả ban đầu đạo đức cũng không làm được, còn nói giá trị, chẳng phải là buồn cười?”

Những lời này nói ra, Trần Dương không khỏi bắt đầu nhìn rõ về Lâm Thanh Tuyết. Anh ta cảm thấy Lâm Thanh Tuyết bề ngoài bé nhỏ nhưng bên trong ẩn chứa một loại tinh thần đáng sợ. Cô cũng coi làm cho nhiều người cũng muốn cảm thấy xấu hổ.

Có lẽ, thật sự cô còn nhỏ, cô còn không có kinh nghiệm trong cuộc sống tàn nhẫn và xấu xa, cho nên còn có thể thẳng thắn cùng cố chấp. Nhưng dù thế nào, Trần Dương cũng rất ngưỡng mộ Lâm Thanh Tuyết.

Nếu là trước kia, Trần Dương bảo vệ cô là bởi vì anh của cô Lâm Nam. Còn bây giờ, ý nghĩ che chở cô xuất phát từ đáy lòng.

Anh ta là người học võ, mà như thế có nghĩa là gặp chuyện không hay sẽ giúp đỡ.

Nếu như chính anh ta cũng không có ý chí đó, vậy còn dựa vào người bình thường? Trần Dương có cảm giác mình cần bảo vệ cô hơn nữa, vì Lâm Thanh Tuyết chính là một cô gái, thật sự rất ít.

“Chỉ là...” Lâm Thanh Tuyết bỗng nhiên lại nói: “Tôi vẫn còn chút vấn đề không nghĩ ra, hi vọng anh có thể giúp tôi giải thích một chút.”

Trần Dương nói: “Cô nói đi.”

Lâm Thanh Tuyết nói: “Khoảng thời gian tôi khó khăn nhất, anh bỗng nhiên xuất hiện. Giống như truyện cổ tích hoàng tử, nhưng tôi lại không in những chuyện như thế. Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, lúc tôi cần sự giúp đỡ nhất anh xuất hiện rất đúng lúc.”

Trần Dương do dự một cái chớp mắt, nói: “Cũng rất đúng lúc. Nhưng cô hi vọng tôi sẽ trả lời như thế nào? Tôi lại không phải thần tiên, không thể nào tính toán thời điểm cô cần sự giúp đỡ mà xuất hiện. Chuyện chỉ có vậy, là trùng hợp, tôi xuất hiện đúng lúc cô cần sự giúp đỡ nhất.”

Lâm Thanh Tuyết im lặng đi xuống.

Trần Dương nói: “Cũng có thể, cô sinh ra đã may mắn, gặp chuyện không tốt sẽ có người đến giúp đỡ. Chắc đúng như vậy nên sau này nếu cô còn gặp nguy hiểm, cũng có một người giống như tôi rất đúng thời điểm sẽ giúp cô. Mặc dù nói đến những chuyện như số mệnh nghe có vẻ mê tín, nhưng là cuộc đời, thì luôn có một cái gọi là giống nhau. Chính là vận mệnh. Có người từ khi sinh ra đã là con cháu nhà giàu, cao quý, cũng có người lại nghèo hèn như chó, có người gặp được hoàn cảnh tốt, một bước lên trời. Cũng có khi vô cùng xui xẻo, chẳng hạn đi trên đường bị xe đụng chết. Mỗi một người, ‘vận mệnh’ đúng là không giống nhau.

Lâm Thanh Tuyết nhìn về phía Trần Dương: “Không còn nguyên nhân khác?”

Trần Dương nói: “Tôi từ nước ngoài đến Tân Hải là trùng hợp, duy nhất việc tìm đến cô cũng là tạm thời nãy lòng tham. Tôi không phải thần tiên, làm sao biết trước?”

Lâm Thanh Tuyết trầm ngâm nhanh như cái chớp mắt, sau đó thản nhiên cười, nói: “Xem ra, đúng như anh nói?”

Trần Dương cười một tiếng, nói tiếp: “Không còn chuyện gì nữa, tôi liền đi ra ngoài.”

Lâm Thanh Tuyết nói: “Chờ chút, anh một mình rời khỏi Tân Hải sao? Còn có cậu ấm họ Thiếu sẽ tiếp tục tìm đến chúng ta gây khó dễ sao?”

Trần Dương trầm ngâm nói: “Chuyện này không đơn giản như vậy mà từ bỏ.

Chỉ là cô không cần lo lắng, giặc tới thì đánh, chúng ta đang ở trong nước, hay là xã hội của luật pháp, bọn họ sẽ không dám làm càn. Nếu như muốn chơi xấu, tôi sẽ giở thủ đoạn cao hơn.”

Lâm Thanh Tuyết khẽ thở ra nhẹ nhõm, nói: “Thật tốt, mọi chuyện đều vất vả cho anh.”

Trần Dương khẽ mỉm cười, sau đó đứng dậy rời đi.

Ngày Quốc khánh trong tập đoàn rất yên tĩnh.

Một mình cùng với Kiều Kiều ở trong phòng làm việc tình cảm mãnh liệt một lần, trên ghế salon còn lưu lại vết ướt. Kiều Kiều trên mặt mệt mỏi không hết, một mình lại im lặng.

Anh với Kiều Kiều trên người chỉ là phát tiết.

Về cái chết của La Nhẫn, rất nhanh chóng đem xác đi thiêu, một nửa dấu vết cũng không sót lại.

Do vì ký vào giấy sinh tử mà chết, dựa trên quy tắc, không thể làm một tang lễ long trọng. Mà chuyện này, cũng là do cậu ấm họ Thiếu gây mất mặt, càng không thích hợp để nói tới,

Ngay ngày hôm ấy, tro cốt đã được chôn cất ở nghĩa trang Tân Hải thành phố An Nam.

Đồng thời, tin tức về La Nhẫn cũng được người bên trong tung ra.

Lần này, chuyện lớn đã ảnh hưởng đến mọi người.

La Nhẫn, mãi mãi là một cái tên. Cái tên này tuy rằng hiện giờ khiến mọi người hồ đồ không sai, nhưng vẫn có duyên với bạc tiền bối nên có chút chênh lệch.

La Nhẫn là người xuất sắc nhất, nhưng vì ký giấy sinh tử bị người ta đánh chết nên tất cả mọi người có mặt nhìn thấy cũng chỉ có thể nén giận.

Chuyện này phạm vi lan ra cũng không rộng rãi, nhưng vẫn đến tai người kia.

Người kia là Dương Lăng. Năm nay ba mươi ba tuổi, trên thực tế anh ta so sánh với La Nhẫn còn nhỏ hơn một tuổi. Nhưng anh ta là con cháu quyền thế trong nhà họ Yên, vô cùng có địa vị. Cho nên lúc đầu chào hỏi thân phận cũng cao lên rất nhiều, hơn nữa thực lực cuồng Dương Lăng cũng rất cao. Rốt

cực cao đến đâu, người ngoài không thể nhìn rõ.

Hôm nay Dương Lăng đã một mình ra ngoài, đang ở thành phố Giang Nam tạo dựng tập đoàn Dương thị. Tập đoàn này nắm giữ cả Giang Nam về quyền lợi vận chuyển ở bến tàu Trường Giang. Mỗi năm, tập đoàn Dương thị ở lĩnh vực vận chuyển thu được lợi nhuận trên sáu trăm triệu. Hơn nữa, Dương thị đối với ngành sản xuất ô tô máy móc cũng có độc quyền, còn buôn lậu một ít ô tô ở nước ngoài. Sáu trăm triệu kia là lợi nhuận bên ngoài, chỉ dựa vào buôn lậu, hàng năm con số này lên đến hơn 1,8 tỷ.

Tập đoàn Dương thị đã tạo ra thành công một đế quốc thương nghiệp khổng lồ. Có rất nhiều người tài giỏi làm việc trong Dương thị.

Bởi vì có rất nhiều người tài giỏi làm việc, một chút rắc rối cũng không có. Dương thị chính là nơi người người mơ ước.

Về phần nhà nước, tập đoàn Dương Thị đem sổ sách làm rất tốt, nên mọi chuyện vẫn luôn vui vẻ hòa thuận, bình an không có việc gì.

Thiếu Lâm tự là một khối kim tự chiều bài. Máy cái này tạo thành một tập thể, nhằm khiến cho những nhân vật nổi tiếng khác phải kiêng kỵ. Cho nên bọn họ xem như đó là hình thức nhất thời. Nếu như La Nhẫn cứ như vậy bị đánh chết, những thứ này các anh em không làm vì lời nói... như vậy những người bị sự khiếp sợ ở Thiếu Lâm tự cũng giảm xuống.

Đây là tập đoàn Dương thị, nơi mà Dương Lăng không thể thiếu tài năng.

Nhưng tình huống này, Dương Lăng cũng không thể công khai đi tìm Trần Dương gặp phiền toái. Vì kí vào giấy sinh tử, trước đó điều kiện đã truyền ra ngoài. Người sống trong xã hội như bọn họ, nhất định phải giữ chữ tín. Nếu như Thiếu Lâm tự làm việc không chú ý, danh dự cũng đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Cuối cùng dẫn đến người khác không còn tin nhiệm những người đó, kể cả Thiếu Lâm tự.

Một khi sự tình đến như vậy, Thiếu Lâm tự sẽ ra mặt ta hỏi.

Như vậy trước mắt, Dương Lăng và người bên Thiếu Lâm tự đang ở trong tình huống tiến lùi cũng không tốt, Dương Lăng càng bức bối Độc Nhãn, nhưng lúc này, một mình trách cứ cũng vô ích. Anh ta trong lúc nguy cấp tự mình gọi cho Độc Nhãn một cú điện thoại.

Nhận được điện thoại của Dương Lăng là lúc Độc Nhãn cùng Kiều Kiều ở trên ghế salon đại chiến. “Ài?” Độc Nhãn nghe điện thoại tức giận nói.

“Họ Dương, tên một chữ Lăng.” Dương Lăng lạnh nhạt nói.

Độc Nhãn bỗng nhiên sợ hãi, lắp bắp nói: “Chú...”

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tập Đoàn Dương Thị

Dương Lăng hít một hơi thật sâu, nói: “Ta đã hiểu rồi. Ngươi đã tự mình bày ra kế hoạch suýt nữa hại chết ta. Bây giờ ta sẽ ghi vào đây, sau đó sẽ trao đổi với ngươi sau.”

Độc Nhãn sợ hãi, nói: “Sư phụ, con biết sai rồi, muốn đánh muốn phạt thế nào tùy người xử lý.”

Dương Lăng nói: “Bây giờ ngươi không được rời khỏi Tân Hải.”

Độc Nhãn nói: “Nhưng còn ván bài.....?”

Dương Lăng nói: “Đánh bài thì ngươi cần phải rời khỏi Tân Hải sao?”

Độc Nhãn hơi khó hiểu, nhưng vẫn là đáp: “Dạ.”

Dương Lăng nói: “Nếu ngươi không rời khỏi Tân Hải mà Trần Dương tới tìm, đánh ngươi thì có nghĩa là hấn đã khiêu chiến với tôn nghiêm của những đệ tử Thiếu Lâm chúng ta. Chúng ta sẽ có lý do để ra tay với hấn. Hơn nữa ngươi đã vi phạm quy tắc của ván bài vậy nên ta sẽ trục xuất ngươi khỏi các đệ tử Thiếu Lâm để phạt.”

“Sư phụ, con...” Trong lòng Độc Nhãn đang vô cùng sợ hãi. Dương Lăng luôn là người minh bạch hơn nữa còn có những kẻ sách vô cùng độc ác. Để cho người trong giang hồ không thể bàn luận được gì, hơn nữa là để xử lý Trần Dương thì đây là một kế sách hoàn hảo, vẹn cả đôi đường. Chẳng qua hấn chỉ muốn hy sinh mình mà thôi.

Dương Lăng đạm lãnh nói: “Sau này khi ngươi tới Dương thị, ta sẽ cho ngươi một cuộc sống đầy đủ, không cần phải suy nghĩ.”

Độc Nhãn biết mình không thể cự tuyệt, nếu không sư phụ sẽ nổi giận. Hơn nữa đây cũng là lỗi của mình nên hấn cần phải có trách nhiệm.

Ngay lập tức, Độc Nhân liền nói: “Được, con sẽ hết lòng theo sư phụ.” Hắn dừng một chút, nói: “Nhưng lỡ như Trần Dương không ra tay với con thì phải làm sao? Hay lỡ như hắn giết con luôn?”

Dương Lăng nói: “Nếu hắn chưa ký giấy với Lăng Lăng Càn Khôn thì sao mà hắn dám giết người được?” Dừng một chút, hắn nói: “Bất quá nếu hắn không muốn ra tay với người để tránh phiền phức thì như thế này đi: Người chủ động đi khiêu khích hắn. Chuyện này không thể kéo dài lâu nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh dự của đệ tử Thiếu Lâm chúng ta, hiểu không?”

Độc nhân nói: “Vâng, sư phụ.”

“Làm sao vậy?” Sau khi nghe điện thoại xong, Tề Kiều vội vàng hỏi Độc Nhân.

Độc Nhân ánh mắt hoang mang, sau một hồi mới nói: “Dương sư phụ đang rất bức mình với Trần Dương nên em yên tâm đi Trần Dương sẽ không sống được lâu nữa đâu. Chẳng qua là Kiều Kiều à sau này anh sẽ không còn ở Tân Hải nữa thì em sẽ phải là sao đây?”

Tề Kiều Kiều không khỏi hoang mang. mấy năm nay nhờ ở bên cạnh Tổng giám đốc Khánh An Tổng Khánh An nên cô mới có được địa vị như vậy. Nhưng mấy năm nay ông ta không còn thích cô nữa, nên cô chỉ còn biết dựa vào Độc Nhân.

Tổng Khánh An đương nhiên là rất bức mình vì chuyện này nhưng lại ngại Độc Nhân, ông ta cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Độc Nhân là vệ sĩ đặc biệt nhưng đây không phải điều đáng sợ nhất. Đáng sợ nhất là sau lưng Độc Nhân còn có Tập đoàn của đệ tử Thiếu Lâm đó nữa. Long vương gia Tân Hải cũng không dám đắc tội với Độc Nhân cũng là bởi lý do này.

Tề Kiều Kiều mấy năm nay có thể thăng chức nhanh chóng, được như bây giờ tất cả cũng đều là nhờ có Độc Nhân. Đúng là bởi vì chút lòng tham nên mới có thể ra tay với Lâm Thanh Tuyết như vậy. Không ngờ hậu quả của việc lần này thực lớn đến như vậy. Nếu Độc Nhân rời khỏi Tân Hải, cô mất người chống lưng, nhất định Tổng Khánh An sẽ không tha, không để yên cho cô.

“Em sẽ đi với anh.” Tề Kiều Kiều lập tức nói.

Độc Nhân không khỏi cảm động, nói: “Được”

Sau khi Lâm Thanh Tuyết tan làm, Trần Dương liền lái chiếc xe Harry đưa cô về biệt thự. Lâm Thanh Tuyết cũng không để ý, cứ thế ngồi lên xe. Bất quá khi tới biệt thự Liễu Diệp, Lâm Thanh Tuyết lại nói: “Mỗi tháng tôi sẽ cho anh hơn năm ngàn tiền xăng xe.”

Trần dương nghe xong cười ha hả, nói: “Cảm ơn.”

Lâm Thanh Tuyết cũng cười cười, nói: “Nếu buổi sáng anh còn dám đến trễ nữa thì cái gì cũng sẽ đều không có.”

Trần Dương cười ha hả, nói: “Tôi cam đoan sẽ không đến muộn.”

Cứ như thế, một lúc sau Trần Dương tạm biệt Lâm Thanh Tuyết ra về.

Anh lại đi đón Tô tình vừa mới tan làm.

Vốn Trần Dương đã nghĩ sẽ không cần đi đón Tô Tình, định sẽ làm như không quen với cô nhưng lại không đành lòng để cô đi xe bus. Thật sự là mâu thuẫn tới cực điểm.

Tô Tình vừa nhận được điện thoại, liền ở Mộc Tĩnh trà chờ anh tới. Cũng dặn dò Trần Dương lái xe chậm một chút, không cần vội vàng. Lúc này Tô Tình thật giống như một người vợ hiền lành dịu dàng, tất cả cũng đều chỉ là suy nghĩ của Trần Dương.

Trần Dương tuy rằng có thể tàn nhẫn độc ác, giết người không ghê tay nhưng khi đối diện với Tô Tình thì anh lại không có bất kỳ kháng cự nào cả.

Tới Mộc Tĩnh trà anh mới phát hiện Mộc Tĩnh cũng ở đó.

Mộc Tĩnh nói: “Trần Dương, anh ở lại đây dùng chén trà đi.”

Trần Dương cười hi hi, nói: “Bây giờ là giờ ăn tối rồi còn uống trà gì nữa! Em mời anh ăn cơm thì được.”

Mộc Tĩnh liền tròn mắt, nói: “Đúng là tên tiểu tử thú, chỉ biết chiếm tiện nghi của ta thôi.”

Một bên Tô Tình cũng liếc Trần Dương một cái, chủ động nói: “Tôi mời đại gia đi ăn cơm.”

Mộc Tĩnh cũng cười, nói: “Tôi cũng chỉ nói giỡn với hắn thôi, để tôi mời.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Trần Dương lập tức nói: “Mộc Tĩnh tiền tiêu không hết, chúng ta làm việc này giúp cô ấy coi như là tích đức đi.”

Mộc tình cười mắng: “Trần Dương anh, có bao nhiêu điểm thất đức vậy.”

Trần dương vui vẻ cười.

Mặc kệ nói như thế nào, họ liền đi tìm một nhà hàng ăn cơm.

Trần Dương khoác lác nói muốn ăn thịt, ăn đầu sư tử, thịt kho tàu, ăn ngon vô cùng thoải mái.

Tô Tình ngẫu nhiên sẽ gấp đồ ăn cho Trần Dương, lại rót nước chi anh, quan tâm cẩn thận tỉ mỉ.

Việc này có biết bao nhiêu là ấm áp làm Trần Dương thực sự cảm động.

Trên đường về, Tô Tình tranh thủ đi toilet.

Mộc Tình hơi mỉm cười, hỏi: “Xem ra, anh đối xử với Tô Tình rất tốt. Con bé đối xử với anh cũng không tồi, anh có định kết hôn không vậy?”

Trần Dương không khỏi đầu đầu, hỏi ngược lại: “Em cảm thấy anh thích hợp để kết hôn sao?”

Mộc tình cười cười, nói: “Muốn nghe nói thật hay là nói dối?”

Trần Dương nói: “Vô nghĩa thôi.”

Mộc Tình nói: “Nói thật là anh không thích hợp để kết hôn. Nhìn anh xem, trời sinh hiếu chiến, tính tình nóng nảy. Một khi kết hôn rồi chắc chắn sẽ mang lại cho Tô Tình nhiều tổn thương.”

Trần dương sờ sờ mũi, nói: “Em thật đúng là ăn ngay nói thật!” Anh dừng một chút, nói: “Em nói không sai, anh cũng không nghĩ tới việc kết hôn. Anh thích một người, thích một cô gái chỉ sau một đêm nhưng mà bốn ba đây đó như này thật sự không thể ràng buộc được.”

Mộc Tình nói: “Chúng ta đều giống nhau, đều theo đuổi võ đạo ở cảnh giới cao.”

Trần Dương nói: “Tình, không đề cập tới vấn đề này nữa. Đi một bước tính một bước đi.”

Mộc Tình cũng liền không nói chuyện này nữa. Cô đảo mắt nhìn quanh, nói: “Độc Nhân không rời khỏi Tân Hải, xem như hắn cũng không có ý định rời khỏi nơi này. Chuyện này hiển nhiên là đã đánh động tới Tập đoàn đệ tử Thiếu Lâm kia. Rất có khả năng, Độc Nhân sẽ vẫn ở đây để bày mưu tính kế.”

Trần Dương nói: “Độc Nhân chắc chắn không có gan làm chuyện đó đâu. Nếu là đang bày mưu tính kế thì có nghĩa là tập đoàn đệ tử Thiếu Lâm đó đang nghĩ cách để đối phó với anh rồi.”

Mộc tình nói: “Đúng vậy, cho nên em phải nhắc nhở anh, phải đặc biệt chú ý. Nếu theo tình hình này chắc chắn là Tập đoàn Dương thị sẽ do Dương Lăng tiếp quản. Dương Lăng lại là đệ tử lâu năm cũng như xuất sắc nhất của cái Tập đoàn Thiếu Lâm đó. Dưới hãn ta có rất nhiều huynh đệ do hãn điều khiển. Anh tuyệt đối không thể khinh thường tên Dương Lăng này được, tập đoàn Dương thị của hãn hiện giờ có hơn năm mươi tỷ, tài sản của hãn cũng rất đông và rộng. Nhưng mà quan trọng nhất là hãn đã tu luyện được rất lâu, thân thể của hãn rất phi thường, rất có khả năng, hãn là một cao thủ Kim Đan.”

Trần Dương không khỏi hơi thất sắc, nói: “Như khủng bố vậy?”

Mộc Tình nói: “Đây cũng chỉ là suy nghĩ của em, cũng không rõ ràng lắm. Với thân phận của Dương Lăng nhất định hãn sẽ rất ít khi ra tay. Hãn ta rất thông minh còn có rất nhiều thủ đoạn.”

Trần Dương liền lâm vào trầm tư.

Mộc Tình còn nói thêm: “Hiện giờ Dương Lăng chính là vấn đề nan giải nhất, thứ nhất là hãn không thể trực tiếp động thủ với anh bởi vì đó là vi phạm đạo nghĩa. Thứ hai là, hãn không thể để anh sống sót, đó là bởi vì danh dự của các đệ tử Thiếu Lâm.”

Trần Dương suy nghĩ thật nhanh rồi nói: “Cho nên với tình huống như thế này, rất có khả năng Độc Nhân sẽ làm một điều gì đó để phá vỡ cục diện. Hãn sẽ tới khiêu khích anh, bị anh đánh cho tàn phế, sau đó Dương Lăng sẽ trục xuất Độc Nhân ra khỏi Thiếu Lâm, coi như cảnh cáo với mọi người. Cuối cùng thì Dương Lăng sẽ nói anh làm nhục tới Thiếu Lâm, ra tay với anh. Như thế là một công đôi việc.”

Mộc tình sáng mắt lên, nói: “Việc này rất có khả năng.”

Trần Dương nói: “Nếu anh đơn phương làm Độc Nhân bị thương, hoặc là đẩy lui Độc Nhân. Cái đó cũng không làm giới võ phục tin tưởng được, bởi vì Độc Nhân chủ động khiêu khích, là Độc Nhân không đúng. Nhưng nếu Độc Nhân chưa chết? Như vậy mọi người sẽ cho rằng anh giết chết Độc Nhân. Đến lúc đó, Dương Lăng sẽ có thể nổi trận lôi đình, mang người tới giết anh. Giới võ thuật cũng không thể nói gì được.”

Mộc tình không khỏi âm thầm lú lui, nói: “Đây là một kế hoạch rất độc ác a!” Cô dừng một chút, nói: “Nếu anh đã đoán được, anh tính giải quyết như thế nào?”

Trần Dương khẽ thờ dài, nói: “Đi một bước tính một bước đi.”

Ngay lúc này, Tô tình cũng vừa bước vào. Hai người cũng lập tức không nói gì nữa.

Sau khi Tô Tinh ngồi xuống, Mộc Tinh còn nói thêm: “Đừng ròi, về sau để em cho Tô Tinh một tài xế nhà, không cần để anh hàng ngày đưa đón cô ấy đi về nữa. Còn nữa, em còn một phòng để không có thể để Tô Tinh ở đó, không cần trả tiền thuê nhà.”

Tô Tinh không khỏi lấp bắp kinh hãi, ấp úng nói: “Thật ngại quá đi.”

Mộc Tinh cười cười, nói: “Không có gì.”

Trần Dương biết Mộc Tinh là đang giúp mình bảo vệ Tô Tinh, cũng giúp mình giải quyết vấn đề tình cảm với Tô Tinh. Anh tuy vô cùng luyến tiếc những buổi tối nhìn lên Tô Tinh nhưng chính sự quan trọng hơn nên lập tức nói: “Vây đa tạ Mộc Tinh.”

Mộc Tinh cười, nói: “Khách khế”

Tô Tinh thấy Trần Dương gõ gõ định đi xuống dưới nên cũng không nói gì nữa.

Sau đó bữa tối kết thúc. Trần Dương lái xe đưa Tô Tinh về nhà.

Đi trên đường, Tô Tinh có chút thấp thỏm bất an, nói: “Trần Dương, em cảm thấy cứ như vậy chiếm tiện nghi của chị Tinh được sao? Em biết anh với chị ấy là bạn nhưng mà nhân tình thì cũng chỉ có một thời thôi.” Cô dùng một chút, nói: “Kỳ thật em cảm thấy trước đây rất tốt, mỗi ngày anh tới đón em về phòng trọ. Như vậy em cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.”

Trần Dương mỉm cười, nói: “Tô Tinh à, anh đã nói rồi em là người tốt, cố gắng làm việc. Không thành vấn đề. Anh và Mộc Tinh cũng nhìn thấy được sự cố gắng của em trong một tuần qua nên mới đưa ra quyết định đó. Nhưng cái chính là Mộc Tinh cảm thấy em rất xứng đáng được như vậy. Mặt khác, cô ấy có nhiều tiền như vậy có thể dễ dàng tìm được một người tín nhiệm giúp cô ấy quản lý, kiểm lời sao? Cứ quyết định như vậy đi.”

Tô Tinh hít một hơi thật sâu, nói: “Vây được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Gây Sự

Editor: Quý Quý

Về đến nhà, Tô Tinh nói: “Có muốn vào phòng tôi ngồi một lúc không? Tôi làm nước ép dưa hấu lạnh cho anh.”

Trần Dương thật sự là muốn vào ngồi một chút, nhưng anh vẫn cắn răng, lạnh lùng cự tuyệt nói: “Không, hôm nay tôi hơi mệt, muốn đi ngủ sớm.”

Trong mắt Tô Tinh hiện lên một chút thất vọng, nhưng vẫn nói thêm: “Được rồi, anh đi nghỉ sớm đi.”

Trở về phòng mình, Trần Dương đóng cửa lại.

Anh không bật đèn, trong phòng một mảnh u ám. Sau đó, anh châm một điếu thuốc, từng làn khói tỏa ra.

Bình thường, Trần Dương không có thói quen hút thuốc, trừ những lúc đặc biệt phiền muộn.

Trần Dương luôn luôn phóng khoáng không e dè, không vướng bận điều gì. Nhưng hiện giờ Tô Tinh lại làm trái tim anh hỗn loạn, điều này làm cho Trần Dương vô cùng mâu thuẫn.

Trần Dương hút xong điếu thuốc liền nằm lên giường.

Vừa mới nhắm mắt, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Là Tô Tinh.

“Trần Dương, anh đang ngủ sao?” Tô Tinh ở ngoài cửa hỏi.

Trần Dương phi ra mở cửa. Tô Tinh đứng đó, mặc quần áo ở nhà màu xanh, buộc tóc đuôi ngựa, giản dị mà xinh đẹp.

Trần Dương thấy Tô Tinh cầm cốc nước ép dưa hấu lạnh trong tay, trong lòng không khỏi ảm áp.

Tô Tinh thân nhiên cười nói: “Uớp lạnh đó, anh uống một chút rồi ngủ tiếp, sẽ rất thoải mái.”

Trần Dương nhếch miệng cười nói: "Chị Tinh, chị thật tốt."

Tô Tinh vui sướng nói: "Mau uống đi, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa." Nói xong cô liền quay người đi.

Trần Dương không nhịn được nói: "Chị Tinh."

Tô Tinh khó hiểu nhìn Trần Dương.

Trần Dương nói: "Vào trong cùng uống đi, tôi còn có chuyện muốn nói với chị."

Tô Tinh đỏ mặt tai hồng, cô không biết Trần Dương muốn nói gì. Cho dù anh tỏ lộ hay cự tuyệt, đều làm cho cô hoảng loạn.

Tô Tinh cuối cùng vẫn gật đầu, vào trong phòng.

Trần Dương tìm một cái cốc, rót một ít nước dưa hấu cho cô. Sau đó anh uống cạn cốc của mình.

"Chị Tinh, tôi thích chị." Trần Dương bỗng nhiên nói.

Tô Tinh xấu hổ đỏ bừng mặt, tim đập chân run, trong một lúc không biết phản ứng thế nào.

Trần Dương tiếp tục nói: "Lần đầu tiên nhìn thấy chị, tôi đã cảm thấy chị không giống người bình thường, vô cùng hấp dẫn tôi. Đến mức tôi nằm mơ cũng nghĩ đến chị."

Tô Tinh muốn mở miệng, nhưng lại không biết phải nói thế nào. Cô cũng có rất nhiều điều muốn nói, trong lòng cô cũng thích Trần Dương. Nhưng cô lại có rất nhiều điều băn khoăn.

"Chị nghe tôi nói hết đã, chị Tinh." Trần Dương nói.

Tô Tinh cảm thấy nao nao, cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Trần Dương nói: "Tôi vô cùng không muốn làm chị tổn thương. Trước kia, Trần Dương tôi cả ngày cả lo phát phơ, là một tên vô lại. Tôi không nhớ rõ tôi đã ngủ với bao nhiêu phụ nữ. Chỉ biết, giống như đại gia trong các quán bar, cứ thuận mắt là ngủ với nhau. Sáng hôm sau tỉnh dậy thì coi như không có chuyện gì, không vướng bận gì cả. Từ nhỏ tôi đã sống cùng với sư phụ, sư phụ dạy dỗ tôi vô cùng nghiêm khắc, tôi sớm đã có thói quen không dựa vào bất kỳ ai trong cuộc đời này. Ở nước ngoài mấy năm nay, tôi chỉ có một thân một mình, tự do vô cùng. Tôi chưa hề nghĩ sẽ ở bên che chở cho người phụ nữ nào suốt đời."

Gương mặt Tô Tinh trắng bệch, cô run giọng hỏi: "Anh có ý gì?"

Trần Dương hít sâu một hơi nói: "Vốn dĩ, tôi chỉ muốn gần gũi với chị, nhưng không hề nghĩ tới tương lai. Nhưng hiện giờ, tôi thực sự rất mâu thuẫn. Tôi nói những lời này, chính là không muốn chị bị tổn thương."

"Anh muốn chia tay?" Tô Tinh thê lương nói: "Không, chúng ta cho tới giờ còn chưa có gì với nhau, sao lại nói chia tay?"

Ban đầu Trần Dương muốn chậm rãi làm Tô Tinh nguội lạnh, nhưng cô đối với anh quá tốt. Thời gian càng lâu, anh sợ sẽ làm cô tổn thương nhiều hơn.

Cho nên anh liền đổi ý, nói rõ ràng vào lúc này.

"Chị Tinh." Trần Dương nói: "Nếu trong lòng tôi không có chị, tôi sẽ không nói những lời này đâu. Nếu tôi chỉ đơn giản là muốn chơi đùa, tôi lại càng không nói như vậy. Tôi thẳng thắn với chị, là vì tôi càng ngày càng thích chị, để ý quan tâm đến chị. Nhưng, nói đến kết hôn, một gia đình. Tôi còn chưa sẵn sàng, tôi thậm chí còn sợ kết hôn."

Tô Tinh nhìn Trần Dương chằm chằm, cô có thể cảm nhận được anh đang nói rất chân thành.

Trong chốc lát, nỗi thương tâm của cô dịu đi được một chút.

"Tôi hiểu ý anh, Trần Dương." Tô Tinh đứng lên nói: "Tôi hẳn là nên cảm ơn anh vì đã thẳng thắn." Sau đó, cô liền đi ra khỏi phòng.

Trong lòng Trần Dương cảm thấy mất mát, mình đúng là một tên khốn!

Nhưng cho dù thế nào, anh cũng không muốn kết hôn, không muốn bị ràng buộc với Tân Hải này. Anh đã quá quen thuộc với cuộc sống tự do tự tại.

Không lâu sau, trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy.

Trần Dương vừa mới u buồn liền bị kích động. Aiii, vẫn không chống cự nổi ham muốn nguyên thủy kêu gọi.

Trần Dương nghĩ hôm nay muốn nói rõ ràng với Tô Tinh, ngày sau chỉ sợ khó có cơ hội nhìn thấy. Trần Dương liền không do dự nhào người tới, cạy viên gạch ra.

Thân thể trắng trẻo mềm mại của Tô Tình hiện lên trước mắt anh.

Trần Dương mê mẩn ngắm nhìn.

Nhưng đúng lúc này, Tô Tình bỗng nhiên hồ nghi nhìn về phía này. Trần Dương giật mình, lập tức lấp viên gạch vào.

Mẹ kiếp, thanh danh một đời không thể dễ bị hủy hoại trong chốc lát!

Cứ như vậy, Trần Dương không dám nhìn nữa.

Rất nhanh sau đó, Tô Tình đã tắm xong.

Chỉ là Trần Dương không ngờ, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Vẫn là Tô Tình.

Trần Dương mở cửa, nhìn thấy Tô Tình anh không khỏi ngây người, máu nóng sôi trào trong cơ thể, hooc môn không ngừng kích thích ham muốn.

Đơn giản là giờ phút này Tô Tình thật sự quá quyến rũ gọi cảm.

Cô mặc áo ngủ màu tím, tóc ướt sũng, trên trán có mấy sợi tóc bết nước.

Hơn nữa, cô đang không mặc áo lót, có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng khuôn ngực dưới lớp áo ngủ.

Trần Dương gian nan nuốt nước bọt. Tô Tình sắc mặt bình tĩnh, thậm chí có chút lãnh đạm. Cô đi vào nằm xuống trên giường Trần Dương.

Trần Dương giật mình rống lên: "Chị Tình!"

Tô Tình thân nhiên lạnh lùng nói: "Không phải anh muốn lên giường với tôi sao? Đến đây đi, tôi cam đoan sẽ không dây dưa với anh, sẽ giống như những người phụ nữ trước kia của anh, qua đêm nay, mai tôi sẽ đi."

Trần Dương lờ mờ cảm nhận Tô Tình đã nguội lạnh, không khỏi cảm thấy đau lòng. Nhưng anh không hề từ chối, ngược lại sải bước về phía chiếc giường, kéo chăn bọc lấy thấy cơ thể mềm mại của Tô Tình. Anh ôm cô vào lòng: "Thật xin lỗi, chị Tình."

Tô Tình cũng không nói gì, chỉ dựa vào ngực Trần Dương, nước mắt từng giọt chảy xuống. Nước mắt trong suốt, khiến người ta đau lòng.

Tô Tình thực sự thích Trần Dương, lúc trước cũng từng rất yêu chồng trước. Đối với tình yêu vô cùng thận trọng, cô biết rõ cô và Trần Dương không hợp, nhưng không thể kim chế được.

Những lời nói hôm nay của anh đúng là làm cô rất đau lòng. Cô quyết định cam chịu, nên mới có màn hiến thân lúc này đây.

Được anh ôm trong lòng, Tô Tình cũng không biết mình đang thấy ấm áp hay đang cảm động. Cô biết, chính mình không nhìn lầm Trần Dương, chẳng qua là do chính mình mạng khổ thôi.

Trần Dương ôm cơ thể mềm mại của Tô Tình mà cảm thấy đau lòng, nhưng dần dần lại bị mê hoặc. Mùi hương thiên nhiên từ cơ thể cô cứ quẩn quanh bên mũi anh.

Trần Dương thật sự kích động, anh đã suy nghĩ về khoảnh khắc này từ lâu lắm rồi.

Nhưng anh lại không muốn làm Tô Tình tổn thương.

Tô Tình cảm nhận được trái tim Trần Dương đang đập rất mạnh, cảm nhận được lửa nóng trong anh. Cô đột nhiên cũng có chút động tâm, cô là người phụ nữ sắp ba mươi tuổi, cũng có nhu cầu sinh lý bình thường. Trần Dương lại cường tráng nam tính như vậy.

Cho nên Tô Tình chủ động đặt tay lên hông Trần Dương, cô bỗng tự giễu nói: "Tôi cũng không còn là xử nữ, không còn gì đáng giá cả. Anh muốn tôi, thì đừng nhịn nữa."

Trần Dương vừa nghe lời này, cảm thấy không chịu nổi nữa. Bàn tay to dịu dàng chiếm hữu khuôn ngực của cô cách lớp áo ngủ.

Anh rất nhanh gia tăng tốc độ, giờ khắc này, cuối cùng cũng đến.

Đây là giấc mơ của mình!

Nhưng đúng lúc này, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Bên ngoài truyền đến âm thanh ma sát của lớp xe. Trong lòng Trần Dương căng thẳng, biết rằng phiền toái đã tìm đến cửa.

Tô Tinh lập tức tỉnh táo, cô không khỏi cảm thấy hoang đường, vội vàng dùng chân che đi cơ thể mình.

Trần Dương không khỏi cảm thán, xem ra hôm nay không thể làm chuyện này. Ngày sau chưa chắc cô ấy lại cho chính mình cơ hội. Anh lập tức bốc hỏa, mẹ nó, là tên nào có mắt như mù dám tới quấy rầy mình.

Khi anh còn đang nghĩ như vậy, cánh cửa lập tức bị đá văng.

Sau đó, tên chột hiện ra.

Tên chột mặc áo sơ mi đen, đeo mắt kính. Nhìn hắn đang rất không đứng đắn, ánh mắt quét về phía này, lập tức nhận ra tình huống hương diễm trong phòng. Ánh mắt dâm tà của hắn đảo qua người Tô Tinh, cuối cùng dừng lại ở Trần Dương.

“Xem ra tao đến không đúng lúc, quấy rầy chuyện tốt của mày.” Tên chột cười lạnh nói: “Này cậu tạp chủng, mày thật có điểm phúc, ngoắc được con hồ ly lẳng lơ như vậy, đám cực phẩm này đều qua tay mày...”

Tên chột lời mê bần thiêu. Đến nước này Trần Dương đương nhiên sẽ không đấu mồm với hắn, đây không phải là phong cách của anh.

Trong mắt Trần Dương hiện lên tia rét lạnh, anh hừ một tiếng, đột nhiên sai bước lao tới, chớp mắt đã đến trước mặt tên chột. Tiếp đó, “chát” một tiếng, một cái bạt tai hung hăng giáng xuống mặt tên chột.

Tên chột chỉ cảm thấy trước mắt chột lóe lên, căn bản còn chưa nhìn rõ cái gì, đã bị hung hăng tát một cái. Đây là một loại đau đớn bỏng rát, tên chột cảm giác hai má đều đang sưng lên. Hắn nhất thời không kiềm chế được, đường đường là vua vệ sĩ, lại dễ dàng bị tên nhãi nhép Trần Dương cho ăn vạ.

Chát!

Trần Dương lại tăng thêm một phát, rồi một cước đá trúng bụng tên chột, làm hắn nặng nề rơi về phía sau, cuối cùng không chống đỡ được mà ngã xuống đất. Trần Dương không đợi cho tên chột kịp phản ứng, lại vọt người lên, một cước dẫm nát mặt tên chột.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thanh Liên

Ngay lập tức Độc Nhân phun ra máu.

Sau khi bị đánh, Độc Nhân phải mất một lúc lâu mới phục hồi lại được tinh thần. Việc nhục nhã như thế này đã làm hắn giận tới phát điên phát cuồng, nhưng lại không thể làm gì được. Hắn nhìn về phía Trần Dương với ánh mắt hận thù, cắn răng nói: “Trần Dương kia, ngươi thật sự rất thông minh nhưng cũng là một người vô cùng ngu xuẩn. Hôm nay lão tử tới chính là để cho ngươi đánh, ngươi chờ xem, sự phụ ta sẽ cho người tới đánh ngươi, sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Trần Dương thật sự là rất tức giận. Vốn dĩ anh là người vô cùng nóng tính mà hôm nay chuyện tốt lại bị Độc Nhân phá hỏng. Nhưng quan trọng hơn là hắn dám nhìn Tô Tinh với ánh mắt vô cùng dâm dăng lại còn nói năng lỗ nhăng với cô. Phải biết rằng trong lòng Trần Dương vô cùng tôn trọng Tô Tinh.

Tô Tinh cứ như thế bị hấn chiếm lấy.

Hơn nữa, Độc Nhân lại vô cùng bất cần. Tất cả mọi chuyện đều là do Độc Nhân gây ra nên Trần Dương sẽ tuyệt tình ra tay.

Trần Dương cười lạnh, nói: “Độc nhân à, Dương Lăng ra lệnh cho ngươi chủ ý tới khiêu khích ta, ngươi cho rằng ta không biết sao? Không có Dương Lăng ở đằng sau chống lưng thì cho ngươi một trăm lá gan ngươi cũng không dám ở trước mặt ta gây sự như vậy. Bất quá ta rất tốt ở điểm đó, ngươi muốn tới đây đánh ta thì ta nhất định sẽ giúp đỡ ngươi.”

Độc Nhân nói: “Ta liều với ngươi!”

Ánh mắt Trần Dương ngay lập tức phát lạnh sau đó đá một cước vào bụng Độc Nhân khiến hắn bị đá ra xa tới ba mét.

Trần Dương lạnh lùng nói: “Nhanh rút đi, còn lằng vằng ở đây nữa lão tử sẽ giết ngươi luôn đó.”

Độc Nhân vừa nghe xong liền lập tức rùng mình, không dám mạnh miệng với Trần Dương nữa. Hắn càng ngày càng không hiểu nổi Trần Dương. Rõ ràng là anh đã biết đây là cái bẫy do Dương sư phụ bày ra nhưng lại vẫn lâm theo. Nhưng anh dường như lại không muốn giết chết hắn luôn.

Độc Nhân thật sự không tài nào hiểu nổi Trần Dương, hắn đột nhiên phát hiện tuy rằng mình bị Trần Dương đánh rất thảm, nhưng lại không hề bị nội thương. Nói cách khác, Trần Dương vẫn chưa ra tay mạnh với hắn. Nếu không với thân thủ của Trần Dương thì anh sẽ không được như bây giờ.

Hắn bò lên, nhanh chóng lên xe rồi bỏ đi.

Chờ Độc Nhân đi khỏi, Trần Dương liền xoay người trở lại trong phòng.

Tô Tinh đã không còn ở đó nữa, cô đã trở về phòng cô rồi. Đối với chuyện của Trần Dương, Tô Tinh thực không hiểu nhưng lại cứ thế xen vào. Cô biết dù mình có lo lắng thế nào đi nữa cũng vô dụng, huống chi, trong lúc này cô vô cùng tỉnh táo đưa ra quyết định rời xa Trần Dương.

Trần Dương thầm than, ai, cơ hội tốt như vậy mà lại bỏ lỡ. Độc Nhân thật là đáng giận, dám làm hỏng chuyện tốt của lão tử.

Không nói đến chuyện đó nhưng Độc Nhân hại hắn lại khiến hắn chạy học tốc tới đây trong đêm tối yên tĩnh.

Đây là một con đường trong rừng, một con đường trong rừng nhưng lại có rất nhiều đèn chiếu sáng.

Tất cả các thiết bị định vị ở đây đều không thể hoạt động được.

Mà cuối con đường lại xuất hiện một thiếu nữ mặc hắc y. Thiếu nữ này tóc dài nhìn rất mờ ảo, trong ngực cô còn ôm thanh phong kiếm. Cô trang điểm rất giống những sát thủ trong phim cổ trang.

Cô giống như là một màn đêm âm u.

Xe của Độc Nhân chạy cũng không quá nhanh nên hắn đột nhiên thấy cô gái này xuất hiện chặn đường hắn. Vì là một tay già đời nên hắn đương nhiên biết sự xuất hiện đột nhiên của cô gái này là nhắm vào mình. Một cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng, hắn vô cùng đề phòng nên thay vì phanh xe hắn liền nhấn ga mạnh hơn.

Giống như được ăn Viagra, xe của hắn nhanh như sét đâm về phía cô gái đó.

Thiếu nữ mặc hắc y đó vẫn rất điềm tĩnh như cũ, chỉ là chiếc xe đó tựa như muốn đâm cô nên người thiếu nữ ấy cũng đột nhiên biến mất.

Nhanh như chớp Độc Nhân phảng phất thấy được thiên ngoại phi tiên, nhất kiếm kinh hồng!

Sau đó xe của Độc Nhân bị mất thăng bằng. Toàn bộ xe đột nhiên bị lật.

Chiếc xe tạo ra một ma sát rất lớn với mặt đường. Túi khí an toàn liền được mở ra, Độc Nhân ngay lập tức đánh vào phía trên túi khí mới có thể tránh được tai nạn. Hắn nhanh chóng cố gắng ổn định tinh thần, sau đó khi đã bình thường trở lại hắn mới từ từ bò ra ngoài.

Độc Nhân run run đứng dậy, hắn ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô gái mặc áo đen đó.

Cô gái ấy ở trước mặt hắn vẫn ôm thanh phong kiếm như cũ, cây kiếm và cô dường như là chưa bao giờ rời khỏi nhau cả.

Khuôn mặt của cô gái ấy rất đẹp giống như Tiểu Long Nữ trong tiểu thuyết của Kim Dung vậy. Cô vô cùng lạnh lùng nhìn Độc Nhân.

Độc Nhân cũng nhanh chóng nhận ra cô gái này, hắn kinh hãi nói: “Ngươi là sát thủ của Dương sư phụ, Thanh Liên?”

Cô gái lạnh lùng nói: “Nếu ngươi đã nhận ra ta, vậy ngươi là muốn tự sát hay để ta động thủ?”

Độc Nhân không thể tin được, người hắn run lên bần bật.

Hắn biết danh tiếng của Thanh Liên. Cô tuy rằng mới mười tám tuổi nhưng kiếm pháp vô cùng cao cường, chỉ với thanh phong kiếm trong tay quỷ thần cũng phải rút lui. Thanh Liên xếp ở hạng thứ hai trong số bốn sát thủ trung thành và giỏi nhất của Dương Lăng.

Cho dù là Dương Lăng cầm kiếm đứng trước mặt, Thanh Liên cũng rất bình tĩnh.

“Tại sao Dương sư phụ lại muốn giết ta?” Độc Nhân khó hiểu hỏi.

“Ngu xuẩn!” Ngay lúc này trong bóng đêm có một âm thanh nửa vang lên. Đó chính là Trần Dương.

Trần Dương từ phía sau chậm rãi đi tới, hắn vừa đi vừa nói: “Ngu xuẩn chính là ngu xuẩn a, chẳng lẽ ngươi còn không rõ. Ta đánh ngươi thì sao? Ngươi ăn vạ ở Tân Hải không chịu rời đi, vốn là ngươi đã không đúng rồi. Ta đánh ngươi, người trong võ đạo cũng chỉ nói nên đánh ngươi. Dương Lăng nếu chỉ dựa vào ngươi tìm tới ta gây chút phiền phức không phải sẽ bị mọi người cười sao. Nhưng nếu ta bởi vì ngươi không đi mà giết ngươi, như vậy lúc đó Dương Lăng mang tới cho ta phiền phức thì là hợp lý, hiểu không?”

Độc Nhân hít một hơi khí lạnh, Trần Dương nói như vậy chính là đang nhắc nhở hắn.

Dương sư phụ chủ đích là muốn giết hắn, gây họa cho Trần Dương. Rốt cuộc hắn cũng đã hiểu vì sao Trần Dương biết rõ chính hắn tới khiêu khích nhưng lại vẫn ra tay.

Bởi vì đánh hay không đánh cũng chả quyết định được điều gì vậy nên Trần Dương liền đánh hắn một trận cho hả giận. Nói như vậy lên, chính mình là con mồi.

Độc Nhân biết Trần Dương là một người rất thông minh, mọi chuyện đều có thể tính toán được.

Ngay lúc này, Trần Dương đi tới trước mặt Thanh Liên.

Thanh Liên lạnh lùng nhìn về phía Trần Dương.

Trần Dương nhếch miệng cười, nói: “Tiểu muội muội, ca ca ta nói rất đúng phải không?”

Thanh Liên lạnh lùng nói: “Đôi đầu thì sao, không đôi đầu thì sao? Ngươi cho rằng ngươi thật sự thông minh, tính toán được hết sao?”

Trần Dương nói: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Thanh Liên nói: “Thiếu chủ của ta đã sớm đoán được ngươi sẽ đến cứu nên thiếu chủ đã ra lệnh, nếu ngươi tới cứu giúp thì liền trực tiếp giết ngươi và Độc Nhân. Như thế cũng coi như xong mọi chuyện.”

Trần Dương nao nao, theo sau nói: “Cũng đúng. Các ngươi giết ta và Độc Nhân sau đó đầu tiên sẽ công bố tin Độc Nhân chết, rồi lại phát hiện ra tín hiệu báo thù và rồi công bố tin ta chết. Có vẻ như thủ đoạn của các ngươi vô cùng đáng sợ. Gây hoảng loạn cho thiên hạ nhưng vẫn giữ được thể diện, thật là vẹn cả đôi đường!” Anh ngừng lại một chút, thở dài một tiếng, nói: “Chỉ là ta hơi bức a, tiểu muội muội, ngươi cho rằng ngươi thật sự giết được ta?”

Thanh Liên lãnh đạm liếc mắt nhìn Trần Dương một cái, cô bỗng nhiên chột lóc thân, lại bỗng nhiên rời xa anh ba mét.

Độc Nhân kinh sắc, nói: “Không tốt, cô ta muốn rút kiếm, không thể để cô ta tự rút kiếm được.” Lúc này, cái mạng nhỏ của hắn và Trần Dương đang ở đây. Tất nhiên là sẽ hướng về phía Trần Dương.

Chỉ là thật đáng tiếc, cảnh báo của Độc Nhân cũng không khiến cho Trần Dương cảnh giác. Trần Dương vẫn lười biếng đứng ở chỗ cũ mà lúc này Thanh Liên cũng đã rút kiếm.

Thanh phong kiếm kia giống như một dòng thu thủy, qua ánh đèn đường, trông nó có vẻ vô cùng sắc lẹm.

Trong nháy mắt nó khiến mọi người nhớ tới nhất kiếm phong lôi chấn Cửu Châu ý vị.

Giờ phút này, kiếm được chuẩn bị sẵn sàng!

Độc Nhân không khỏi sốt ruột thay Trần Dương. Trần Dương không sao nói: “Cô ấy đã rút kiếm, chẳng lẽ người có thể nhìn thấy mà ta thì lại không?”

Độc Nhân không thể nói thêm được gì nữa.

Thanh Liên cười lạnh, nói: “Ngươi bắt quá cũng chỉ là cao thủ trong lòng kính, kiếm đã ở trong tay ta, Kim Đan này đã khiến cho toàn bộ giới cao thủ phải chết.”

Trần Dương cười ha hả, nói: “Tiểu muội muội, anh chị em của muội bắt quá cũng chỉ vừa mới bước vào hóa kính. Hơn nữa thấy muội say mê kiếm thuật, anh chị em muội cũng chỉ tới vậy thôi, không hơn được nữa.”

“Nhưng có giết ngươi vậy là đủ rồi.” Thanh Liên hừ lạnh một tiếng.

Trần Dương nói: “Ha ha, nếu muội giết không được ta, muội làm vợ ta được không?”

“Chết đi!” Đôi mắt của Thanh Liên phát ra hàn khí, cô đột nhiên di chuyển. Tiến lên trước một bước, trên mặt đất liền có một vết nứt như là mai rùa. Cô như một người điên cùng với thanh kiếm trong tay lao về phía Trần Dương. Bởi vì tốc độ quá nhanh nên dường như thanh kiếm phát ra mùi tanh của sắt thép. Không khí vô cùng nóng bức dường như sinh ra một làn sóng gợn.

Mũi kiếm kia run rẩy như bạc tinh vạn điểm. Thân kiếm như linh xà vặn vẹo, vặn thành hình chữ chi.

Khi kiếm đâm tới lúc cao lúc thấp khiến kinh thiên động địa làm mọi người không rõ.

Gần là này nhất kiếm, cũng đã là thân tới chi bút, tuyệt sát thanh liên tên tuổi tuyệt đối đến tới không giả.

Trong chớp mắt Trần Dương như bị bao vây bởi hàng ngàn mũi kiếm, muốn tránh cũng không được.

Dưới loại tình huống này thì các cao thủ sẽ bị khí thế này hù dọa. Nhưng Trần Dương lại vô cùng bình tĩnh, bỗng nhiên nhắm hai mắt lại.

Trong nháy mắt, toàn bộ khí thế đều biến mất. Anh cảm nhận vô cùng chuẩn xác rằng khí thế này sẽ hướng về phía yết hầu của anh.

Vì thế trong tình trạng khẩn cấp, anh bỗng nhiên co rút cổ lại, đem thân tới tránh chi kiếm. Cùng lúc đó, năm ngón tay anh vô cùng chuẩn xác đặt vào thanh phong kiếm.

Chỉ cần một cái chạm tay, năm ngón tay của Trần Dương liền phát ra độc môn thiên huyền kinh lực. Với sức lực đó có thể dễ dàng đem thanh phong kiếm biến mất.

Lần này Trần Dương đơn giản co rút lại đầu, vừa ra tay đã để lộ thân thể phi phàm của mình.

Bất quá, Thanh Liên kiếm thuật thiên hạ vô song lại không thể dễ giải như vậy. Kiếm thứ nhất đã thất bại trong nháy mắt, Thanh Liên liền ý thức được điều không ổn. Cho nên liền dung thân kiếm hướng về phía năm ngón tay của Trần Dương mãnh liệt xoay tròn.

Ngay lập tức, Trần Dương liền nhận ra nguy hiểm. Nếu kháng kháng muốn đáp thương, năm ngón tay anh sẽ lập tức bị chặt đứt.

Trần Dương bị bắt thu tay lại, thân mình khom lưng bắn cung thoán hướng thanh liên lạc hạ.

Trận chiến đoạt kiếm!

Đối mặt với Thanh Liên sắc bén kiếm phong, Trần Dương lại là người tiếp theo tấn công.

Thanh Liên lập tức lui về phía sau, một tác trường một tác cường, như thế nào có thể kéo Trần Dương gần lại. Kiếm thế giờ lên, bỗng nhiên đôi tay cầm kiếm, mãnh liệt hạ xuống!

Một kiếm này cư nhiên đón một lần gió đao trăm ý vị, đó ý là địch nhân đã đến để phá vỡ tình thế này.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Phá Kiếm Thức

Editor: Quý Quý

Trần Dương nghênh đón mũi kiếm, nguy hiểm cận kề, anh thi triển tuyệt đỉnh thân pháp của mình là Linh Dương Quải Giác.

Thân mình nhanh nhẹn giống như linh dương nhảy vọt lên vách núi, rồi đột nhiên quỹ đạo tới phía sau Thanh Liên.

Thanh Liên vừa chuyển động, nghiêng người bỏ đường kiếm sắc bén xuống. Nếu Trần Dương không đúng lúc dùng Ung Trảo nắm chắc, nhát kiếm này sẽ lập tức chém đứt cánh tay của anh.

Hai người giao chiến, chiêu thức biến hóa liên tục, nguy hiểm cận kề làm tên chốt quan sát đến quên cả hít thở.

Trần Dương đối mặt với kiếm của Thanh Liên, không hề né tránh. Ngược lại đáp trả không chút khoan nhượng.

Thanh Liên cảm thấy nao nao, trăm lần cũng không ngờ Trần Dương dám tay không đối chọi lại mũi kiếm sắc bén của mình. Cô bắt đầu sợ hãi, lập tức vùng kiếm chém tới. Cánh tay Trần Dương sẽ bị cô chém đứt, cô tin chắc, không một kẻ nào có thể dùng tay không chống đỡ thanh kiếm này của cô. Đền cao thủ lợi hại cũng không thể.

Rầm một tiếng!

Lập tức, cánh tay Trần Dương tưởng như đã bị chém đứt.

Trong lúc đó Thanh Liên lập tức phát hiện ra có gì đó không ổn, bởi kinh lực cô phát ra như tan vào không trung. Thứ bị chém đứt là tay áo của Trần Dương.

Cánh tay cô như bị tê liệt, thanh kiếm tuột khỏi bàn tay rơi xuống.

Trần Dương thuận thế tung một chưởng vào ngực Thanh Liên. Phịch một tiếng, Thanh Liên phun ra một ngụm máu tươi, ngã bay ra xa, mãi không thể đứng dậy.

Trần Dương dùng mũi chân đá Thanh Phong kiếm lên. Anh bắt lấy kiếm, sau đó hai tay vận sức. Thanh Phong kiếm rạn nứt rồi gãy làm ba mảnh. Trần Dương không thèm để ý, tiện tay ném ra sau.

Thanh Liên thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, lại phun ra một ngụm máu tươi. Cô và Thanh Phong kiếm có tình cảm gắn bó, mỗi ngày gối đầu lên kiếm mà ngủ, tâm ý tương thông.

Nay Thanh Phong kiếm bị hủy trong tay Trần Dương là một sự đả kích vô cùng lớn đối với cô.

Trần Dương nhủ mảy mảy nhìn Thanh Liên, anh đang nghĩ không biết nên xử trí với cô như thế nào. Tất nhiên, anh sẽ không bắt cô về làm vợ bé, anh không phải hạnh người hoang đường đến vậy. Nếu anh hành xử theo phong cách hồi còn ở Châu Phi, chỉ e Thanh Liên hôm nay chỉ còn đường chết. Nhưng giờ đang ở trong nước, anh muốn sống cuộc sống bình thường, không thể tùy tiện lấy mạng người.

Thả Thanh Liên?

Nhưng Dương Lăng vẫn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Không được, không thể giết Thanh Liên.

Nếu giết cô, Dương Lăng liền có cớ đối phó với mình.

Trần Dương suy nghĩ nhanh chóng, nói với Thanh Liên: "Cô trở về nói với Dương Lăng, nguyên nhất cuộc mọi chuyện đều là do các người dựng lên. Tô vô tình trở thành kẻ địch của các người, chuyện này dừng ở đây đi. Nếu hấn còn muốn tiếp tục dây dưa, đừng trách Trần Dương tôi phải dùng đến bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Còn tho bị chọc cho tức giận còn có thể cắn người, huống chi là Trần Dương tôi."

Thanh Liên chật vật đứng lên, cô thù hận nhìn Trần Dương liếc mắt một cái, xoay người bước đi.

Trần Dương buồn bực vô cùng, tiểu mỹ nữ này, đứng hạnh cái gì chứ! Mẹ nó, cô muốn tới giết anh đây, anh đây không giết cô thì thôi cô còn dám hận anh. CHằng lẽ để anh đây giết cô thì mới vui về?

Thanh Liên đi rồi, tên chốt đứng một bên không khỏi bất an. Hấn nghiêm mặt nói với Trần Dương: "Anh Trần, trước kia em có mắt như mù. Hôm nay nếu không có anh, em đã chết rồi. Cảm ơn anh bỏ qua hiềm khích lúc trước."

Trần Dương không hề có cảm tình với tên chốt nói: "Thôi đi, trong lòng mảy biết rất rõ, cứu mảy cũng không phải vì ông đây bỏ qua hiềm khích lúc trước."

Tên chốt ngượng ngùng nói thêm: "Vậy em cần phải làm gì cho anh?"

"Đêm nay đi khỏi Tân Hải đi." Trần Dương nói: "Đi nương nhờ Thiếu Lâm Tự, Dương Lăng là đệ tử nội môn, sẽ không tới Thiếu Lâm Tự gây phiền toái cho mảy đâu.

Tên chốt ánh mắt sáng ngời, đây quả nhiên là một chủ ý tuyệt hảo! Hấn không khỏi càng thêm bội phục trí tuệ của Trần Dương.

Trần Dương sau đó cũng trở về phòng trọ của mình.

Trong lòng anh vô cùng buồn bực, bao nhiêu phiền toái chỉ vì tên chốt chủ động tìm đến Đúng là tai bay vạ gió, muốn trốn cũng không xong. Trước mắt, chỉ sợ Dương Lăng tuyệt đối không chịu từ bỏ ý đồ, có lẽ chính mình chỉ có thể cẩn thận phòng thủ.

Ở trong nước, mình còn phải bảo vệ Lâm Thanh Tuyết, nên nhất định phải là công dân hiền lành tuân thủ pháp luật, không thể dễ bị kết án.

Tình huống này Trần Dương cũng không dám đi gặp Dương Lăng. Địa bàn của Dương Lăng là đầm rồng hang hổ, chỉ e đi vào rồi khó có thể đi ra.

Trần Dương còn nghĩ tới một biện pháp khác. Cần phải tìm một vị tiền bối đức cao vọng trọng trong giới võ thuật ra mặt hòa giải.

Nhưng người có năng lực này rất khó tìm. Bởi vì hấn là người có địa vị trong giới võ thuật, còn có thân phận là thương nhân. Hấn sẽ không dễ dàng chấp nhận hòa giải.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Dương cũng không thể nghĩ thông được về sau. Chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy. Nay đã không còn mối phiền toái là tên chốt, không biết Dương Lăng còn muốn tìm cái cớ gì để gây sự với mình.

Về đến nhà, Trần Dương bật đèn lên. Anh cởi áo sơ mi quăng sáng một bên, vừa cẩn thận ngửi mùi hương trong phòng.

Dường như trong phòng vẫn còn lưu lại mùi hương của Tô Tĩnh.

Ai, vừa nghĩ tới Tô Tĩnh, trong anh không khỏi nổi lên thú tính!

Ngay vừa rồi, chỉ còn một chút nữa thôi anh sẽ có được Tô Tĩnh. Tên chốt khôn kiếp, đến không đúng lúc.

Không biết bây giờ mình có nên tìm Tô Tĩnh giải thích không?

Giữa mùa hè, thời tiết oi bức phiền trán, trong lòng lại rục rịch, khó thể ngủ yên ổn.

Nghĩ như vậy, nhưng Trần Dương cũng biết là mình không nên làm ra chuyện hoang đường. Anh dù háo sắc, lại rất muốn có được thân thể của Tô Tĩnh. Nhưng anh tuyệt đối không muốn làm tổn thương cô, nếu không anh đã không nói chuyện thẳng thắn với cô.

Nói cách khác, Trần Dương không muốn làm gì tổn hại đến phụ nữ.

Trước kia ở quán bar chơi bời, ngủ với phụ nữ cũng là đôi bên tình nguyện. Ngày hôm sau anh sẽ cho người ta thật nhiều thù lao.

Cho nên, chẳng có người phụ nữ nào hận anh. Ngược lại còn có người đối với anh quyến luyến không quên, lại mò đến quán bar chờ đợi anh.

Tô Tinh không thể so sánh với mấy người ở quán bar đó. Trần Dương tự nhiên không thể an tâm hưởng thụ thân thể tuyệt vời của Tô Tinh.

Roi vào đường cùng, Trần Dương chỉ còn cách nương tựa cơ thể cô trong đầu, sau đó thò tay vào trong quần giải quyết một phen. Mãi sao cũng mới xem như hạ hỏa. đến lúc ấy mới an tâm ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, thời tiết sáng sủa.

Ánh nắng chiếu xuống Tân Hải thị, trong không khí có vị mặn của nước biển. Vùng duyên hải phồn vinh xinh đẹp này, thật sự là một thành phố lý tưởng.

Trần Dương như thường lệ rời giường, anh vẫn không kiểm chế được muốn đưa Tô Tinh đi làm. Tuy trong lòng bất an nhưng cũng biết mình nên nói rõ ràng, cứ trơ mặt mà dây dưa đúng là không ra gì.

Nhưng, anh sợ mình sẽ không nhận được!

Trần Dương đi nửa mặt đứng lúc gặp Tô Tinh, vẫn không tự chủ được nhếch miệng lên cười chào: "Chị Tinh."

Tô Tinh phức tạp nhìn Trần Dương liếc mắt một cái, cũng không nói gì.

Xong xuôi Trần Dương đi tới mở cửa xe cho Tô Tinh.

Tô Tinh không muốn lên, Trần Dương vội vàng ngăn cản: "Chị Tinh, thời buổi này đi xe bus, nhiều tên háo sắc, tôi rất lo. Dù sao tôi cũng không bận bịu gì."

Trong mắt Tô Tinh hiện lên tia tức giận, nhìn Trần Dương nói: "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Trần Dương không khỏi sùng sốt, chỉ biết cười khổ nói: "Chị Tinh, chị cho tôi một chút thời gian được không. Tôi đối với chị tuyệt đối nhiệt tình, chỉ là tâm tính của tôi trong thời gian ngắn còn chưa có cách nào trở về trạng thái bình thường."

Tô Tinh cắn cắn môi, trong lòng có chút vui sướng. Dù sao cô cũng thích Trần Dương, cho nên vẫn ngoan ngoãn lên xe.

Trần Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng phấn khởi lái xe.

Hôm nay Tô Tinh mặc bộ đồ công sở màu vàng nhạt, đầy đặn mẽ mẽ. Trần Dương qua kính chiếu hậu có thể nhìn thấy rãnh ngực quyến rũ của cô, cũng đủ làm anh kích động.

Đưa Tô Tinh đi làm xong anh liền tìm đến tiệm trà của Mộc Tinh, Trần Dương lại cùng Mộc Tinh nói chuyện ở đại sảnh trong chốc lát.

Trần Dương kể lại chuyện tối qua.

Mộc Tinh nghe xong cũng lấp bắp kinh hãi. Cô nói: "Dương Lăng sẽ không từ bỏ ý đồ, anh có tính toán gì chưa?"

Trần Dương buồn bực nói: "Tôi có thể có tính toán gì chứ."

Mộc Tinh nói: "Có thể tìm một vị tiền bối đi hòa giải."

Trần Dương nói: "Tôi cũng nghĩ đến rồi, nhưng tìm ai mới được chứ?"

Mộc Tinh nói: "Chuyện này không phải là nhỏ, tiếc là tôi và anh bình thường chẳng có quan hệ với tiền bối nào trong giới thuật. Cho nên trước mắt, có việc muốn tìm giúp, người ta có lẽ sẽ đồng ý. Và lại, mọi người đều biết, nếu không nhìn ra kết quả tốt, sẽ không có người nào tự nguyện để mất mặt."

Trần Dương nói: "Đúng vậy. Với lại, tôi cũng không muốn nịnh bợ để cầu người hỗ trợ."

Mộc Tinh nói: "Vậy anh nhất định phải thật cẩn thận."

Trần Dương gật gật đầu.

Mộc Tinh còn hỏi thêm: "Bao giờ Tô Tinh chuyển đi?"

Trần Dương gật mình, anh còn chưa nhìn đã thân thể tuyệt vời của Tô Tinh. Cũng lưu luyến không nỡ để cô đi sớm như vậy, liền nói: "Mấy ngày nữa." Dù sao cũng không nói thời gian cụ thể

Mộc Tinh cũng không nhiều lời: "Được."

“KHông biết bước tiếp theo Dương Lăng sẽ làm thế nào?” Trần Dương vò đầu đứng lên.

Mộc Tĩnh cũng lâm vào trầm tư.

Hai người suy nghĩ một lúc lâu không ra, cuối cùng cũng không có kết quả gì.

Trần Dương từ biệt Mộc Tĩnh rồi lái xe đến công ty Adore.

Đến công ty, lão Hạ lập tức gọi Trần Dương: “Lâm tổng gọi chú lên văn phòng.”

Trần Dương gãi mũi, tìm mình?

Anh gật gật đầu: “Được, tôi đến ngay.”

Công ty Adore vẫn hoạt động bình thường. Đi trên đường, Trần Dương còn gặp phải trưởng phòng Triệu Hiểu Lôi. Thái độ của bà chị xinh đẹp này đối với Trần Dương tốt hẳn lên. Đó là do cô biết Trần Dương trước mặt là một nhân vật vô cùng đặc biệt. Quan trọng nhất, Triệu Hiểu Lôi cảm nhận được vị đàn ông và sự dũng mãnh từ anh.

Hai người ở hành lang liếc mắt đưa tình, Trần Dương còn lấy hết dũng khí bóp mông Triệu Hiểu Lôi. Còn phải nói sao, cảm xúc này từ hai phía tuyệt đối không sai.

Triệu Hiểu Lôi không hề tức giận, ngược lại còn bảo anh đi chết. Điều này làm Trần Dương trong lòng ngáy ngất, phần chân hoan hỉ.

Bước vào phòng giám đốc, Trần Dương vô tình gặp Đường Thanh Thanh.

Nha đầu kia cũng đến đây.

Đường Thanh Thanh mặc bộ váy màu đỏ, xinh đẹp ma mị. Cô cũng nhìn Trần Dương, gương mặt hơi đỏ cúi xuống, cư nhiều có chút ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Triệu Hiểu Lôi Câu Dẫn

Lâm Thanh Tuyết vẫn như vậy mặc một bộ âu phục màu trắng trông vô cùng thanh thoát và làm nổi bật vẻ thông minh, sự tài giỏi của cô. “Trần Dương, người lại đến muộn.” Đường Thanh Thanh dứ dứ nắm đấm, nói: “Muốn bị trừ lương sao.”

Trần Dương thấy “khí sắc” của Đường Thanh Thanh không tồi, tâm tình cũng liền vui vẻ. Anh cười ha hả nói: “Bỏ đi, nếu như ta không có tiền cưới vợ sẽ qua gặp người.”

Đường Thanh Thanh “Hừ” một tiếng, nói: “Xì, bốn cô nương đây là cảnh vàng lá ngọc, sao có thể làm bông hoa lãi cắm bãi cứt trâu được.”

Trần Dương cười tùm tùm nói: “Hoa cắm trên cứt trâu mới hấp thụ đủ chất dinh dưỡng được.”

Đường Thanh Thanh xì một tiếng khinh miệt, nói: “Ngươi đừng có mà tưởng bở. Ta mà mặc quần áo hàng hiệu lên là sẽ đẹp ngay.” Trần Dương ha hả cười nói: “Ta không mặc quần áo của nữ nhưng ta lại thích phụ nữ lúc không mặc quần áo hơn.”

Mặt Đường Thanh Thanh liền đỏ tới mang tai, mắng nói: “Trần Dương thôi, ngươi đúng là một tên lưu manh.”

Lâm Thanh Tuyết ở một bên thấy hai người càng nói càng kỳ cục liền ho khan một tiếng, nói: “Được rồi, được rồi. Hai người gặp nhau mà không gây sự thì không chịu được đúng không?”

Trần Dương hi hi cười rồi đi tới bên cạnh Đường Thanh Thanh ngồi xuống. Đường Thanh Thanh cũng không tránh né, trong lòng cô thật sự không có ghét Trần Dương.

Lâm Thanh Tuyết ngừng một chút rồi nói: “Trần Dương, hôm nay gọi cậu tới là có chuyện tốt muốn nói cho cậu biết.”

Trần Dương nao nao, theo bản năng hỏi: “Chuyện tốt?”

Lâm Thanh Tuyết mỉm cười, nói: “Chuyện này, tất cả chúng ta đều phải cảm ơn Thanh Thanh.”

Trần Dương khó hiểu nhìn về phía Đường Thanh Thanh.

Lúc này Đường Thanh Thanh hơi ngượng ngùng, nói: “Tôi cũng chỉ mới biết được ông ngoại vốn là một cao thủ. Hơn nữa lại rất có tiếng ở Phật Sơn.

Tôi và ông ngoại cũng đã nói về chuyện của chúng ta. Ông nói chuyện này liên quan tới các đệ tử của Thiếu Lâm cho nên sự việc sẽ vô cùng phức tạp, khó giải quyết. Bất quá ông nói có thể liên kết với một vài lão tiền bối, tự mình đi một chuyến tới thành phố Giang Nam, tìm người đứng đầu của tập đoàn Dương thị. Lúc đó, các vị tiền bối ngồi nói chuyện với nhau sẽ dễ dàng giải quyết ân oán hơn.”

Trong lòng Trần Dương không khỏi vui mừng. Chuyện này thật giống như là đang buồn ngủ mà lại có người đưa gối đầu tới. Nhưng ngay lập tức anh liền lo lắng liệu rằng ông ngoại của Đường Thanh Thanh có thể giải quyết được việc này.

“Tên ông ngoại người là gì?” Trần Dương hỏi.

“Hoắc Thiên Túng!” Đường Thanh Thanh nói.

“Được, ta đã biết.” Trần Dương hít sâu một hơi, nói: “Hai người đợi tôi ở đây, tôi có một số chuyện cần xử lý.” Anh nói xong liền rời khỏi phòng của tổng giám đốc.

Trần Dương tất nhiên là không quen Hoắc Thiên Túng bởi anh mới từ nước ngoài về cho nên đối với giới võ thuật trong nước hoàn toàn không biết chút nào.

Ra khỏi văn phòng, Trần Dương liền đi tới phòng nghỉ của vệ sĩ. Trước đây, anh đã đưa cho Mộc Tĩnh một cái điện thoại nên giờ gọi cho cô để hỏi thông tin của Hoắc Thiên Túng. Mộc Tĩnh yên lặng nghe về mối quan hệ giữa Đường Thanh Thanh và Hoắc Thiên Túng, sau đó lại nghe được Hoắc Thiên Túng muốn liên kết với các vị tiền bối đi Giang Nam để hóa giải ân oán thì thật sự là rất vui mừng.

Mộc Tĩnh cười ha hả, nói: “Trần Dương, tên tiểu tử như anh thật là có số hưởng. Phật Sơn là thánh địa của võ thuật mà Hoắc Thiên Túng lại là một lão tiền bối rất có tiếng ở đó, ông được phong là Võ vương của Phật Sơn, danh tiếng rất cao đó. Bây giờ mà có ông ấy ra mặt chắc chắn Dương Lăng sẽ rất nể mặt đó.”

Trần Dương sờ sờ mũi, anh thực sự không thích việc dựa vào danh tiếng của người khác để giải quyết công việc. Bất quá nếu có thể giải quyết được đại phiền toái này cũng là không tồi. Anh thở dài một hơi, nói: “Giải quyết được như vậy cũng tốt.”

Tắt điện thoại xong, Trần Dương liền nằm nghỉ ở ghế trúc. Có quạt máy bên cạnh làm anh cảm thấy thực sự rất thoải mái.

Ngày nào cũng an nhàn, thoải mái như vậy thật tốt.

Tâm tình Trần Dương đang rất tốt, đi dạo nhiều nơi, đùa giỡn với Triệu Hiểu Lôi, rồi lại trêu chọc Đường Thanh Thanh. Cuộc sống gia đình như vậy thật quá là tốt đi.

Chiều hôm ấy vào giờ tan tầm, Trần Dương nằm trên ghế trúc, bên cạnh có mấy người vệ sĩ đang quạt, nghe anh khoác lác.

Bỗng nhiên Triệu Hiểu Lôi tới.

Cô gái xinh đẹp đó mặc một chiếc váy ngắn màu đen để lộ ra đôi chân trắng trẻo dài miên man.

Lại thêm thân hình này nở thật là khiến cho người khác mê mẩn. Cô vừa tới gần mấy người vệ sĩ khác liền lập tức đứng lên bởi vì tuy rằng Triệu Hiểu Lôi rất kiều diễm nhưng xung quanh cô vẫn có rất nhiều hàn khí. Bình thường tiểu điều ti thấy cô, tất cả đều tự biết xấu hổ.

Duy chỉ có một mình Trần Dương là nam vệ sĩ duy nhất không như vậy. Đây cũng chính là lý do khiến Triệu Hiểu Lôi đặc biệt khó chịu với Trần Dương.

Sau khi Triệu Hiểu Lôi đi vào, liền nói với một vài vệ sĩ khác ở trong phòng: “Các anh đi ra ngoài một chút đi, tôi có vài việc muốn nói chuyện riêng với Trần Dương.”

Mọi người nghe xong đều hiểu ý ra ngoài. Triệu Hiểu Lôi cũng thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng nghỉ hiện tại không có bật đèn nên lập tức có vẻ tối tăm.

Về tối tăm ấy khiến mọi người cảm thấy khó chịu.

Trần Dương lập tức có chút khản trương, có chút không bình tĩnh, có chút kích động. Anh nghĩ, không phải Triệu Hiểu Lôi sẽ hiến thân cho mình đó chứ?

Không, anh không sao cả! Chủ yếu là hoàn cảnh này cũng quá là khiến người ta suy nghĩ linh tinh a!

Triệu Hiểu Lôi tới gần hơn một chút, Trần Dương đã ngửi thấy mùi câu dẫn đàn ông trên người cô.

Trần Dương lập tức ngồi dậy, anh cảm thấy chính mình thật sự không thể khống chế được a. Bởi vì thân thể đã có phản ứng, nên anh nhất định phải ngồi dậy để che đi sự xấu hổ này. “Hiểu Lôi, chị tìm em có việc gì vậy? Có phải có việc cần nhờ, chị nói đi em sẽ đi làm ngay.”

Lúc này thấy động tác của Triệu Hiểu Lôi như vậy, anh cũng không dám làm gì cả.

Triệu Hiểu Lôi cười khúc khích, cô đi tới bên cạnh Trần Dương rồi đột nhiên ngồi lên đùi anh.

Sát!

Trần Dương thật sự không thể bình tĩnh được nữa, anh cảm giác móng của Triệu Hiểu Lôi cũng mang theo đạn. “Chị Hiểu Lôi.” Yết hầu của Trần Dương lên xuống rất nhanh.

Triệu Hiểu Lôi cười khanh khách, cô đột nhiên ôm lấy cổ Trần Dương, nói: “Tiểu tử thúì, lá gan của ngươi không phải rất lớn sao? Sao bây giờ lại nhát gan vậy?”

Trần Dương cười ngây ngô, anh thật sự không hiểu Triệu Hiểu Lôi đang có ý gì.

Triệu Hiểu Lôi còn nói thêm: “Tối nay có rảnh không? Tối nhà chị ăn cơm nha?”

Ta sát!

Đây rõ ràng là tín hiệu nguy hiểm a!

Trong lòng Trần Dương vốn đã rất kích động a! Chẳng qua, anh lập tức liền nói: “Không rảnh.”

Nói đùa gì chứ, anh còn muốn đi đón Tô Tinh đi làm về mà. Tô Tinh cũng đã chịu đựng mấy ngày tới không nổi rồi mà anh cũng vậy thật sự không thể chịu được nữa. Và lại, anh cũng đã đồng ý với Tô Tinh, nói cho cô một chút thời gian để làm quen, chấp nhận. Chuyện đó bây giờ đã bắt đầu có chút thay đổi, tối nay thực sự không thể phạm sai lầm được a.

Quân tử hảo sắc cũng chỉ là nhất thời thôi a!

Triệu Hiểu Lôi thật sự bị bất ngờ, cô thật sự không nghĩ rằng Trần Dương sẽ từ chối. Ánh mắt cô lập tức tối sầm lại, nói: “Vì sao?”

Trần Dương biết mình thật sự đã đắc tội với mỹ nhân nên lập tức làm vẻ mặt đau khổ nói: “Thực sự trong lòng em rất muốn tới ăn tối cùng chị a! Nhưng tổng giám đốc Lâm và bộ trưởng Đường lại nói tối nay em phải đi ăn tối với họ, nói một chút việc.”

Sắc mặt Triệu Hiểu Lôi liền giãn ra, cô nói thêm: “Vậy đến nhà chị ăn khuya nha.”

Trần Dương ngây người, cô gái này thật sự đói khát a!

Anh liền nói: “Được.”

Anh đã có tính toán hết trong đầu rồi: Bây giờ hiện tại cứ đồng ý đi đã rồi sau đó tới buổi tối tìm đại một lý do nào đó để từ chối.

Triệu Hiểu Lôi thấy Trần Dương đã đồng ý liền vui vẻ ra mặt, nói: “Cứ như vậy nha.” Nói xong còn hôn lên má Trần Dương một cái. Sau đó liền là lướt đi ra ngoài. Cô vừa đi vừa mang theo một làn gió rất thơm.

Phản ứng đầu tiên của Trần Dương là lau dấu son của cô trên má mình. Anh cũng là một tay già đời, ở trên má không nên lưu lại bất kỳ dấu vết nào để mọi người có thể nhìn thấy.

Khi Triệu Hiểu Lôi đi rồi, mấy tên vệ sĩ tiểu bát quái liền đi vào vây quanh, hỏi han Trần Dương.

Trần Dương ở đây đã trở thành chủ đề cho mấy người vệ sĩ đó bàn tán, anh cũng thực nghiêm túc nói: “Triệu Hiểu Lôi nói gần đây chúng ta đang có một công ty khác muốn mua cho nên chị ấy nói ta phải thật sự chú ý.”

Mấy tên vệ sĩ nghe xong mặt liền tái đi rồi lại lập tức tỏ lòng trung thành.

Trần Dương nghiêm túc nói: “Tối đương nhiên là tin tưởng các cậu, nhưng chuyện này, các người ngàn vạn lần không nên nói ra ngoài.”

Đám vệ sĩ kia lập tức đồng ý, hưởng ứng.

Trần Dương thấy vậy không khỏi thâm buồn cười trong lòng.

Triệu Hiểu Lôi tới tìm Trần Dương, không phải là do coi trọng Trần Dương hay muốn gả cho Trần Dương gì cả. Chẳng qua, Triệu Hiểu Lôi cũng là một cô gái đa tình. Bình thường cũng là dựa vào nhan sắc để lấy lòng khách hàng. Cô thấy Trần Dương rất nam tử hán nên cũng muốn có một chút gì đó với anh.

Nếu như là trước đây, Trần Dương xem Triệu Hiểu Lôi như là báu vật, cầu còn không được a! Chỉ tiếc là hiện tại anh đã nhận ra Tô Tinh mới là người anh cần a!

Buổi chiều đúng năm giờ, Trần Dương liền đi chiếc xe Harry tới đón Tô Tinh tan ca. Hiện tại anh đang là vệ sĩ kiêm tài xế của Lâm Thanh Tuyết và Đường

Thanh Thanh nhưng lại thường xuyên để hai cô chủ ở một bên, không thêm quan tâm.

Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh cũng biết tính của Trần Dương nên cũng rất khoan dung với anh.

Hiện tại Võ vương của Phật Sơn Hoắc Thiên Túng đã chịu ra mặt cho nên dù là Trần Dương, là Mộc Tinh, hay là Lâm Thanh Tuyết và Đường Thanh Thanh thì cũng đều đã thờ phào nhẹ nhõm.

Đi vào phía sau quán trà, Tô Tinh cũng vừa lúc tan ca. Trần Dương tiến tới, Tô Tinh cũng rất tự nhiên ngồi lên xe.

Mộc Tinh không ở đây cho nên Trần Dương cũng không nán lại quán trà lâu.

Lúc trở về đã là hoàng hôn.

Đường cái được ánh mặt trời chiếu rọi vào càng trở nên lung linh lấp lánh. Đây quả thực là một ngày đẹp trời, con đường phía trước tựa như toàn là hạnh phúc ngập tràn. Trần Dương vừa lái xe vừa nói với Tô Tinh: “Tối nay em muốn ăn gì, anh mời.”

Tô Tinh nao nao, nói: “Hay là cứ đi mua đồ ăn rồi về nhà nấu cơm đi.”

Tô Tinh thấy Trần Dương có vẻ không thích liền hỏi: “Anh không thích ăn cơm em nấu sao?”

“Đương nhiên là không phải.” Trần Dương nói lời âu yếm dường như đã là thói quen, lập tức liền nói: “Anh chỉ sợ em vất vả thôi.”

Tô Tinh nghe vậy trong lòng rất ngọt ngào, cô chỉ cười, nói: “Cũng không có gì vất vả.”

Sau đó, Trần Dương liền cùng Tô Tinh đi vào siêu thị mua đồ ăn. Mua xong cả hai liền trở về phòng trọ.

Lúc nấu cơm, Trần Dương rất thành thực ở một bên giúp cô nhặt rau.

Ánh đèn đường chiếu vào càng làm nổi bật một không gian vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Án Mưu Sát

Editor: Quý Quý

Tô Tinh bỗng nhiên nói: “Tôi không muốn tới ở nơi mà Mộc tổng nhắc đến cho lắm.”

Trần Dương ngây người ra một lúc, trong lòng lại rất vui mừng, nhưng anh lại thấy có chút rối rắm: “Vì sao? Điều kiện ở nơi đó tốt hơn ở đây rất nhiều.”

Tô Tinh bê đi cả mâm đồ ăn, rồi lấy khăn lau chà xung quanh bàn nói: “Không tại sao cả, tôi không muốn mắc nợ người ta.”

Trần Dương nhìn sắc mặt Tô Tinh có chút bức mình, anh bèn nói: “Vậy được rồi, để tôi đưa chị về.”

Thực tế, Trần Dương là một tên quý sự, há lại không biết rốt cuộc Tô Tinh nghĩ thế nào.

Rất đơn giản, Tô Tinh không muốn xa mình. Nếu Tô Tinh thực sự đến ở chỗ của Mộc Tinh, thời gian để hai người gặp mặt chắc chắn sẽ ít đi. Trần Dương cũng không thể cùng tới đó ở, nếu đến đó ở, tính chất mối quan hệ cũng thay đổi, biến thành ở chung. Nếu để truyền ra ngoài, đối với ai cũng không phải chuyện tốt. Cha mẹ Tô Tinh cũng không thể chấp nhận.

Nhưng ở nơi này, hai người lại có không gian riêng. Hơn nữa, người khác cũng không có chỗ để nói.

Tô Tinh muốn cho Trần Dương một chút thời gian để thay đổi tâm tính.

Trong lòng Trần Dương cũng muốn bỏ đi mấy thứ tranh đấu lương tâm đi, anh thực sự rất mê luyện thân thể của Tô Tinh, không thể xa cô. Nếu buổi tối hàng ngày có thể chiêm ngưỡng Tô Tinh tắm rửa cũng rất tuyệt rồi.

Đương nhiên, Trần Dương cũng không thể lờ đi một việc. Một khi chân chính có được thân thể của Tô Tinh, mình sẽ không thể sống như hiện tại được nữa. Anh đối với chính mình không nắm chắc được điều gì, đó cũng là lí do lớn nhất không cho anh xâm phạm Tô Tinh.

Cơm nước xong xuôi, Tô Tinh thu dọn bát đĩa. Sau đó hai người chúc nhau ngủ ngon, Trần Dương liền về ngay phòng của mình.

Đến 10h, Tô Tinh vào nhà vệ sinh tắm rửa như thường lệ.

Tiếng nước ào ào truyền tới. Trần Dương lập tức nhảy dựng lên, đây chính là thời khắc làm anh kích động nhất.

Thứ không có được lúc nào cũng tốt đẹp và tuyệt mỹ nhất.

Trần Dương run rẩy nhìn Tô Tinh cởi từng lớp quần áo, cơ thể trắng nõn hoàn mỹ cứ như vậy hiện ra trước mắt anh không sót một chút gì.

Con kích động ập tới! Tay anh không kiềm chế được lại thọc vào trong quần.

Khoái cảm gần đạt tới đỉnh, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Trần Dương không khỏi hốt hoảng, anh cầm di động ấn nhận cuộc gọi.

Là Triệu Hiểu Lôi.

Trần Dương lập tức được nghe giọng nói nũng nịu của Triệu Hiểu Lôi đầu bên kia: "Trần Dương, giờ anh có rảnh không?"

Trần Dương gào lên trong im lặng, anh vội vàng nói: "Hôm nay không có thời gian, có gì nói sau." rồi lập tức cúp điện thoại. Rất nhanh anh lại trở về vị trí cũ bắt đầu rình coi.

May mắn, Tô Tinh tắm rửa không hề nhanh. Trần Dương lại tiếp tục hành trình vĩ đại của mình.

Phát tiết xong, Trần Dương cảm thấy thỏa mãn nằm trên giường, ngẫm lại anh thấy chính mình thật sự đáng khinh bỉ, Triệu Hiểu Lôi bên kia thành thật chờ đợi mình thì không đi, lại muốn ở trong này làm cái việc gây nghiến này.

Đêm nay, bình an vô sự.

Sáng hôm sau, Trần Dương đưa Tô Tinh đi làm. Cứ nhìn thấy Tô Tinh thì hình ảnh tắm rửa của cô lại hiện lên trong đầu anh, làm cho người ta không kiềm chế được mà liên tưởng xa xôi.

Đưa Tô Tinh đến chỗ làm xong, Trần Dương liền lái xe đến công ty Adore.

Vừa bước chân vào công ty, Trần Dương đã được Triệu Hiểu Lôi nghênh đón. Ánh nhìn của Triệu Hiểu Lôi tràn đầy u ám, Trần Dương cũng chỉ biết cười ngây ngô, cũng không nói nhiều. Cô cũng không thêm đề ý đến anh, xoay người rời đi.

Trần Dương cũng không hề cảm thấy mất mát. Triệu Hiểu Lôi tuy cũng xinh đẹp. Nhưng Trần Dương cũng biết người phụ nữ này sinh hoạt cá nhân cũng rất tùy tiện, anh không muốn phát sinh bất kỳ quan hệ gì với cô. Dù sao công ty Adore cũng không phải quán bar, qua tình một đêm mà coi như xong.

Giữa trưa, công ty Adore vốn yên tĩnh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hai chiếc xe cảnh sát còi inh ỏi dừng ở trước cửa tòa nhà Adore.

Trần Dương đang đánh bài với mọi người trong phòng nghỉ, nghe được âm thanh này, trong lòng giật mình, con mẹ nó, không phải là đến vì mình chứ?

Mặc kệ là cái gì, lúc này Trần Dương cũng sẽ không lùi bước, quăng bài xuống nói: "Chúng ta ra ngoài xem xem"

Cả đám vệ sĩ coi Trần Dương là thủ lĩnh, sai đâu đánh đó, liền đi theo anh ra khỏi phòng nghỉ.

Trời nắng rực rỡ.

Trần Dương cùng đám vệ sĩ đi ra ngoài, anh nhìn thấy có tổng cộng 6 viên cảnh sát bước xuống từ hai chiếc xe. Toàn bộ đều mặc quân phục màu xanh ngọc. Đi đầu là một nữ cảnh sát.

Vị nữ cảnh sát này tư thế vô cùng hiên ngang oai hùng, sắc mặt lãnh đạm, có thể dễ dàng nhìn ra cô rất có khí chất, đích thị là xuất thân là thiên kim tiểu thư. Người thường nhìn thấy vị nữ cảnh sát này, lập tức sẽ tự biết xấu hổ, cảm giác không dám nhìn thẳng.

Nữ cảnh sát tên là Tần Mặc Dao, hai mươi tư tuổi, bên hông đeo súng lục, bên trong có đạn. Bình thường, khi cảnh sát không có nhiệm vụ chính thức thì không được phép nạp đạn vào súng, nhưng cô là trường hợp đặc biệt.

Trần Dương đi tới trước mặt Tần Mặc Dao, ánh mắt roi xuống soi xét bộ ngực của Tần Mặc Dao đầu tiên.

Đây chính là một loại thói quen nghề nghiệp của anh, xem xét qua rồi âm thầm chấm điểm. 36C, không sai.

Tần Mặc Dao nhận ra ánh mắt của Trần Dương, nụ cười của cô lập tức trở nên rét lạnh.

Tần Mặc Dao lạnh mặt, nhưng cô không thể vì lí do Trần Dương dám liếc mắt nhìn ngực cô mà nổi điên. Đây là lí do khó nói. Trần Dương cũng không hề sợ hãi, cười hờ hờ nói: "Em gái mỹ nhân, có chuyện gì không?" Cứ mở miệng ra là hiện lên bộ dáng một tên lưu manh.

Tần Mặc Dao lạnh lùng nhìn Trần Dương liếc mắt một cái nói: "Ai là người phụ trách nơi này?"

Trần Dương ngoài miệng bông đùa, trong lòng lại rất thận trọng nói: "Cô tìm người phụ trách của chúng tôi để làm gì? Lâm tổng của chúng tôi không phải là người cứ muốn gặp là gặp được đâu."

Tần Mặc Dao không rảnh cùng Trần Dương dài dòng nói: "Anh tên gì?"

Trần Dương đáp: "Tôi họ Hạ, Hạ Bác Đào, là đội trưởng đội vệ sĩ, sao vậy?"

Mấy tên vệ sĩ đứng sau súng sốt, nhưng cũng không hề vạch trần Trần Dương.

Mắt Tần Mặc Dao sáng lên hỏi: "Vậy cấp dưới của anh có ai tên Trần Dương không?"

Trần Dương trong lòng lộp bộp, khốn kiếp, quả nhiên là đến tìm anh đây. Nhưng anh đây nào có phạm pháp? Chuyện gì không biết?

Trần Dương trong lòng ngờ tới ngờ lui, trên mặt lại không biểu hiện gì nói: "Đúng, dưới tôi có một người tên Trần Dương. Cô tìm anh ta có việc gì sao?"

"Gọi anh ta ra đây." Tần Mặc Dao lạnh giọng nói.

Trần Dương nói: "Gọi anh ta ra cũng được, nhưng dù sao cô cũng phải nói cho tôi hay cô tìm anh ta là có việc gì? Tôi rất quen thuộc với Trần Dương, là người toàn diện vừa có tài có đức lại còn đẹp trai siêu cấp."

Vài vệ sĩ đứng sau nhìn thấy cảnh sát tới trong lòng đều lo sợ bất an, nhưng giờ nghe Trần Dương tự khoác lác về mình, cũng không nhịn được muốn bật cười. Tuy nhiên bọn họ cũng không dám bật cười thành tiếng, đành vất vả nén xuống.

Tần Mặc Dao lạnh lùng nhìn Trần Dương liếc mắt một cái nói: "Cơ mặt không thể trả lời, lập tức gọi anh ta ra đây."

Trần Dương lười biếng nói: "Ồ, vậy anh ta ở đâu cũng là cơ mặt, không thể trả lời."

Một viên cảnh sát phía sau Tần Mặc Dao hùng hổ tiến lên, anh ta lạnh lùng nói: "Anh còn dám càn quấy, đó là cản trở cảnh sát thi hành công vụ. Anh không muốn đến sở cảnh sát thi ngoạn ngoạn trả lời đi. Nơi này không có chỗ cho anh cọt nhà."

Trần Dương cười haha nói: "Ai da, ngài cảnh sát làm tôi sợ quá! Nào đến đây, đến bắt tôi đi." Anh nói xong liền vờn hai tay ra.

Viên cảnh sát kia lập tức giận tím mặt, lập tức lấy còng số 8 ra, định tới còng tay Trần Dương lại.

Trần Dương cười tủm tỉm nói: "Nói cho anh biết nha, tôi quen biết không ít các sĩ quan cao cấp. Hàn Hàn là bạn tốt của tôi, anh dám còng tôi, tôi sẽ khai báo hết với bọn họ về các người. Nói các người chấp pháp lung tung, ức hiếp dân chúng hiền lành."

Viên cảnh sát kia nghe xong nhất thời ngây người, còn chưa nói, đúng là anh ta rất sợ chiêu này.

Chuyện này nếu đến tai cấp trên, bọn họ nhất định sẽ xử lý anh để bình ổn lửa giận của dân.

Viên cảnh sát mặt mũi lui xuống. Tần Mặc Dao khinh thường nói: "Cái gì mà dân chúng lương thiện, có mà là điều dân thì có." Nói xong cô liền điều binh điểm tướng nói: "Tiểu Chu, Tiểu Triệu, các anh coi chừng cửa ra vào, không cho bất cứ ai rời đi. Chúng tôi đi vào tìm người phụ trách."

Tần Mặc Dao nói xong liền dẫn theo ba viên cảnh sát còn lại đi vào. Trần Dương phía sau cũng không ngăn lại, chẳng qua, tình hình này Trần Dương chỉ biết rằng sự việc có gì đó không ổn.

Con bà nó, cảnh sát tìm ông đây làm cái gì chứ?

Ông đây đâu có phạm pháp??

Trần Dương trầm tư khó giải, nhưng anh cũng có thể khẳng định, đám cảnh sát này đến đây nhất định có liên quan đến Dương Lăng. Tên đó vẫn còn chưa từ bỏ ý đồ.

Trần Dương trong thời gian ngắn vẫn chưa kịp suy nghĩ sáng suốt.

Ngay lúc anh còn đang tính toán, lão Hạ đột nhiên đi ra khỏi tòa nhà hô to: "Trần Dương, đây là có chuyện gì vậy?"

Đám người Tần Mặc Dao lập tức dừng bước, quay phắt lại nhìn Trần Dương.

"Anh chính là Trần Dương?" Viên cảnh sát ban nãy ánh mắt long lên giận dữ.

Trần Dương cười haha nói: "Đúng vậy, tôi là Trần Dương, anh kích động như vậy cũng vô dụng, tôi không thích đàn ông."

Viên cảnh sát cười lạnh một tiếng nói: "Anh cứ ở đó khua môi múa mép đi, rồi anh sẽ phải khóc thối."

Anh nói xong, Tần Mặc Dao cũng lạnh lùng đi tới trước mặt Trần Dương. Cô rút còng số 8 ra nói: "Anh Trần, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan đến một vụ mưu sát, mời anh theo chúng tôi về sở cảnh sát hợp tác điều tra."

Dù Trần Dương có là người trấn tĩnh thế nào, giờ phút này cũng không khỏi lắp bắp kinh hãi: "Mưu sát? Tôi mưu sát ai?"

Đám vệ sĩ xung quanh mặt đều biến sắc.

Tần Mặc Dao nhủ mảy, cô trực tiếp còng tay Trần Dương.

"Hai ngày trước, anh có đi tới cửa hàng bán điện thoại di động Quảng Phụ Truân, đánh quản lý của cửa hàng là Hàn Ngọc Mai đúng không?"

Trần Dương gật gật đầu nói: "Đúng, cô ta béo như vậy, thân thể cường tráng, cô đừng nói với tôi là cô ta chết đấy nhé?"

Tần Mặc Dao nói: "Tám giờ sáng nay, bệnh tim tái phát nên đã tử vong."

Trần Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Chuyện đã qua hai ngày rồi, có liên quan gì đến tôi chứ?"

Tần Mặc Dao nói: "Người nhà của Hàn Ngọc Mai nói rằng sau khi anh đánh cô ta, sức khỏe của cô ta càng trở nên trầm trọng, trái tim cũng có vấn đề. Hàn Ngọc Mai không có tiền sử bệnh tim, chuyện này, nguyên nhân là do anh, cho nên chúng tôi cần đưa anh tới sở cảnh sát hỗ trợ điều tra."

Trần Dương nghe vậy đành nói: "Thôi được."

Bạn đang đọc truyện *Vệ Sĩ Thần Thông Của Nữ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.